ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
អភិធម្មបិដក
កថាវត្ថុ បឋមភាគ

៨៤

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ
ព.ស ២៥០៨

អភិធម្មបិដកេ

កថាវត្ថុ បឋមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បុគ្គលកថា

(១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ(១) ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ

១ ខ. ម. សច្ចិកត្ថបរមត្ថេនាតិ សព្វត្ថ ទិស្សតិយេវ ។ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ឯត្ថ សច្ចិកដ្ឋោតិ មាយាមរីចិអាទយោ វិយ អភូតាការេន អគ្គហេតព្វោ ភូតដ្ឋោតិ អដ្ឋកថា ។

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

សូមនមស្ការ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

បុគ្គលកថា

(១) (សកវាទី សួរថា) បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អើ ។ (សកវាទី សួរថា) បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ (បរវាទី ឆ្លើយថា) អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ (សកវាទី ពោលថា) អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ

ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ[1] វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ, សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ៗ

អនុលោមបញ្ចកំ ។

[២] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ

១ ឱ.ម. នោ ច វត រេតិ សព្វត្ថ ទិស្សតិ យេវ ។

គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ៗ

ចប់ អនុលោមបញ្ចកៈ ។

(២) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើជួយចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ

បុគ្គលកថា

វត្តព្វេ ខោ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គ-លោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

បដិកម្មចតុក្កំ ។

បច្ចនីកនិទ្ទេស

អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិតនិងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ ។

[៣] ត្វញ្ចេ បន មញ្ញសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ តេន ត្វំ(១) តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តំ ហេវំ និគ្គហេតព្វេ អថ តំ និគ្គណ្ហាម សុនិគ្គហិតោ ច ហោសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ

១ ឱ. ម. សព្វត្ថ តតិ ទិស្សតិ ។

[៣] ប្រសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ ក្នុងចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ(១) ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះឯង កាលបើ យើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវហើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម មាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា

១ ក្នុងចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹង ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ។ អដ្ឋកថា ។

សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧប-លព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-នាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

(៦) ឯសេ ចេ ទុន្និគ្គហិតេ ហេវមេវ តត្ថ ទក្ខ វត្តព្វេ នោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋប-រមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ឆិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ឆិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ

មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរ ពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលខ្វះពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យ នោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នក មិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះ ហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

(៦) បើក៏ខៈរបស់អ្នកទុំ យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នក ចូរឃើញក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិនយើងនោះ យ៉ាងនេះថា អ្នកគួរពោល ថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរ ពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះឡើយ

នោ ច មយំ តយា តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តា ហេវំ និគ្គហេតព្វា អថ មំ និគ្គណ្ហាសិ ទុន្និគ្គហិតា[១] ហោម ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-រមត្ថេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិ-កដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន

---

១ ឱ. ម. សព្វត្ថ ចសទ្ទោ ទិស្សតិយេវ ។

តែយើង កាលប្តេជ្ញា យ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ ក្នុងពាក្យថា អើ ក្នុងអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ កាលបើ អ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់សង្កិន មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគួរពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

ឧបនយនចតុក្កំ ។

(៤) ន ហេវំ និគ្គហេតព្វេ តេន ហិ យំ និគ្គ-ណ្ហាសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរ-មដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-បរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ

តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ ឧបនយចតុក្កៈ ។

(៤) ខ្ញុំមិនត្រូវអ្នកសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដោយហេតុណា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោល តែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ

នោ វត រេ វត្តព្ពេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្ពេ ខោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្ពេ យោ
សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា តេន ហិ
យេ កតេ និគ្គហេ សេ និគ្គហេ ទុក្កដេ សុកតេ
បដិកម្មេ សុកតា បដិបាទនាតិ ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

បឋមោ និគ្គហោ ។

(២) បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។
អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ
បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្ពេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ នូបល-
ព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្ពេ យោ

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោល
នូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មាន
អត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹង
បាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ដ្បិតពាក្យរបស់អ្នកនេះ
ជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្ដីសង្កត់សង្កិនណា ដែលអ្នកធ្វើ
ហើយ សេចក្ដីសង្កត់សង្កិននោះ គឺអ្នកធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ កំតើផ្ទុយ
ខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញ៉ាំងរបៀបពាក្យឲ្យសម្រេច ខ្ញុំបានធ្វើល្អហើយ ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ១

(២) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។
អើ ។ បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ
បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។
អ្នកមិនត្រូវពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹង នូវកំហុសចុះ
ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ
ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា

សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ
ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ
ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា
នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ
តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេ-
នាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គ-
លោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ
យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា ។

បច្ចនីកបញ្ចកំ ។

មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹង
បាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ
អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន
ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា
មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិន
ដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស
មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត
មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថ
ដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា
បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដា
ពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា
បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បី
ពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ
បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ
ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បច្ចនីកបញ្ចកៈ ។

(៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ

(៧) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះ ថា

បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។

បដិកម្មចតុក្កំ ។

(៨) ត្វញ្ចេ បន មញ្ញសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ តេន ត្វំ តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ បដិជានន្តំ ហេវំ និគ្គហេតព្វេ អថ តំ និគ្គណ្ហាម សុនិគ្គហិតោ ច ហោសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។

ចប់ បដិកម្មចតុក្កៈ ។

(៨) ប្រសិនបើ អ្នកសំគាល់ថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះហេតុនោះ កាលអ្នកប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ គួរចំណែកនៃពាក្យថា គេមិនដឹងនោះ ត្រូវយើងសង្កត់សង្កិន យ៉ាងនេះឯង កាលបើយើងសង្កត់សង្កិនអ្នក អ្នកឈ្មោះថា យើងសង្កត់សង្កិនត្រឹមត្រូវហើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

(៤) ឯសេ ចេ ទុន្និគ្គហិតោ ហេវមេវ តត្ថ ទក្ខ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកក៏មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

(៤) បើកទោះរបស់អ្នកនុ៎ះ យើងសង្កត់សង្កិនបានដោយលំបាក អ្នកចូរឃើញ ក្នុងពាក្យសង្កត់សង្កិន របស់យើងនោះ យ៉ាងនេះចុះថា អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ
សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ នោ
ច មយំ តយា តត្ថ ហេតាយ បដិញ្ញាយ ហេវំ
បដិជានន្តា ហេវំ និគ្គហេតព្វា អថ មំ និគ្គណ្ហាសិ
ទុន្និគ្គហិតា ហោម ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិ-
កដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច
វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ តតោ សោ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា
នោ ចេ បន វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមត្ថោ
តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ

តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម
ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ-
ដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ តែយើងកាលប្តេជ្ញាយ៉ាងនេះ ដោយពាក្យប្តេជ្ញានេះ
ក្នុងពាក្យថា អើ ក្នុងអនុលោមបញ្ចកៈនោះ អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិន
យ៉ាងនេះទេ កាលបើអ្នកសង្កត់សង្កិនយើង យើងឈ្មោះថា អ្នកសង្កត់
សង្កិន មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បី
ពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ
បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ
បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យ
នោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នក
មិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះ
ហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោល
ថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ
បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ

នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ
នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ
សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា ។

ឧបនយនចតុក្កំ ។

(១០) ន ហេវំ និគ្គហេតព្វេ តេន ហិ យំ
និគ្គណ្ហាសិ ហញ្ចិ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ យោ សច្ចិកដ្ឋោ
បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ
នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ
សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោល
នូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មាន
អត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹង
បាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យរបស់អ្នកនេះ
ជាពាក្យខុស ។

ចប់ ឧបនយចតុក្កៈ ។

(១០) ខ្ញុំមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនយ៉ាងនេះទេ ព្រោះហេតុនោះ
អ្នកសង្កត់សង្កិនខ្ញុំថា ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏
ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដោយហេតុណា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុនោះ
អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះ
ហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បី
ពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏
ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថ
ដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយ

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ
យោ សច្ចិកដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ
វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ យោ សច្ចិក-
ដ្ឋោ បរមដ្ឋោ តតោ សោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ឥទំ តេ មិច្ឆា តេន ហិ
យេ កតេ និគ្គហេ សេ និគ្គហេ ទុក្កដេ សុកតេ
បដិកម្មេ សុកតា បដិចារណាតិ ។

និគ្គហចតុក្កំ ។

ទុតិយោ និគ្គហោ ។

(១១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិន
បើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម
ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល
គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យ
ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល
គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា
បុគ្គលណា មានអត្ថដ៏ពិត មានអត្ថដ៏ឧត្តម ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល
នោះ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះ
ពាក្យរបស់អ្នកនេះ ជាពាក្យខុស ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីសង្កត់សង្កិន
ណា ដែលអ្នកធ្វើហើយ សេចក្តីសង្កត់សង្កិននោះ គឺអ្នកធ្វើមិនត្រឹម
ត្រូវទេ សំពើផ្ទុយ ខ្ញុំធ្វើល្អហើយ ការញ៉ាំងរបៀបពាក្យឲ្យសម្រេច ខ្ញុំ
បានធ្វើល្អហើយ ។

ចប់ និគ្គហចតុក្កៈ ។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ២ ។

(១១) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។

អាមន្តា ។ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ
និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ
ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ
ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វត្ថ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត
រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

តតិយោ និគ្គហោ ។

អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំង
ពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស
ចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាល
អ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន
ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យ
ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា
បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ
ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាល
អ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យ
ណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថ
ដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ល។

ចប់ និគ្គហៈ ទី ៣ ។

(១៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(១៦) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម គ្រប់កាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម គ្រប់កាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម គ្រប់កាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម គ្រប់កាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម គ្រប់កាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ ។

[១៣] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា

។ បេ ។

[១៣] បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងទេ ព្រោះជាពាក្យខុស

។ បេ ។

[១៤] បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វត្ថ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

[១៤] បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ . ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងទីទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(១៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វទា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

[១៨] បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងកាលទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(១៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ សព្វេសុ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

អដ្ឋកនិគ្គហោ ។

(១៦) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ក្នុងធម៌ទាំងពួងដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

ចប់ អដ្ឋកនិគ្គហៈ ។

(១៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(១៧) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូបគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(១៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ

(១៨) បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនាគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញាគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារគេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន

ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

(១៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។ សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ទាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ គន្ធាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រសាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(២០) ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។ សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឃានធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

(១៩) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។ ទាំងសោតាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងឃានាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងជិវ្ហាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងកាយាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងរូបាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសទ្ទាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងគន្ធាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងរសាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងផោដ្ឋព្វាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងមនាយតនៈគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

(២០) ចក្ខុធាតុគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។ ទាំងសោតធាតុគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងឃានធាតុគេដឹងបាន ។បេ។

ជិវ្ហាធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយធាតុ ច ឧប-
លព្ភតិ ។បេ។ រូបធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ទ-
ធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ គន្ធធាតុ ច ឧបលព្ភតិ
។បេ។ រសធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វធាតុ ច
ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ
។បេ។ សោតវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
ឃានវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហាវិញ្ញា-
ណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ កាយវិញ្ញាណធាតុ
ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនោធាតុ ច ឧបលព្ភតិ
។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។បេ។

(៦១) ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេន ។បេ។ សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
ឃានិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជិវ្ហិន្ទ្រិយញ្ច ឧ-
បលព្ភតិ ។បេ។ កាយិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
មនិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ជីវិតិន្ទ្រិយញ្ច
ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឥត្ថិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។

ចាំងជិវ្ហាធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងកាយធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។
ចាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងសទ្ទធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។
ចាំងគន្ធធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងរសធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។
ចាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន
។បេ។ ចាំងសោតវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងឃាន-
វិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន
។បេ។ ចាំងកាយវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងមនោធាតុ
គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។
ចាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

(៦១) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ឬ ។បេ។ ចាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងឃានិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងជិវ្ហិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំង
កាយិន្ទ្រិយគេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងមនិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។
ចាំងជីវិតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ចាំងឥត្ថិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។

បុរិសិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សុខិន្ទ្រិយញ្ច
ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ទុក្ខិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
សោមនស្សិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ទោមន-
ស្សិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយញ្ច
ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សទ្ធិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
វីរិយិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សតិន្ទ្រិយញ្ច ឧ-
បលព្ភតិ ។បេ។ សមាធិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។
បញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សា-
មីតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧ-
បលព្ភតិ ។បេ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។
អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ

ទាំងបុរិសិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសុខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន
។បេ។ ទាំងទុក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសោមនស្សិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងទោមនស្សិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំង
ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសទ្ធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន
។បេ។ ទាំងវីរិយិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសតិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសមាធិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។
ទាំងបញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងអនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងអញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។
អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ

វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧ-បលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៦២) បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-នាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-រមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោ-តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ

អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៦២) បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ចាញ់ចុះ ប្រសិនបើ

វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ
រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ
វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-
រមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ
មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គ-
លោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ
ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ
រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។
វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន
ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន
ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ
បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យ
នោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍
ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែ
អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជា
ពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គល
ដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមាន
ព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យ
ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះ
មានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំង
រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោល
ថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។
បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។
ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន

វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា

ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងសង្ខារទាំងឡាយ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើថយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

(៦៣) បុគ្គលោ នូបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេ-នាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្ត-ហិតាយ បដិបន្នោ ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។ សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ត្ថេន ។បេ។

(៦៤) ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មត្ថេន ។បេ។ កាយធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ រូបធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ផោដ្ឋព្វធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។បេ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។បេ។

មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

(៦៣) បុគ្គលគេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។ ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងធម្មាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

(៦៤) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។បេ។ ទាំងកាយធាតុគេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងរូបធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងផោដ្ឋព្វធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងចក្ខុ-វិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ។បេ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។បេ។

[២៥] ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។ សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។ បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ច បន វត្តព្វេ

[២៥] ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ តាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះ ថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា

អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

សុទ្ធិកសំសន្ទនា ។

[៦៦] រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

ចប់ សុទ្ធិកសំសន្ទនា ។

[៦៦] រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន

ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនាគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា
។ បេ ។

(៤៧) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សញ្ញា
ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញំ វិញ្ញាណន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ
និគ្គហំ ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន
វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ
វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន

តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោល
ថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៤៧) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំង
សញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំង
វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ
វិញ្ញាណដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។
អើ ។ រូបដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។
អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ
ដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នក
ដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ
ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោល
តែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម

វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ
រូបំ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា
នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ
វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ
អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-
រមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ
តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន
អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិក-
ដ្ឋបរមដ្ឋេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ
ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។បេ។

ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ
វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា
រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ
អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន
អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ
វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តា
ពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា
រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេ
ដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វិញ្ញាណដទៃ
បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន
ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ
បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

[២៨] វេទនា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

[២៩] សញ្ញា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

[៣០] សង្ខារា ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

[៣១] វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

[២៨] វេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

[២៩] សញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

[៣០] សង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

[៣១] វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ តាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋប-
រមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោ-
តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ
វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សង្ខារា ច
ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ
សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ
តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមត្ថេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ត្ថេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ
អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ
វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ
វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សង្ខារា ច
ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល
ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ
ប្រសិនបើ វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណ
ដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏
ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គល
ដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា
គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ
ដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះ
ទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោល
ថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិន
គប្បីពោលថា វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ

អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញេ សង្ខារា បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣២) ចក្ខាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ឃានាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៣៣) សោតាយតនំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ឃានាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

សង្ខារដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែវិញ្ញាណដទៃ សង្ខារដទៃ បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣២) ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងឃានាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៣) សោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ឃានាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៤) ចក្ខុធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៣៥) សោតធាតុ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៣៦) ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៣៧) សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

(៣៤) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៥) សោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។បេ។

(៣៦) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៣៧) សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ល ។ ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ

បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិ-
យំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ
វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣៨) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា
ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា
វេទនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ
ហញ្ចិ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា ច
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ
បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ចាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យ
ចាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ចាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ
អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ចាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ
ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣៨) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ចាំងវេទនា
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃឬ ។
អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន
ចាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ
បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើ
ផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ចាំង
វេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ

វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ
រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ
វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ
វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា
ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា
វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ
បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ
ច វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ
ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ
វត រេ វត្តព្វេ រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន វេទនា
ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា
វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ
បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ រូបំ ឧបលព្ភតិ

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន
ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន
ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ
បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យ
នោះថា រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ
ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន
ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បី
ពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយ
ទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះ
ទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូប គេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មាន
បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នក
ពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា រូប គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វេទនា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមត្ថេន អញ្ញំ រូបំ អញ្ញា វេទនា វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ
បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សោ ច វត្តព្វោ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៣៩) រូបំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សញ្ញា
ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។បេ។
វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤០) វេទនា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ
។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤១) សញ្ញា ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន
សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ច ឧប-
លព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា
ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថ
ដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែរូបដទៃ វេទនាដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់
ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងរូប គេដឹងបាន
ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបដទៃ
បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៣៩) រូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។
ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤០) វេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។
ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ដោយអត្ថ
ដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤១) សញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំង
សង្ខារ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំង
រូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤២) សង្ខារា ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន វិញ្ញាណញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤៣) វិញ្ញាណំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន រូបញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ វេទនា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សញ្ញា ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ សង្ខារា ច ឧបលព្ភន្តិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤៤) ចក្ខាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន សោតាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ជិវ្ហាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤៥) សោតាយតនំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ជិវ្ហាយតនំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ចក្ខាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនាយតនញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន ។ បេ ។

(៤២) សង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងវិញ្ញាណ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៣) វិញ្ញាណ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងរូប គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងវេទនា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសញ្ញា គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងសង្ខារ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៤) ចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងជិវ្ហាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៥) សោតាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ជិវ្ហាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខាយតនៈ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនាយតនៈ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៦) ចក្ខុធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន សោតធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៧) សោតធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេន ។ បេ ។ ធម្មធាតុ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុធាតុ ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៨) ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេន សោតិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ។ បេ ។

(៤៩) សោតិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតា-វិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន ចក្ខុន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិ-យន្តិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិ-តាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

(៤៦) ចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៧) សោតធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុធាតុ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងមនោវិញ្ញាណធាតុ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៨) ចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងសោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ បេ ។

(៤៩) សោតិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងចក្ខុន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ។ បេ ។ ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ
បដិកម្មំ ហញ្ចិ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋ-
បរមត្ថេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ត្ថេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វុត្តំ
ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន តេន វត
រេ វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧប-
លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិ-
ន្ទ្រិយំ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិ-
បន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-
ត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ
បុគ្គលោតិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញា-
តាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញិន្ទ្រិយញ្ច
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន អញ្ញំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ

បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងច្បាប់ពើ
ផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏
ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា
មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន
ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នក
គប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំង
ពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិន្ទ្រិយ គេដឹង
បាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយ
ដទៃ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍
ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះ
ជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ទាំងអញ្ញិ-
ន្ទ្រិយគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ

អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វត្វា ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្ត-
ហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញិ-
ន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន អញ្ញំ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយំ អញ្ញំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ វត្វា ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ
អត្តហិតាយ បដិបន្នោ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយញ្ច ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ អញ្ញាតា-
វិន្ទ្រិយំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

ឱបម្មសំសន្ទនំ ។

(៥០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ
។ អាមន្តា ។ រូបំ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។
អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ
យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា

អញ្ញិន្ទ្រិយផ្សេង ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា
គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏
ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ អញ្ញិន្ទ្រិយដទៃ ព្រះមាន
ព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ទាំង
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិន
គប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជា
ពាក្យខុស ។ បេ ។

ចប់ ឱបម្មសំសន្ទនៈ ។

(៥០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។
អើ ។ បុគ្គល គឺរូបឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរ
ដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា
បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា
គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ
ដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស

នោ ចេ បន វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៨១) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ រូបស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ រូបា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៨១) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានក្នុងរូប ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ។ បេ ។ រូបមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា រូបមានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ រូបន្តិ មិច្ឆា ។បេ។

(៤២) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វេទនា បុគ្គលោ ។បេ។ វេទនាយ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ វេទនាយ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា បុគ្គលោ ។បេ។ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារា បុគ្គលោ ។បេ។ សង្ខារេសុ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ សង្ខារេហិ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ សង្ខារា ។បេ។ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ។បេ។ វិញ្ញាណស្មឹ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញាណា បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា រូបមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

(៤២) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺវេទនា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវេទនា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា ។បេ។ វេទនាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា ។បេ។ សញ្ញាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ ។បេ។ វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរនិយាយយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល

សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណត្ថិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណត្ថិ នោ វត រេ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណត្ថិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៨៣) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខាយតនំ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មាយតនា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មាយតនំ ។ បេ ។

(៨៤) ចក្ខុធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ធម្មធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មធាតុ ។ បេ ។

គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៨៣) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនៈមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។

(៨៤) បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ ចក្ខុធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ ។ បេ ។ ធម្មធាតុមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។

(៤៨) ចក្ខុន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេន នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៤៨) បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមានក្នុងបុគ្គលឬ ។ បេ ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ចូរយល់នូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម មាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ មាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មាន ក្នុងបុគ្គលដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៨៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ(១) ។ អាមន្តា ។ រូបំ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ រូបំ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។

១ ឱ. ឥមេ បាឋា សព្វត្ថ យេភុយ្យេន ន ទិស្សន្តិ ។

(៨៦) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គឺរូបឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គលគឺរូប ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា បុគ្គល គឺរូប ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

[៥៧] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ រូបស្មឹ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ រូបា បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ រូបំ ។បេ។ វេទនា បុគ្គលោ ។បេ។ វេទនាយ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ វេទនាយ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា បុគ្គលោ ។បេ។ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ សញ្ញាយ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារា បុគ្គលោ ។បេ។ សង្ខារេសុ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ សង្ខារេហិ បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ សង្ខារា ។បេ។ វិញ្ញាណំ បុគ្គលោ ។បេ។ វិញ្ញាណស្មឹ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញាណា បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា

[៥៧] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមាន ក្នុងរូប ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ។បេ។ រូបមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺវេទនា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវេទនា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវេទនា ។បេ។ វេទនាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសញ្ញា ។បេ។ សញ្ញាមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកសង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ មានក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលមាន ក្នុងវិញ្ញាណ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកវិញ្ញាណ ។បេ។ វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹង នូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ វិញ្ញាណន្តិ មិច្ឆា ។បេ។

(៨៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-នាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយ-តនំ បុគ្គលោ ។បេ។ ចក្ខាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ ចក្ខាយតនា បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខាយតនំ ។បេ។ ធម្មាយតនំ បុគ្គ-លោ ។បេ។ ធម្មាយតនស្មឹ បុគ្គលោ ។បេ។ អញ្ញត្រ ធម្មាយតនា បុគ្គលោ ។បេ។ បុគ្គលស្មឹ ធម្មាយតនំ ។បេ។ ចក្ខុធាតុ បុគ្គលោ ។បេ។

មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា វិញ្ញាណមាន ក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

(៨៨) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រ-យោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលគឺចក្ខាយតនៈ ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខាយតនៈ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខាយតនៈ ។បេ។ ចក្ខាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺធម្មាយតនៈ ។បេ។ បុគ្គលមានក្នុងធម្មាយតនៈ ។បេ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មាយតនៈ ។បេ។ ធម្មាយតនៈមានក្នុងបុគ្គលឬ ។បេ។ បុគ្គលគឺចក្ខុធាតុ ។បេ។

ចក្ខុធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុធាតុ-
យា បុគ្គលោ ។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុធាតុ ។ បេ ។
ធម្មធាតុ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ
។ បេ ។ អញ្ញត្រ ធម្មធាតុយា បុគ្គលោ ។ បេ ។
បុគ្គលស្មឹ ធម្មធាតុ ។ បេ ។

(៥៩) ចក្ខុន្ទ្រិយំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិ-
យស្មឹ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញត្រ ចក្ខុន្ទ្រិយា បុគ្គលោ
។ បេ ។ បុគ្គលស្មឹ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិ-
យំ បុគ្គលោ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្មឹ បុគ្គលោ
។ បេ ។ អញ្ញត្រ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយា បុគ្គលោ ។ បេ ។
បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។
អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ
បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ
បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ
ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ ប-
ដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ
មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ បុគ្គលស្មឹ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ

បុគ្គលមាន ក្នុងចក្ខុធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុធាតុ ។ បេ ។
ចក្ខុធាតុមាន ក្នុងបុគ្គល ។ បេ ។ បុគ្គលគឺធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គល
មាន ក្នុងធម្មធាតុ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកធម្មធាតុ ។ បេ ។ ធម្ម-
ធាតុមាន ក្នុងបុគ្គល ។ បេ ។

(៥៩ បុគ្គលគឺចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមានក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ
។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកចក្ខុន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយមាន ក្នុង
បុគ្គល ។ បេ ។ បុគ្គលគឺអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលមាន
ក្នុងអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាកអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ។ បេ ។
អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល អ្នកមិនគប្បីពោលយ៉ាងនេះទេ ។
អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា
មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះ
ហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះ
ដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គប្បីពោលតែ
ពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រ-
យោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល
ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បី
ពោលថា អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន

នោ វត រេ វត្តព្វេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិ-តាយ បដិបន្នោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ បុគ្គលស្ស អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយន្តិ មិច្ឆា ។បេ។

ចតុក្កនយសំសន្ទនំ ។

[៦០] បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-នាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ អប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ សង្ខតោ ។បេ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោ ។បេ។ បុគ្គលោ សស្សតោ ។បេ។ បុគ្គលោ អសស្សតោ ។បេ។ បុគ្គលោ សនិមិត្តោ ។បេ។ បុគ្គលោ អនិមិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សង្ខិត្តំ ។

[៦១] បុគ្គលោ នុបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ អប្បច្ចយោ ។បេ។ បុគ្គលោ សង្ខតោ ។បេ។

អ្នកមិនគប្បីពោលថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោល ពាក្យណា គប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មាន បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា អញ្ញា-តាវិន្ទ្រិយ មានក្នុងបុគ្គល ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។បេ។

ចប់ ចតុក្កនយសំសន្ទនៈ ។

[៦០] បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រកបដោយបច្ច័យ ។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ ។បេ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង ។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង ។បេ។ បុគ្គលទៀង ។បេ។ បុគ្គលមិនទៀង ។បេ។ បុគ្គលប្រកបដោយនិមិត្ត ។បេ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សេចក្ដីបំប្រួញ ។

[៦១] បុគ្គល គេមិនដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រកបដោយបច្ច័យ ។បេ។ បុគ្គលមិនមានបច្ច័យ ។បេ។ បុគ្គលមានបច្ច័យតាក់តែង ។បេ។

បុគ្គលោ អសង្ខតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសស្សតោ ។ បេ ។ បុគ្គលោ សនិមិត្តោតិ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អនិមិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

លក្ខណយុត្តិកថា ។

(៦២) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ ឧបលព្ភតិ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ ឧបលព្ភតិ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ ឧបលព្ភតិ កោហិចិ ន ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៣) បុគ្គលោ សច្ចិកដ្ឋោ សច្ចិកដ្ឋោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ សច្ចិកដ្ឋោ សច្ចិកដ្ឋោ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ សច្ចិកដ្ឋោ កោហិចិ ន សច្ចិកដ្ឋោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

បុគ្គលមិនមានបច្ច័យតាក់តែង ។ បេ ។ បុគ្គលទៀង ។ បេ ។ បុគ្គលមិនទៀង ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយនិមិត្ត ។ បេ ។ បុគ្គលមិនមាននិមិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបង្រួញ ។

ចប់ លក្ខណយុត្តិកថា ។

(៦២) បុគ្គលគេដឹង ឈ្មោះថា គេដឹងបុគ្គលឬ ។ បុគ្គលគេដឹង តែបុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ ។ បុគ្គលខ្លះ គេដឹង បុគ្គលខ្លះ គេមិនដឹងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៣) បុគ្គល មានអត្ថដ៏ពិត ឈ្មោះថា បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ បុគ្គលមានអត្ថដ៏ពិត តែបុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ បុគ្គលខ្លះ មានអត្ថដ៏ពិត បុគ្គលខ្លះ មិនមានអត្ថដ៏ពិតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៤) បុគ្គលោ វិជ្ជមានោ វិជ្ជមានោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ វិជ្ជមានោ វិជ្ជមានោ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ វិជ្ជមានោ កោហិចិ ន វិជ្ជមានោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៥) បុគ្គលោ សំវិជ្ជមានោ សំវិជ្ជមានោ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ សំវិជ្ជមានោ សំវិជ្ជមានោ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ សំវិជ្ជមានោ កោហិចិ ន សំវិជ្ជមានោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦) បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ កោហិចិ បុគ្គលោ កោហិចិ ន បុគ្គលោតិ ។ បុគ្គលោ កោហិចិ អត្ថិ កោហិចិ ន អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៧) បុគ្គលោ អត្ថិ អត្ថិ ន សព្វោ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ន អត្ថិ ន អត្ថិ ន សព្វោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

វចនសោធនំ ។

(៦៤) បុគ្គល កំពុងមាន ឈ្មោះថា បុគ្គល កំពុងមានឬ ។ បុគ្គល កំពុងមាន តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមាន បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៥) បុគ្គល កំពុងមានព្រម ឈ្មោះថា បុគ្គល កំពុងមានព្រមឬ ។ បុគ្គល កំពុងមានព្រម តែបុគ្គលខ្លះ កំពុងមានព្រម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានព្រមឬ ។ បុគ្គលខ្លះ កំពុងមានព្រម បុគ្គលខ្លះ មិនកំពុងមានព្រមឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦) បុគ្គលមាន ឈ្មោះថា មានបុគ្គលឬ ។ បុគ្គលមាន តែបុគ្គលខ្លះ មាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ ។ បុគ្គលខ្លះ មាន បុគ្គលខ្លះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៧) បុគ្គលមាន តែមិនមែនមានសព្វតែបុគ្គលទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមាន តែមិនមែនគ្មានបុគ្គលទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ វចនសោធនៈ ។

[៦៨] រូបធាតុយា រូបី បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមី បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៩] រូបធាតុយា រូបិនោ សត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមិនោ សត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧០] អរូបធាតុយា អរូបី បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមី បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧១] អរូបធាតុយា អរូបិនោ សត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ កាមធាតុយា កាមិនោ សត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧២] រូបធាតុយា រូបី បុគ្គលោ អរូបធាតុយា អរូបី បុគ្គលោ អត្ថិ ច កោចិ រូបធាតុយា ចុតោ អរូបធាតុំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបី បុគ្គលោ ឧច្ឆិន្នោ[១] អរូបី បុគ្គលោ ជាតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. ឧបច្ឆិន្នោ ។

[៦៨] បុគ្គល មានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៩] សត្វទាំងឡាយ មានរូប ព្រោះរូបធាតុឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧០] បុគ្គល មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧១] សត្វទាំងឡាយ មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងឡាយ មានកាម ព្រោះកាមធាតុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧២] បុគ្គល មានរូប ព្រោះរូបធាតុ បុគ្គល មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុ ចុះបុគ្គលខ្លះ ច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូបធាតុ មានដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានរូប តែបែរជាសូន្យ បុគ្គលមិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀតមានដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧៣] រូបធាតុយា រូបិនោ សត្តា អរូបធាតុយា អរូបិនោ សត្តា អត្ថិ ច កោចិ រូបធាតុយា ចុតោ អរូបធាតុំ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបី សត្តោ ឧច្ឆិន្នោ អរូបី សត្តោ ជាតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧៤] កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ[១] តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោតិ វា ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា

១ ឱ. ម. សមភាគេតិ សព្វត្ថ ទិស្សតិយេវ ។

[៧៣] សត្វទាំងឡាយ មានរូប ព្រោះរូបធាតុ សត្វទាំងឡាយ មិនមានរូប ព្រោះអរូបធាតុ ចុះសត្វខ្លះ ច្យុតចាករូបធាតុ ចូលទៅកើតក្នុងអរូបធាតុ មានដែរឬ ។ អើ ។ ចុះសត្វ មានរូប តែបែរជាសូន្យ សត្វ មិនមានរូប ត្រឡប់ជាកើតទៀត មានដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧៤] (ខ្ញុំ)ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ (ខ្ញុំ)ធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី

ជីវេតិ វា ជីវេតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ
ករិត្វា ឯកសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ តជ្ជាតេ
អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ តេន វត រេ
វត្តព្វេ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ
វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា
កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកសេ សេ
ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា
ជីវេតិ វា ជីវេតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ
ករិត្វា ឯកសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សភាគេ តជ្ជាតេ
អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ នោ ច វត្តព្វេ
អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន វត្តព្វេ
អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ កា-
យោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា
កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ
សភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា ជីវេតិ វា ជីវេតិ វា

ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គល
នុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិ
ដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នក
គប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នក
ពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា
រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយ
សួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើ
គ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា
ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំង
នៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា
កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈ
ដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិន
គប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន
អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា
សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំង
នៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំ
ធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី

បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ បុគ្គលោតិ វា ជីវោតិ វា ជីវោតិ វា បុគ្គលោតិ វា បុគ្គលំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោ នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មិច្ឆា ។ បេ ។

(៧៨) កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ ។ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ បដិកម្មំ ហញ្ចិ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា

ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ឬនុ៎ះដែរ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលនៃពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ឬខ្ញុំធ្វើបុគ្គលឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា បុគ្គលក្តី ថា ជីវិតក្តី ឬថា ជីវិតក្តី ថា បុគ្គលក្តី (ហើយសួរថា) បុគ្គលនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស ។ បេ ។

(៧៨) (ខ្ញុំ) ធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នាឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួនឬ ។ កាយដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវអំពើផ្ទុយចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្តី ថា សរីរៈក្តី ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា)

កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឃដេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ តេន វត រេ វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឃដេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឃដេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ កាយោតិ វា សរីរន្តិ វា

កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្ដី ថា សរីរៈក្ដី ឬថា សរីរៈក្ដី ថា កាយក្ដី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ អ្នកមិនគប្បីពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគប្បីពោលថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្ដី ថា សរីរៈក្ដី ឬថា សរីរៈក្ដី ថា កាយក្ដី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា ខ្ញុំធ្វើកាយឲ្យជាប់គ្នា រួមហៅថា កាយក្ដី ថា សរីរៈក្ដី

សរីរន្តិ វា កាយោតិ វា កាយំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ នោ ច វត្តព្វេ អញ្ញោ កាយោ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ សច្ចិកដ្ឋន្តិ ។

បញ្ញត្តានុយោគោ ។

(៧៦) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៧៧) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឬថា សរីរៈក្តី ថា កាយក្តី (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានជាតិដូចគ្នា ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែអ្នកមិនគួរពោលថា កាយដទៃ បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ព្រោះពាក្យខុស ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ បញ្ញត្តានុយោគៈ ។

(៧៦) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះ ប្រាកដជាអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៧៧) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដទៃ អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧៨] បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ ចញ្ញោ ច សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧៩] បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ នេវ សោ សន្ធាវតិ ន អញ្ញោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៨០] បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អញ្ញោ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ សោ ចញ្ញោ ច សន្ធាវតិ នេវ សោ សន្ធាវតិ ន អញ្ញោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៧៨] បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៧៩] បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនអន្ទោល ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខទេ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៨០] បុគ្គល អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះអន្ទោល បុគ្គលដទៃអន្ទោល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង អន្ទោល បុគ្គលនោះ មិនអន្ទោល បុគ្គលដទៃ មិនអន្ទោល ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនអន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨១) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ស សត្តក្ខត្តុបរមំ សន្ធាវិត្វាន បុគ្គលោ
ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ សព្វសញ្ញោជនក្ខយាតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨២) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា អនមតគ្គោយំ ភិក្ខវេ សំសារោ បុព្វា កោដិ ន បញ្ញាយតិ អវិជ្ជានីវរណានំ សត្តានំ តណ្ហាសញ្ញោជនានំ សន្ធាវតំ សំសរតន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨១) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

បុគ្គលនោះ អន្ទោល កំណត់ត្រឹមតែ ៧ ជាតិ ជាអ្នកធ្វើ
នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់សញ្ញោជនៈទាំងពួង ពាក្យដូច្នេះ
មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។

អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ ។

(៨២) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំសារនេះ មានទីបំផុត គេមិនអាចដឹងបានទេ ទីបំផុតខាងដើមរបស់សត្វទាំងឡាយ ដែលមានអវិជ្ជាជារនាំង មានតណ្ហាជាចំណង កាលស្ទុះទៅ កាលអន្ទោលទៅ មិនប្រាកដឡើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះ ។

(៨៣) បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មនុស្សោ ហុត្វា ទេវោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ ទេវោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ ទេវោតិ ។ អាមន្តា ។ មនុស្សោ ហុត្វា ទេវោ ហោតិ ទេវោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតិ មនុស្សភូតោ អញ្ញោ ទេវោ អញ្ញោ មនុស្សភូតោ ស្វាយំ សន្ធាវតីតិ មិច្ឆា ។ បេ ។ សចេ ហិ សន្ធាវតិ ស្វេវ បុគ្គលោ ឥតោ ចុតោ បរំ លោកំ អនញ្ញោ ហោតិ មរណំ ន ហេហិតិ បាណាតិបាតោបិ ឧបលព្ភតិ កម្មំ អត្ថិ កម្មវិបាកោ អត្ថិ កតានំ កម្មានំ វិបាកោ អត្ថិ កុសលាកុសលេ វិបច្ចមានេ ស្វាយំ សន្ធាវតីតិ

(៨៣) បុគ្គលអន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ជាមនុស្ស បានទៅកើតជាទេវតា មានមែនឬ ។ អើ ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ មនុស្សនោះឯង គឺទេវតានោះឬ ។ អើ ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយបានទៅកើតជាទេវតា ដែលកើតជាទេវតា ហើយទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាទេវតាដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង រមែងអន្ទោលទៅ ពាក្យនេះជាពាក្យខុស ។ បេ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃទេ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់ទំនងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាកនៃកម្មទាំងឡាយដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលកុសល និងអកុសលកំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ

មិច្ឆា ។បេ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មនុស្សោ ហុត្វា យក្ខោ ហោតិ បេតោ ហោតិ នេរយិកោ ហោតិ តិរច្ឆានគតោ ហោតិ ឱដ្ឋោ ហោតិ គោណោ ហោតិ គទ្រភោ ហោតិ សូករោ ហោតិ មហិសោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ មហិសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ស្វេវ មនុស្សោ សោ មហិសោតិ ។ អាមន្តា ។ មនុស្សោ ហុត្វា មហិសោ ហោតិ មហិសោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតិ មនុស្សភូតោ អញ្ញោ មហិសោ អញ្ញោ មនុស្សភូតោ ស្វេវាយំ សន្ធាវតីតិ មិច្ឆា ។បេ។ សចេ ហិ សន្ធាវតិ ស្វេវ បុគ្គលោ ឥតោ ចុតោ បរំ លោកំ អនញ្ញោ ហេវំ មរណំ ន ហេហិតិ បាណាតិបាតោបិ នុបលព្ភតិ កម្មំ អត្ថិ កម្មវិបាកោ អត្ថិ កតានំ កម្មានំ វិបាកោ អត្ថិ កុសលាកុសលេ វិបច្ចមានេ ស្វេវាយំ សន្ធាវតីតិ

ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាយក្ស ទៅកើតជាប្រេត ជាសត្វនរក ជាសត្វតិរច្ឆាន ជាឱដ្ឋ ជាគោ ជាលា ជាជ្រូក ជាក្របី មានមែនឬ ។ អើ ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ មនុស្សនោះឯង គឺក្របីនោះឬ ។ អើ ។ សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាក្របី សត្វដែលកើតជាក្របី ហើយទៅកើតជាមនុស្ស សត្វដែលកើតជាមនុស្ស ហើយទៅកើតជាក្របីដទៃ ទៅកើតជាមនុស្សដទៃ សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលនោះឯង ច្យុតចាកលោកនេះ អន្ទោលទៅកាន់លោកខាងមុខ មិនមែនជាបុគ្គលដទៃឡើយ កាលបើយ៉ាងនេះ សេចក្តីស្លាប់និងមិនមាន សូម្បីបាណាតិបាតក៏មិនមាន តែកម្មមាន កម្មវិបាកមាន វិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើហើយក៏មាន កាលបើកុសល និងអកុសលកំពុងឲ្យផល សត្វនោះឯង តែងអន្ទោលទៅ

មិច្ឆា ។ បេ ។ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោ-
កា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។
អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ខត្តិយោ ហុត្វា ព្រាហ្មណោ
ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ ខត្តិយោ សោ ព្រាហ្ម-
ណោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ ខត្តិ-
យោ ហុត្វា វេស្សោ ហោតិ សុទ្ទោ ហោតីតិ ។
អាមន្តា ។ ស្វេវ ខត្តិយោ សោ សុទ្ទោតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ ព្រាហ្មណោ
ហុត្វា វេស្សោ ហោតិ សុទ្ទោ ហោតិ ខត្តិយោ
ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ ព្រាហ្មណោ សោ
ខត្តិយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ
វេស្សោ ហុត្វា សុទ្ទោ ហោតិ ខត្តិយោ ហោតិ
ព្រាហ្មណោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ វេស្សោ
សោ ព្រាហ្មណោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
អត្ថិ កោចិ សុទ្ទោ ហុត្វា ខត្តិយោ ហោតិ ព្រាហ្ម-
ណោ ហោតិ វេស្សោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ស្វេវ
សុទ្ទោ សោ វេស្សោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។ បេ ។ បុគ្គលនោះឯង អន្ទោល
ចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មក
កាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាក្សត្រ ហើយទៅ
កើតជាព្រាហ្មណ៍ មានមែនឬ ។ អើ ។ ក្សត្រនោះឯង គឺព្រាហ្មណ៍
នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែល
កើតជាក្សត្រ ហើយទៅកើតជាអ្នកជំនួញ ទៅកើតជាអ្នកគ្រួ មានមែន
ឬ ។ អើ ។ ក្សត្រនោះឯង គឺអ្នកគ្រួនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាព្រាហ្មណ៍ ហើយទៅកើតជាអ្នក
ជំនួញ ជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ មានមែនឬ ។ អើ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឯង
គឺក្សត្រនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែល
កើតជាអ្នកជំនួញ ហើយទៅកើតជាអ្នកគ្រួ ជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍មាន
មែនឬ ។ អើ ។ អ្នកជំនួញនោះឯង គឺជាព្រាហ្មណ៍នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរ
ពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សត្វខ្លះ ដែលកើតជាអ្នកគ្រួ ហើយទៅ
កើតជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកជំនួញ មានមែនឬ ។ អើ ។ អ្នក
គ្រួនោះឯង គឺអ្នកជំនួញនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហត្ថ-ច្ឆិន្នោ ហត្ថច្ឆិន្នោវ ហោតិ បាទច្ឆិន្នោ បាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ កណ្ណច្ឆិន្នោ នាសច្ឆិន្នោ កណ្ណនាសច្ឆិន្នោ អង្គុ-លិច្ឆិន្នោ អឡច្ឆិន្នោ កណ្ឌរច្ឆិន្នោ កុណីហត្ថកោ ផណហត្ថកោ កុដ្ឋិយោ គណ្ឌិយោ កិលាសិយោ សោសិយោ អបមារិយោ ឱដ្ឋោ គោណោ គទ្រភោ សូករោ មហិសោ មហិសោវ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៨៤] ន វត្តព្វំ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្ស-លោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ តត្ថបិ សោ-តាបន្នោវ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ

បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតស្លឹកត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុតទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃ បុគ្គលមានដៃកែ្វង បុគ្គលមានដៃព្រែក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានបូស បុគ្គលមានរោគស្រែង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វឱដ្ឋ គោ លា ជ្រូក ក្របីនៅជាក្របីដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៨៤] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក នៅតែជាអ្នកដល់សោតៈក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅ កាន់ទេវលោក

ឥត្ថម្បិ សោតាបន្នោ ហោតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។

(៨៥) សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ តត្ថបិ សោតាបន្នោ ហោតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ មនុស្សលោកា ចុតោ ទេវលោកំ ឧបបន្នោ តត្ថបិ មនុស្សោ ហោតីតិ កត្វា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨៦) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនញ្ញោ អវិគតោ សន្ធាវតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ជាអ្នកនៅតែដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះដែរ ។

(៨៥) សកវាទី ធ្វើ (នូវការប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅតែបានដល់នូវសោតៈ ក្នុងទេវលោកនោះដដែល (ហើយសួរថា) ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គលនោះ អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវការប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា បុគ្គលបានដល់នូវសោតៈ ច្យុតចាកមនុស្សលោក ហើយចូលទៅកាន់ទេវលោក ក៏នៅជាមនុស្សក្នុងទេវលោកនោះដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៦) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនមែនទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៧) អនញ្ញោ អវិគតោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហត្ថច្ឆិន្នោ ហត្ថច្ឆិន្នោវ ហោតិ បាទច្ឆិន្នោ បាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោវ ហោតិ កណ្ណច្ឆិន្នោ នាសច្ឆិន្នោ កណ្ណនាសច្ឆិន្នោ អង្គុលិច្ឆិន្នោ អឡច្ឆិន្នោ កណ្ឌរច្ឆិន្នោ កុណិហត្ថកោ ផណហត្ថកោ កុដ្ឋិយោ គណ្ឌិយោ កិលាសិយោ សោសិយោ អបមារិយោ ឱដ្ឋោ គោណោ គទ្រ-ភោ សូករោ មហិសោ មហិសោវ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៨៨) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ សរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សវេទនោ ។ បេ ។ សសញ្ញោ ។ បេ ។ សសង្ខារោ ។ បេ ។ សវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។

(៨៧) បុគ្គលមិនមែនដទៃ មិនទាន់ទៅប្រាស តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកំបុតដៃ នៅតែកំបុតដៃដដែល បុគ្គលកំបុតជើង នៅតែកំបុតជើងដដែល បុគ្គលកំបុតទាំងដៃទាំងជើង ក៏នៅតែកំបុតទាំងដៃទាំងជើងដដែល បុគ្គលកំបុតត្រចៀក បុគ្គលកំបុតច្រមុះ បុគ្គលកំបុត ទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ បុគ្គលកំបុតម្រាមដៃ បុគ្គលកំបុតមេដៃមេជើង បុគ្គលដាច់សរសៃធំ បុគ្គលមានដៃក្ងង់ បុគ្គលមានដៃព្រែក បុគ្គលមានរោគឃ្លង់ បុគ្គលមានរោគបូស បុគ្គលមានរោគស្រែង បុគ្គលមានរោគហឺត បុគ្គលឆ្កួតជ្រូក សត្វឱដ្ឋ គោ លា ជ្រូក ក្របី ក៏នៅតែជាក្របីដដែលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៨៨) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានរូប តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវេទនា ។ បេ ។ បុគ្គលមានសញ្ញា ។ បេ ។ បុគ្គលមានសង្ខារ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។

តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៨៩) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរូបោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អវេទនោ ។បេ។ អសញ្ញោ ។បេ។ អសង្ខារោ ។បេ។ អវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អវិញ្ញាណោ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៩០) ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបី សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ រូបី សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារា ។បេ។ វិញ្ញាណី សន្ធាវតីតិ ។

ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៨៩) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលមិនមានរូប អន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលមិនមានវេទនា ។បេ។ បុគ្គលមិនមានសញ្ញា ។បេ។ បុគ្គលមិនមានសង្ខារ ។បេ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បុគ្គលមិនមានវិញ្ញាណ តែងអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៩០) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលចាកលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលចាកលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ រូបអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ រូបអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ វិញ្ញាណអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរ

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វិញ្ញាណំ សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៩១] ស្វេវ បុគ្គលោ សន្ធាវតិ អស្មា លោកា បរំ លោកំ បរស្មា លោកា ឥមំ លោកន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ ន សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ រូបំ ន សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារា ។បេ។ វិញ្ញាណំ ន សន្ធាវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វិញ្ញាណំ ន សន្ធាវតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សង្ខិត្តំ ។

ខន្ធេសុ ភិជ្ជមានេសុ សោ ចេ ភិជ្ជតិ បុគ្គលោ
ឧច្ឆេទា ភវតិ ទិដ្ឋិ យា ពុទ្ធេន វិវជ្ជិតា
ខន្ធេសុ ភិជ្ជមានេសុ នោ ចេ ភិជ្ជតិ បុគ្គលោ
បុគ្គលោ សស្សតោ ហោតិ និព្វានេន សមសមោតិ ។

គតិអនុយោគោ ។

ពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វិញ្ញាណ អន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៩១) បុគ្គលនោះឯង អន្ទោលពីលោកនេះ ទៅកាន់លោកខាងមុខ អន្ទោលពីលោកខាងមុខ មកកាន់លោកនេះឬ ។ អើ ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ រូបមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។បេ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វិញ្ញាណមិនអន្ទោលទៅឬ ។ អើ ។ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

កាលបើខន្ធទាំងឡាយ បែកធ្លាយ ប្រសិនបើ បុគ្គល
នោះ បែកធ្លាយដែរ ទិដ្ឋិ (របស់អ្នក) ទៅជាឧច្ឆេទទិដ្ឋិ
ជាទិដ្ឋិដែលព្រះពុទ្ធ ទ្រង់វៀរហើយ កាលបើខន្ធទាំងឡាយ
បែកធ្លាយ ប្រសិនបើ បុគ្គលមិនបែកធ្លាយទេ បុគ្គល
ទៅជាទៀង ស្មើនឹងព្រះនិព្វានដែរ ។

ចប់ គតិអនុយោគ ។

(៩៦) រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សញ្ញំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សង្ខារេ ឧបាទាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៦) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ ។ អើ ។ រូបមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណមិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៣) រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ នីលំ រូបំ ឧបាទាយ នីលកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បីតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ លោហិតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ឱទាតំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សនិទស្សនំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ អនិទស្សនំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ សប្បដិឃំ រូបំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ អប្បដិឃំ រូបំ ឧបាទាយ អប្បដិឃស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៤) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កុសលា វេទនា សផលា សវិបាកា ឥដ្ឋផលា កន្តផលា មនុញ្ញផលា អសេចនកផលា សុខុទ្រយា សុខវិបាកាតិ ។ អាមន្តា ។

(៩៣) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូបឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មានសម្បុរខៀវ ព្រោះអាស្រ័យរូបខៀវឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបលឿង ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូបក្រហម ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប-ស ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប ប្រកបដោយការឃើញ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការឃើញ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យរូប ប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ព្រោះអាស្រ័យរូប មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៤) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ដែលមានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល មានកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាកុសលឬ ។ អើ ។ វេទនាជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហានិងឧបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អើ ។

កុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ ឥដ្ឋផ-លោ កន្តផលោ មនុញ្ញផលោ អសេចនកផលោ សុខុទ្រយោ សុខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៥) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វេទនំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អកុ-សលំ វេទនំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលា វេទនា សផលា សវិបាកា អនិដ្ឋផលា អកន្តផលា អមនុញ្ញផលា សេចនកផលា ទុក្ខុទ្រយា ទុក្ខវិបាកាតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិ-បាកោ អនិដ្ឋផលោ អកន្តផលោ អមនុញ្ញផលោ សេចនកផលោ ទុក្ខុទ្រយោ ទុក្ខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៦) វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។

សូម្បីបុគ្គលជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋិ៖មាន) ចំរើនដោយសេចក្តីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៥) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអកុសលឬ ។ អើ ។ វេទនាជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋិ៖មាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ(ដោយតណ្ហាទិដ្ឋិ៖មាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៦) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។

អាមន្តា ។ អញ្ញាកតំ វេទនំ ឧបាទាយ អញ្ញា-
កតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អញ្ញាកតំ វេទនំ ឧបាទាយ អញ្ញាកតស្ស
បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញាកតា វេទនា
អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយ-
ធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មា វិបរិណាមធម្មាតិ ។
អាមន្តា ។ អញ្ញាកតោបិ បុគ្គលោ អនិច្ចោ
សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ
វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សញ្ញំ ឧបាទាយ ។ បេ ។
សង្ខារេ ឧបាទាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ
បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ កុសលំ វិញ្ញាណំ
ឧបាទាយ កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ
កុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។
កុសលេ វិញ្ញាណំ សផលំ សវិបាកំ ឥដ្ឋផលំ

ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអញ្ញាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអញ្ញាក្រឹតឬ ។
អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអញ្ញាក្រឹត
ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ជាអញ្ញាក្រឹតឬ ។ អើ ។ វេទនា ជាអញ្ញាក្រឹត
មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មាន
ការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅ
ជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។
អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាអញ្ញាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង
កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការ
សូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា
មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យ
សង្ខារ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការ
បញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាកុសលឬ ។
អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាកុ-
សល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាកុសលឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជា
កុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា

កន្តផលំ មនុញ្ញផលំ អសេចនកផលំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ ។ អាមន្តា ។ កុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ ឥដ្ឋផលោ កន្តផលោ មនុញ្ញផលោ អសេចនកផលោ សុខុទ្រយោ សុខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៧) វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អកុសលស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលំ វិញ្ញាណំ សផលំ សវិបាកំ អនិដ្ឋផលំ អកន្តផលំ អមនុញ្ញផលំ សេចនកផលំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ អាមន្តា ។ អកុសលោបិ បុគ្គលោ សផលោ សវិបាកោ អនិដ្ឋផលោ អកន្តផលោ អមនុញ្ញផលោ សេចនកផលោ ទុក្ខុទ្រយោ ទុក្ខវិបាកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋុបាទាន) ចំរើនដោយសេចក្ដីសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលគួរប្រាថ្នា មានផលគួរត្រេកអរ មានផលគួរពេញចិត្ត មានផលមិនប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋុបាទាន) ចំរើនដោយសុខ មានសុខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៧) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាអកុសលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអកុសល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណ ជាអកុសលឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ(ដោយតណ្ហាទិដ្ឋុបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ជាអកុសល ប្រកបដោយផល ប្រកបដោយវិបាក មានផលមិនគួរប្រាថ្នា មានផលមិនគួរត្រេកអរ មានផលមិនគួរពេញចិត្ត មានផលប្រឡូកប្រឡំ (ដោយតណ្ហាទិដ្ឋុបាទាន) ចំរើនដោយទុក្ខ មានទុក្ខជាវិបាកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៨) វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ អព្យាកតស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អព្យាកតោបិ បុគ្គលោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៩៩) ចក្ខុំ ឧបាទាយ ចក្ខុមា បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខុម្ហិ និរុទ្ធេ ចក្ខុមា បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ឃានំ ឧបាទាយ ។ បេ ។

(៩៨) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គលជាអព្យាក្រឹត មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៩៩) បុគ្គលអាស្រ័យចក្ខុ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុឬ ។ អើ ។ កាលបើចក្ខុរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចក្ខុរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអាស្រ័យត្រចៀក ។ បេ ។ អាស្រ័យច្រមុះ ។ បេ ។

ជិវ្ហំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ កាយំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មនំ ឧបាទាយ មនវា បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មនម្ហិ និរុទ្ធេ មនវា បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១០០] មិច្ឆាទិដ្ឋឹ ឧបាទាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា និរុទ្ធាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១០១] មិច្ឆាសង្កប្បំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាវាចំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាកម្មន្តំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាអាជីវំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាវាយាមំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាសតឹ ឧបាទាយ ។ បេ ។ មិច្ឆាសមាធឹ ឧបាទាយ មិច្ឆាសមាធិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ មិច្ឆាសមាធិម្ហិ និរុទ្ធេ មិច្ឆាសមាធិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អាស្រ័យអណ្តាត ។ បេ ។ អាស្រ័យកាយ ។ បេ ។ បុគ្គលអាស្រ័យចិត្ត គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តឬ ។ អើ ។ កាលបើចិត្តលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានចិត្តលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០០] បុគ្គលអាស្រ័យនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិឬ ។ អើ ។ កាលបើមិច្ឆាទិដ្ឋិលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាទិដ្ឋិលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០១] បុគ្គលអាស្រ័យមិច្ឆាសង្កប្បៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាចា ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាកម្មន្តៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាអាជីវៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាវាយាមៈ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសតិ ។ បេ ។ អាស្រ័យមិច្ឆាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិឬ ។ អើ ។ កាលបើមិច្ឆាសមាធិលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានមិច្ឆាសមាធិលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០២) សម្មាទិដ្ឋឹ ឧបាទាយ សម្មាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ សម្មាទិដ្ឋិយា និរុទ្ធាយ សម្មាទិដ្ឋិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សម្មាសង្កប្បំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាវាចំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាកម្មន្តំ ឧបាទាយ ។បេ។ សមាអាជីវំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាវាយាមំ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាសតឹ ឧបាទាយ ។បេ។ សម្មាសមាធឹ ឧបាទាយ សម្មាសមាធិយោ បុគ្គលោតិ វត្តព្វោតិ ។ អាមន្តា ។ សម្មាសមាធិម្ហិ និរុទ្ធេ សម្មាសមាធិយោ បុគ្គលោ និរុទ្ធោតិ វត្តព្វោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១០៣) រូបំ ឧបាទាយ វេទនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ខន្ធានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ រូបំ ឧបាទាយ វេទនំ ឧបាទាយ សញ្ញំ ឧបាទាយ សង្ខារេ ឧបាទាយ វិញ្ញាណំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។

(១០២) បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាទិដ្ឋិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិឬ ។ អើ ។ កាលបើសម្មាទិដ្ឋិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាទិដ្ឋិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលអាស្រ័យសម្មាសង្កប្បៈ ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាវាចា ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាកម្មន្តៈ ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាអាជីវៈ ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាវាយាមៈ ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាសតិ ។បេ។ អាស្រ័យសម្មាសមាធិ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិឬ ។ អើ ។ កាលបើសម្មាសមាធិរលត់ហើយ គេត្រូវហៅថា បុគ្គលមានសម្មាសមាធិរលត់ហើយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១០៣) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនាឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យខន្ធ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ព្រោះអាស្រ័យវេទនា ព្រោះអាស្រ័យសញ្ញា ព្រោះអាស្រ័យសង្ខារ ព្រោះអាស្រ័យវិញ្ញាណឬ ។ អើ ។

បញ្ចន្នំ ខន្ធានំ ឧបាទាយ បញ្ចន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០៤) ចក្ខាយតនំ ឧបាទាយ សោតាយ-តនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ អាយតនានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០៥) ចក្ខាយតនំ ឧបាទាយ សោតាយតនំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វាទសន្នំ អាយតនានំ ឧបា-ទាយ ទ្វាទសន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១០៦) ចក្ខុធាតុំ ឧបាទាយ សោតធាតុំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ធាតូនំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យខន្ធ ៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៤) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យសោតាយតនៈឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៥) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខាយតនៈ ព្រោះអាស្រ័យសោតាយតនៈ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មាយតនៈឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យអាយតនៈ ១២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១០៦) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតធាតុឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យធាតុ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៧] ចក្ខុធាតុំ ឧបាទាយ សោតធាតុំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ ធម្មធាតុំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ អដ្ឋារសន្នំ ធាតូនំ ឧបាទាយ អដ្ឋារសន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១០៨] ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ សោតិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ទ្វិន្នំ ឥន្ទ្រិយានំ ឧបាទាយ ទ្វិន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១០៩] ចក្ខុន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ សោតិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ពាវីសតីនំ ឥន្ទ្រិយានំ ឧបាទាយ ពាវីសតីនំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១១០] ឯកវោការភវំ ឧបាទាយ ឯកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ ។ អាមន្តា ។ ចតុវោការភវំ ឧបាទាយ ចតុន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១០៧] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុធាតុ ព្រោះអាស្រ័យសោតធាតុឬ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យធម្មធាតុឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ១៨ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យធាតុ ១៨ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៨] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យឥន្ទ្រិយ ២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១០៩] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះអាស្រ័យសោតិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ព្រោះអាស្រ័យអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ២២ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យឥន្ទ្រិយ ២២ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១១០] ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ១ ឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៤ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ ៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១១) ឯកវោការភវំ ឧបាទាយ ឯកស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ បញ្ចវោការភវំ ឧបាទាយ បញ្ចន្នំ បុគ្គលានំ បញ្ញត្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១២) ឯកវោការភវេ ឯកោវ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ ចតុវោការភវេ ចត្តារោវ បុគ្គលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៣) ឯកវោការភវេ ឯកោវ បុគ្គលោតិ ។ អាមន្តា ។ បញ្ចវោការភវេ បញ្ចេវ បុគ្គលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៤) យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ រុក្ខោបិ អនិច្ចោ ឆាយាបិ អនិច្ចា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ រូបម្បិ អនិច្ចំ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា រុក្ខំ ឧបាទាយ ឆាយាយ បញ្ញត្តិ អញ្ញោ រុក្ខោ

(១១១) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គលម្នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ៥ នាក់ ព្រោះអាស្រ័យភពមានខន្ធ៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១២) បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ៤ នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១៣) បុគ្គលតែម្នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ១ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ៥ នាក់ នៅក្នុងភពមានខន្ធ៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១៤) ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើក៏មិនទៀង ម្លប់ក៏មិនទៀង យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបក៏មិនទៀង បុគ្គលក៏មិនទៀង យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគប្បីពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវម្លប់ ព្រោះអាស្រ័យដើមឈើ ដើមឈើដទៃ

អញ្ញា ជាយា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា គាមំ ឧបាទាយ គាមិយស្ស(១) បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា គាមំ ឧបាទាយ គាមិយស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញោ គាមោ អញ្ញោ គាមិយោ(២) ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា រដ្ឋំ ឧបាទាយ រញ្ញោ បញ្ញត្តិ ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ យថា រដ្ឋំ ឧបាទាយ រញ្ញោ បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រដ្ឋំ អញ្ញោ រាជា ឯវមេវ រូបំ ឧបាទាយ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តិ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យថា ន និគឡោ នេគឡិកោ យស្ស និគឡោ សោ នេគឡិកោ

---

១ ឱ. ម. គាមិកស្ស ។ ២ ឱ. ម. គាមិកោ ។

ពន្ធដទៃ យ៉ាងណាមិញ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល អ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យ រូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល អ្នកនៅក្នុងស្រុក ព្រោះអាស្រ័យស្រុក ស្រុកដទៃ បុគ្គលអ្នកនៅក្នុងស្រុកដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការបញ្ញត្តិនូវស្តេច ព្រោះអាស្រ័យដែន យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ការបញ្ញត្តិនូវស្តេច ព្រោះអាស្រ័យដែន ដែនដទៃ ស្តេចដទៃ យ៉ាងណា ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប រូបដទៃ បុគ្គលដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ច្រវាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ច្រវាក់ ច្រវាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ច្រវាក់

ឯវមេវ ច រូបំ រូបី យស្ស រូបំ សោ រូបីតិ ។ យថា ច និគឡោ នេគឡិកោ យស្ស និគឡោ សោ នេគឡិកោ អញ្ញោ និគឡោ អញ្ញោ នេគ-ឡិកោ ឯវមេវ ច រូបំ រូបី យស្ស រូបំ សោ រូបី អញ្ញំ រូបំ អញ្ញោ រូបីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១១៩) ចិត្តេ ចិត្តេ បុគ្គលស្ស បញ្ញត្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ចិត្តេ ចិត្តេ បុគ្គលោ ជាយតិ ជិយ្យតិ មិយ្យតិ ចវតិ ឧបបជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ ។ អាមន្តា ។ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមា-រិកាតិ វាតិ ។ វត្តព្វំ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ

យ៉ាងណា បុគ្គលមិនមានរូប បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះឈ្មោះថាមានរូប ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ ច្រវាក់មិនមាន បុគ្គលជាប់ច្រវាក់ ច្រវាក់នៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាជាប់ច្រវាក់ ច្រវាក់ដទៃ បុគ្គលជាប់ច្រវាក់ដទៃ យ៉ាងណា រូបមិនមាន បុគ្គលមានរូប រូបនៃបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មានរូប រូបដទៃ បុគ្គលមានរូបដទៃ ក៏យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១១៩) ការបញ្ញត្តិនូវបុគ្គល រាល់ៗចិត្តឬ ។ អើ ។ ចុះបុគ្គល កើត ចាស់ ស្លាប់ ច្យុត បដិសន្ធិ រាល់ៗចិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថាក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរឬ ។ អ្នកគួរពោលបាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវទោស (របស់អ្នកចុះ) ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថា ក្មេងស្រី ដូច្នេះដែរ

យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ
ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ
ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតិ
មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ
កុមារកោតិ វា កុមារិកាតិ វា តេន វត រេ
វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ(១) សោតិ វា
អញ្ញោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិ-
យេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ
វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ កុមារកោតិ វា
កុមារិកាតិ វាតិ មិច្ឆា ។

(១១៦) ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ
សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ ។ អាមន្តា ។ ទុតិយេ
ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ ឥត្ថីតិ វា បុរិសោតិ វា

១ ម. ន វត្តព្វំ ។

បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យ
នោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល
នោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២ កើតឡើង
ហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ពាក្យដូច្នេះ
នេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើង
ហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុសឬ ឬថា ក្មេងស្រី ម្នាលអ្នកដ៏
ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើង
ហើយ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះឬ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះ
ដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោល
តែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោល
ថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី ២
កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ក្មេងប្រុស ឬថា ក្មេងស្រី ដូច្នេះ
ដែរ ពាក្យដូច្នេះនេះ ក៏ជាពាក្យខុស ។

(១១៦) ចុះកាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរ
ពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃឬ ។ អើ ។ ចុះកាល
ចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោល ថា ស្រី ថា ប្រុស

គហដ្ឋោតិ វា បព្វជិតោតិ វា ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ ។ វត្តព្វំ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ[១] មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វា តេន វត រេ វត្តព្វេ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ[២] សោតិ វា អញ្ញោតិ វាតិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ ន វត្តព្វំ សោតិ វា អញ្ញោតិ វា ទុតិយេ ចិត្តេ ឧប្បន្នេ វត្តព្វំ ទេវោតិ វា មនុស្សោតិ វាតិ មិច្ឆា ។បេ។

១ ឱ. កុមារិកោតិ វា កុមារិកាតិ វាតីតិ ទិស្សន្តិយេវ ។ ២ ឱ. ន វត្តព្វំ ។

ថា គ្រហស្ថ ថា បព្វជិត ថា ទេវតា ថា មនុស្សដែរឬ ។ អ្នកគួរពោលបាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុស (របស់អ្នកចុះ) ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលបើចិត្តទី២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះដែរ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា គួរពោលតែពាក្យនោះថា កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលនោះ ឬថា បុគ្គលដទៃ ដូច្នេះទេ កាលចិត្តទី ២ កើតឡើងហើយ អ្នកគួរពោលថា ទេវតា ឬថា មនុស្ស ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។បេ។

[១១៧] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ បស្សតិ យំ បស្សតិ យេន បស្សតិ សោ បស្សតិ តំ បស្សតិ តេន បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ បស្សតិ យំ បស្សតិ យេន បស្សតិ សោ បស្សតិ តំ បស្សតិ តេន បស្សតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១១៨] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ សុណាតិ ។បេ។ យោ ឃាយតិ ។បេ។ យោ សាយតិ ។បេ។ យោ ផុសតិ ។បេ។ យោ វិជានាតិ យំ វិជានាតិ យេន វិជានាតិ សោ វិជានាតិ តំ វិជានាតិ តេន វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ វិជានាតិ យំ វិជានាតិ យេន វិជានាតិ

[១១៧] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាឃើញ ឃើញនូវរូបណា ឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ឃើញ ឃើញនូវរូបនោះ ឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

[១១៨] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាឮ ។បេ។ បុគ្គលណាធុំ ។បេ។ បុគ្គលណាលិទ្ធភ្លក្ស ។បេ។ បុគ្គលណាប៉ះពាល់ ។បេ។ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ

សោ វិជានាតិ តំ វិជានាតិ តេន វិជានាតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មដ្ឋេនាតិ ។

(១១៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ ន បស្សតិ យំ ន បស្សតិ យេន ន បស្សតិ សោ ន បស្សតិ តំ ន បស្សតិ តេន ន បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ ន បស្សតិ យំ ន បស្សតិ យេន ន បស្សតិ សោ ន បស្សតិ តំ ន បស្សតិ តេន ន បស្សតិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧប-លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១២០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ យោ ន សុណាតិ ។បេ។ យោ ន ឃាយតិ ។បេ។ យោ ន សា-យតិ ។បេ។ យោ ន ផុសតិ ។បេ។ យោ ន វិជានាតិ យំ ន វិជានាតិ យេន ន វិជានាតិ សោ ន វិជានាតិ តំ ន វិជានាតិ តេន ន វិជានាតីតិ ។

ឈ្មោះថា ដឹងច្បាស់ ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ ដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

(១១៩) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបណា មិនឃើញដោយភ្នែកណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនឃើញ មិនឃើញនូវរូបនោះ មិនឃើញដោយភ្នែកនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១២០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមិនឮ ។បេ។ បុគ្គលណាមិនធុំ ។បេ។ បុគ្គលណាមិនលិទ្ធភ្លក្ស ។បេ។ បុគ្គលណាមិនប៉ះពាល់ ។បេ។ បុគ្គលណាមិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍នោះ មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះឬ ។

អាមន្តា ។ ហញ្ចិ យោ ន វិជានាតិ យំ ន វិជា-
នាតិ យេន ន វិជានាតិ សោ ន វិជានាតិ តំ ន
វិជានាតិ តេន ន វិជានាតិ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១៦១] ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា
បស្សាមហំ ភិក្ខវេ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន
អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ
ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គ-
តេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាមីតិ អត្ថេវ សុ-
ត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ វុត្តំ ភគវតា បស្សាមហំ
ភិក្ខវេ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុ-
សកេន សត្តេ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ

ទេ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវ
ធម្មជាតណា មិនដឹងច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណណា បុគ្គលនោះ
ឈ្មោះថា មិនដឹងច្បាស់ មិនដឹងច្បាស់នូវធម្មជាតនោះ មិនដឹង
ច្បាស់ដោយមនោវិញ្ញាណនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា
បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

[១៦១] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏
ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លង
បង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា រមែងមើលឃើញនូវពួកសត្វ កាលច្យុត
កាលកើត ថោកទាប ថ្លៃថ្លា មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់
មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅ
តាមយថាកម្ម ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ
មានតែ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដូច្នេះដែរ ។
(សកវាទី) ធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំថា) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុ
របស់មនុស្សធម្មតា មើលឃើញពួកសត្វ កាលច្យុត កាលកើត ថោកទាប

បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថា-
កម្មូបគេ សត្តេ បជានាតីតិ កត្វា តេន ការណេន
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។
ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុស-
កេន រូបំ បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។ រូបំ បស្សតិ ។
រូបំ បុគ្គលោ រូបំ ចវតិ រូបំ ឧបបជ្ជតិ រូបំ យថា-
កម្មូបគន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ភគវា
ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន រូបំ
បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។ បុគ្គលំ បស្សតិ ។
បុគ្គលោ រូបំ រូបាយតនំ រូបធាតុ នីលំ បីតកំ
លោហិតំ ឱទាតំ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុស្មឹ បដិហញ្ញតិ
ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-
មានុសកេន រូបំ បស្សតិ បុគ្គលំ បស្សតីតិ ។
ឧភោ បស្សតិ ។ ឧភោ រូបំ រូបាយតនំ រូបធាតុ

ថ្លៃថ្លា មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិ
អាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្ម ព្រោះ
ហេតុនោះ (ទើបសួរថា) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជា
ទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់
ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់ឃើញរូប ។ បុគ្គល គឺរូប រូបច្យុត រូប
កើត រូបអន្ទោលទៅតាមយថាកម្មឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់
ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់
ឃើញបុគ្គល ។ រូប គឺបុគ្គល ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ ជារូបខៀវ
រូបលឿង រូបក្រហម រូបស រូបដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ រមែងប៉ះមក
ត្រង់ចក្ខុ មកកាន់ផ្លូវនៃចក្ខុឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
ព្រះមានព្រះភាគ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់
មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញរូប ទ្រង់ឃើញបុគ្គលឬ ។ ទ្រង់ឃើញ
របស់ទាំងពីរ ។ រូប គឺរបស់ទាំងពីរ ជារូបាយតនៈ ជារូបធាតុ

ឧភោ នីលា ឧភោ បីតកា ឧភោ លោហិតកា ឧភោ ឱទាតា ឧភោ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា ឧភោ ចក្ខុស្មឹ បដិហញ្ញន្តិ ឧភោ ចក្ខុស្ស អាបាថំ អាគច្ឆន្តិ ឧភោ ចវន្តិ ឧភោ ឧបបជ្ជន្តិ ឧភោ យថាកម្មូបគាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឧបាទាបញ្ញត្តានុយោគោ ។

[១៦៦] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៦៧] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

របស់ទាំងពីរ មានពណ៌ខៀវ របស់ទាំងពីរ មានពណ៌លឿង របស់ទាំងពីរ មានពណ៌ក្រហម របស់ទាំងពីរ មានពណ៌ស របស់ទាំងពីរ ដែលគួរដឹងដោយចក្ខុ របស់ទាំងពីរ ប៉ះមកក្នុងចក្ខុ របស់ទាំងពីរ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុ របស់ទាំងពីរ ច្យុត របស់ទាំងពីរ កើត របស់ទាំងពីរ អន្ទោលទៅតាមយថាកម្មឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ឧបាទាបញ្ញត្តានុយោគ ។

(១៦៦) កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៧) កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ នូវកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៤) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៥) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៦) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបឋវី ឧបលព្ភតីតិ ។ មហាបឋវិយា កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១២៤) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៥) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ ដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១២៦) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គួរដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នក ធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវមហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៧) កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ ឧបលទ្ធីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលទ្ធីតិ ។ មហាសមុទ្ទស្ស កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៨) កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ ឧបលទ្ធីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ អាមន្តា ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលទ្ធីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជស្ស កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៩) កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ ឧបលទ្ធីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ អាមន្តា ។ អាបោ ឧបលទ្ធីតិ ។ អាបស្ស កត្តា ការេតា ឧបលទ្ធីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៧) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវមហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៨) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៩) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវទឹក គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣០] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៣១] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយស្ស កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៣២] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៣០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបាន ឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៣២] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៣) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញានិ កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ អញ្ញោ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៤) កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។

(១៣៣) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ កម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ នូវកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៤) វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកសោយកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកសោយកម្មនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។

កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកបដិសំវេទី ឧប-
លព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។
បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ វិបាកោ
ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបា-
កបដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ ទិព្វានិ
ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានិ
កម្មានិ វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ
កម្មានំ វិបាកបដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។
មហាបឋវី ឧបលព្ភតីតិ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភ-
តីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧប-
លព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភ-
តីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។
តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ
វិបាកោ ឧបលព្ភតីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ
វិបាកបដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។

បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។
បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។
អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក នៃកម្មល្អ និង
អាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់
គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះទិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នក
ទទួលនូវព្រះទិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក
នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹង
បានឬ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេ
ដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់
គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។
បុគ្គលអ្នករងនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរ
ពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបាន
ឬ ។ បុគ្គលអ្នករងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។

អញ្ញោ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកោ អញ្ញោ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ វិបាកប្បដិ-សំវេទី ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៥) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតិ ។ អាមន្តា ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧប-លព្ភតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៦) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតិ ។ អា-មន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិ-យា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៧) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

វិបាកនៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៥) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៦) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយសុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមាន ការផ្ដាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៧) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គល អ្នកសោយនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៨) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៣៩) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបឋវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤០) ទិព្វំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ ទិព្វំ សុខំ អញ្ញោ ទិព្វស្ស សុខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤១) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។

(១៣៨) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជាទិព្វគេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៣៩) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកផើនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤០) សុខ ជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខជាទិព្វ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ សុខជាទិព្វដទៃ បុគ្គលទទួលសុខជាទិព្វដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤១) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។

មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦២) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៣) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៤) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦២) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៣) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៤) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៤៥) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៦) មានុសកំ សុខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ មានុសកំ សុខំ អញ្ញោ មានុសកស្ស សុខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៧) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៤៥) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូចនិងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកផ្ទៃស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៦) សុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្ស គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ សុខ ជារបស់មនុស្សដទៃ បុគ្គលអ្នកទទួលសុខ ជារបស់មនុស្សដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៤៧) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកសោយទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៨) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៩) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៧០) អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៨) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ។ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៩) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧០) ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នករងទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលនូវព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[១៨១] អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨២] អាបាយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ អាបាយិកំ ទុក្ខំ អញ្ញោ អាបាយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨៣] នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៨១] ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៨២] ទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយទុក្ខ ក្នុងអបាយ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទុក្ខ ក្នុងអបាយដទៃ បុគ្គលអ្នកសោយទុក្ខ ក្នុងអបាយដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៨៣] ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកសោយទុក្ខ ក្នុងនរកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៤) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨៥) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតីតិ ។ បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨៦) នេរយិកំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ ឧបលព្ភតីតិ ។ និព្វានស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨៤) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងទុក្ខនោះ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះ ៗ មិនមានការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៥) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងនូវបុគ្គល គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៨៦) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដឹងទុក្ខក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកទទួលព្រះនិព្វាន គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៧) នេរយិកានំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី ឧបលព្ភតីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ ឧបលព្ភតីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា ឧបលព្ភតីតិ ។ អាបោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តេជោ ឧបលព្ភតីតិ ។ វាយោ ឧបលព្ភតីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨៨) នេរយិកានំ ទុក្ខំ ឧបលព្ភតីតិ ។ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ នេរយិកានំ ទុក្ខំ អញ្ញោ នេរយិកស្ស ទុក្ខស្ស បដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨៩) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតីតិ ។

(១៨៧) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដ៏ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី គេដឹងបានឬ ។ បេ ។ មហាសមុទ្រ គេដឹងបានឬ ។ ស្ដេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ គេដឹងបានឬ ។ ទឹក គេដឹងបានឬ ។ ភ្លើង គេដឹងបានឬ ។ ខ្យល់ គេដឹងបានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដ៏នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ គេដឹងបានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៨) ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកដ៏ទុក្ខ ក្នុងនរក គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ ទុក្ខ ក្នុងនរកដទៃ បុគ្គលអ្នកដ៏ទុក្ខ ក្នុងនរកដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៩) កម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ ដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកដ៏វិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ កតំ សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[១៦០] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ ករោតិ អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អញ្ញោ ករោតិ អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បរកតំ[១] សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[១៦១] កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោ ច អញ្ញោ ច ករោន្តិ សោ ច អញ្ញោ ច

១ ឱ. ម. បរំកតំ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[១៦០] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកទទួលវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃ ទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃ ទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ បុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[១៦១] កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកដឹងវិបាក នៃកម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង

បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ កតញ្ច បរកតញ្ច សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦២) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ នេវ សោ ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អសយំការំ អបរការំ អធិច្ចសមុប្បន្នំ[1] សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៦៣) កល្យាណបាបកានិ កម្មានិ ឧបលព្ភន្តីតិ ។ កល្យាណបាបកានំ កម្មានំ កត្តា ការេតា វិបាកប្បដិសំវេទី ឧបលព្ភតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតិ អញ្ញោ ករោតិ

១ ឱ. ម. អធិច្ចសមុប្បន្នំ ។

ទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខដែលគេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦២) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើ អ្នកទទួលវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃ ក៏មិនមែនទទួលឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៦៣) កម្មល្អ និងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើដោយខ្លួនឯង អ្នកប្រើគេឲ្យធ្វើ អ្នកទទួលវិបាក នៃកម្មល្អនិងអាក្រក់ គេដឹងបានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល បុគ្គលដទៃធ្វើ

អញ្ញោ បដិសំវេទេតិ សោ ច អញ្ញោ ច ករោតិ
សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេតិ នេវ សោ ករោតិ
ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ ន
អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។
សោ ករោតិ សោ បដិសំវេទេតិ អញ្ញោ ករោតិ
អញ្ញោ បដិសំវេទេតិ សោ ច អញ្ញោ ច ករោតិ
សោ ច អញ្ញោ ច បដិសំវេទេតិ នេវ សោ
ករោតិ ន សោ បដិសំវេទេតិ ន អញ្ញោ ករោតិ
ន អញ្ញោ បដិសំវេទេតីតិ ។ អាមន្តា ។ សយំ
កតំ សុខទុក្ខំ បរកតំ សុខទុក្ខំ សយំ កតញ្ច
បរកតញ្ច សុខទុក្ខំ អសយំការំ អបរការំ បដិច្ច-
សមុប្បន្នំ សុខទុក្ខន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៤) កម្មំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កម្មការកោ
អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។
កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស ការកោ
អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តស្ស ការកោ

បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ បុគ្គលនោះផង
បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គលនោះមិនមែន
ទទួល បុគ្គលដទៃមិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃមិនមែនទទួលឬ ។ អ្នកមិន
គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលនោះធ្វើ បុគ្គលនោះទទួល
បុគ្គលដទៃធ្វើ បុគ្គលដទៃទទួល បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ធ្វើ
បុគ្គលនោះផង បុគ្គលដទៃផង ទទួល បុគ្គលនោះមិនមែនធ្វើ បុគ្គល
នោះមិនមែនទទួល បុគ្គលដទៃក៏មិនមែនធ្វើ បុគ្គលដទៃក៏មិនមែនទទួល
ឬ ។ អើ ។ សុខនិងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯង សុខនិងទុក្ខ
បុគ្គលដទៃធ្វើ សុខនិងទុក្ខ គេធ្វើដោយខ្លួនឯងផង បុគ្គលដទៃធ្វើផង
សុខនិងទុក្ខ កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មិនមែនគេធ្វើដោយខ្លួនឯង
មិនមែនបុគ្គលដទៃធ្វើឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៤) កម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។
អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គល
អ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ មានឬ ។
អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មនោះ

អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ អត្ថីតិ ។ បុគ្គលស្ស ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថីតិ ។ និព្វានស្ស ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ មហាបថវី អត្ថីតិ ។បេ។ មហាសមុទ្ទោ អត្ថីតិ ។ សិនេរុបព្វតរាជា អត្ថីតិ ។ អាបោ អត្ថីតិ ។ តេជោ អត្ថីតិ ។ វាយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ ការកោ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ កម្មំ អត្ថីតិ ។ កម្មការកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ កម្មំ អញ្ញោ កម្មការកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។

មានឬ ។ អើ ។ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្ដាច់បង់នូវវដ្ដៈ មិនមាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើព្រះនិព្វាន មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី មានឬ ។បេ។ មហាសមុទ្ទ មានឬ ។ ស្ដេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ ។ ទឹក មានឬ ។ ភ្លើង មានឬ ។ ខ្យល់ មានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើ នូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ កម្ម មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្ម មានឬ ។ អើ ។ កម្មដទៃ បុគ្គលអ្នកធ្វើកម្មដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វិបាក មានឬ ។ អើ ។

វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។
អាមន្តា ។ តស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។ តស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
តស្ស តស្សេវ នត្ថិ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយា នត្ថិ
វដ្ដុបច្ឆេទោ នត្ថិ អនុបាទាបរិនិព្វានន្តិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំ-
វេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ អត្ថីតិ ។
បុគ្គលស្ស បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី
អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថីតិ ។ និព្វានស្ស
បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ
អត្ថីតិ ។ វិបាកប្បដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
មហាបឋវី អត្ថីតិ ។ បេ ។ មហាសមុទ្ទោ អត្ថីតិ ។
សិនេរុបព្វតរាជា អត្ថីតិ ។ អាបោ អត្ថីតិ ។ តេ-
ជោ អត្ថីតិ ។ វាយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្ប-
តយោ អត្ថីតិ ។ តិណកដ្ឋវនប្បតីនំ បដិសំវេទី

បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក មានឬ ។ អើ ។
បុគ្គលអ្នកសោយវិបាកនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាកនោះ មានឬ ។ អើ ។
ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខនោះៗ មិនមាន ការផ្តាច់បង់នូវវដ្តៈ មិន
មាន អនុបាទាបរិនិព្វាន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក មានឬ ។
អើ ។ បុគ្គល មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយនូវបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិន
គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយ
វិបាក មានឬ ។ អើ ។ ព្រះនិព្វាន មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយព្រះ
និព្វាន មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក
មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក មានឬ ។ អើ ។ មហាប្រឹថពី មានឬ
។ បេ ។ មហាសមុទ្ទ មានឬ ។ ស្តេចភ្នំឈ្មោះសិនេរុ មានឬ ។
ទឹក មានឬ ។ ភ្លើង មានឬ ។ ខ្យល់ មានឬ ។ ស្មៅ ឈើតូច
និងឈើធំ មានឬ ។ បុគ្គលអ្នកសោយនូវស្មៅ ឈើតូច និងឈើធំ

អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបាកោ អត្ថីតិ ។ បេ ។ វិបាកបដិសំវេទី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ វិបាកោ អញ្ញោ វិបាកបដិសំវេទីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខិត្តំ ។

កល្យាណវគ្គោ បឋមោ ។

(១៦៨) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធិំ វិកុព្វតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធិំ វិកុព្វតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ទិព្វាយ សោតធាតុយា សទ្ទំ សុណាតិ ។ បេ ។ បរចិត្តំ ជានាតិ(១) ។ បេ ។ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ បេ ។ ទិព្វេន ចក្ខុនា រូបំ បស្សតិ ។ បេ ។ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ

១ ម. វិជានាតិ ។

មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិបាក មានឬ ។ បេ ។ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាក មានឬ ។ អើ ។ វិបាកដទៃ បុគ្គលអ្នកសោយវិបាកដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

ចប់ កល្យាណវគ្គ ទី ១ ។

(១៦៨) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយប្លែងឫទ្ធិបាន មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ប្លែងឫទ្ធិបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ ឮសំឡេង ដោយទិព្វសោតធាតុបាន មានឬ ។ បេ ។ ដឹងនូវចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ។ បេ ។ រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ។ បេ ។ ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ ។ បេ ។ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈបាន មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន

សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតីតិ កត្តា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ ឥទ្ធឹ វិកុព្វតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ ឥទ្ធឹ ន វិកុព្វតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ យោ ទិព្វាយ សោតធាតុយា សទ្ទំ សុណាតិ ។បេ។ យោ បរចិត្តំ ជានាតិ ។បេ។ យោ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។បេ។ យោ ទិព្វេន ចក្ខុនា រូបំ បស្សតិ ។បេ។ យោ អាសវានំ ខយំ សច្ឆិករោតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ អាសវានំ ខយំ ន សច្ឆិករោតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អភិញ្ញានុយោគោ ។

(១៦៦) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ មាតា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ មាតា អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្រកាន់ឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយប្ញទ្ធិបាន មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណា ប្ញទ្ធិបាន ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណាមិនប្ញទ្ធិបាន ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គល ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណា ឮសំឡេង ដោយទិព្វសោតធាតុ ។បេ។ ជនណា ដឹងចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ។បេ។ ជនណា រឭកឃើញនូវបុព្វេនិវាសៈ ។បេ។ ជនណា ឃើញរូបដោយទិព្វចក្ខុ ។បេ។ ជនណា ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ ទើបឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គល ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

ចប់ អភិញ្ញានុយោគ ។

(១៦៦) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបានដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងមាតា មានឬ ។ អើ ។ បើមាតា មាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-
នាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ បិតា អត្ថិ ។បេ។
ភាតា អត្ថិ ភគិនី អត្ថិ ខត្តិយោ អត្ថិ ព្រាហ្មណោ
អត្ថិ វេស្សោ អត្ថិ សុទ្ទោ អត្ថិ គហដ្ឋោ អត្ថិ បព្វ-
ជិតោ អត្ថិ ទេវោ អត្ថិ មនុស្សោ អត្ថីតិ ។ អា-
មន្តា ។ ហញ្ចិ មនុស្សោ អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ
បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៦៧) មាតា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច កា-
រណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។
អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន មាតា ហុត្វា មាតា ហោ-
តីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា
បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ
កោចិ ន បិតា ហុត្វា ។បេ។ ន ភាតា ហុត្វា
ន ភគិនី ហុត្វា ន ខត្តិយោ ហុត្វា ន ព្រាហ្ម-
ណោ ហុត្វា ន វេស្សោ ហុត្វា ន សុទ្ទោ ហុត្វា
ន គហដ្ឋោ ហុត្វា ន បព្វជិតោ ហុត្វា ន ទេវោ
ហុត្វា ន មនុស្សោ ហុត្វា មនុស្សោ ហោតីតិ ។

អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏
ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបិតា មានឬ ។បេ។ បងប្អូនប្រុស មាន
បងប្អូនស្រី មាន ក្សត្រ មាន ព្រាហ្មណ៍ មាន អ្នកជំនួញ មាន
អ្នកក្រ មាន គ្រហស្ថ មាន បព្វជិត មាន ទេវតា មាន មនុស្ស
មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ មនុស្សមាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះ
ហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះដែរ ។

(១៦៧) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន
ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត
និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាមាតា
តើកើតជាមាតា មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជា
បុគ្គល តើកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះ
ទេ ។បេ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបិតា ។បេ។ មិនធ្លាប់
កើតជាបងប្អូនប្រុស មិនធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី មិនធ្លាប់កើតជាក្សត្រ
មិនធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ មិនធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ មិនធ្លាប់កើតជា
អ្នកក្រ មិនធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ មិនធ្លាប់កើតជាបព្វជិត មិនធ្លាប់កើត
ជាទេវតា មិនធ្លាប់កើតជាមនុស្ស តើកើតជាមនុស្ស មានឬ ។

អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៨) មាតា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ មាតា ហុត្វា ន មាតា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ កោចិ បិតា ហុត្វា ភាតា ហុត្វា ភគិនី ហុត្វា ខត្តិយោ ហុត្វា ព្រាហ្មណោ ហុត្វា វេស្សោ ហុត្វា សុទ្ទោ ហុត្វា គហដ្ឋោ ហុត្វា បព្វជិតោ ហុត្វា ទេវោ ហុត្វា មនុស្សោ ហុត្វា ន មនុស្សោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៦៩) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សោតាបន្នោ

អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល តែកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៨) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា មាតា មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាមាតាមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមាតាវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបិតា ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនប្រុស ធ្លាប់កើតជាបងប្អូនស្រី ធ្លាប់កើតជាក្សត្រ ធ្លាប់កើតជាព្រាហ្មណ៍ ធ្លាប់កើតជាអ្នកជំនួញ ធ្លាប់កើតជាអ្នកក្រ ធ្លាប់កើតជាគ្រហស្ថ ធ្លាប់កើតជាបព្វជិត ធ្លាប់កើតជាទេវតា ធ្លាប់កើតជាមនុស្សមកហើយ បែរជាមិនកើតជាមនុស្សវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្លាប់កើតជាបុគ្គលមកហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៦៩) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងសោតាបន្នបុគ្គល

អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សោតាបន្នោ អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សកទាគាមី អត្ថិ ។បេ។ អនាគាមី អត្ថិ ។បេ។ អរហា អត្ថិ ។បេ។ ឧភតោភាគវិមុត្តោ អត្ថិ បញ្ញាវិមុត្តោ អត្ថិ កាយសក្ខី អត្ថិ ទិដ្ឋិប្បត្តោ អត្ថិ សទ្ធាវិមុត្តោ អត្ថិ ធម្មានុសារី អត្ថិ សទ្ធានុសារី អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សទ្ធានុសារី អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។

(១៧០) សោតាបន្នោ អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សោតាបន្នោ ហុត្វា សោតាបន្នោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។

មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ សោតាបន្នបុគ្គល មាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងសកទាគាមិបុគ្គល មានឬ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានឬ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានឬ ។បេ។ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មានឬ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល មានឬ កាយសក្ខិបុគ្គល មានឬ ទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មានឬ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មានឬ ធម្មានុសារិបុគ្គល មានឬ សទ្ធានុសារិបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ សទ្ធានុសារិបុគ្គល មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៧០) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្នបុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាសោតាបន្នបុគ្គល បែរជាកើតជាសោតាបន្នបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។

អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ កោចិ ន សកទាគាមី ហុត្វា ន អនាគាមី ហុត្វា ន អរហា ហុត្វា ន ឧភតោភាគវិមុត្តោ ហុត្វា ន បញ្ញាវិមុត្តោ ហុត្វា ន កាយសក្ខី ហុត្វា ន ទិដ្ឋិប្បត្តោ ហុត្វា ន សទ្ធាវិមុត្តោ ហុត្វា ន ធម្មានុសារី ហុត្វា ន សទ្ធានុសារី ហុត្វា សទ្ធានុសារី ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ ន បុគ្គលោ ហុត្វា បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៧១) សោតាបន្នោ អត្ថីតិ តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សោតាបន្នោ ហុត្វា ន សោតាបន្នោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ កោចិ សកទាគាមី ហុត្វា អនាគាមី ហុត្វា ន អនាគាមី ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ បុគ្គលោ ហុត្វា

ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាសកទាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាអនាគាមិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាព្រះអរហន្ត មិនធ្លាប់កើតជាឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាបញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាកាយសក្ខិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាធម្មានុសារិបុគ្គល មិនធ្លាប់កើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល តែកើតជាសទ្ធានុសារិបុគ្គល មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ មិនធ្លាប់កើតជាបុគ្គល បែរជាកើតជាបុគ្គល មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧១) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា សោតាបន្នបុគ្គល មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ជាសោតាបន្នបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនសោតាបន្នបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ បែរជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណាមួយ ជាសកទាគាមិបុគ្គលហើយ ជាអនាគាមិបុគ្គលហើយ ត្រឡប់ជាមិនមែនអនាគាមិបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ កើតជាបុគ្គលហើយ

ន បុគ្គលោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧២) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ចត្តារោ បុរិ-
សយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
ហញ្ចិ ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា
អត្ថិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៧៣) ចត្តារោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គ-
លា អត្ថីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ
ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ចត្តា-
រោ បុរិសយុគា អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ពុទ្ធបាតុភាវា
បាតុភវន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ ពុទ្ធបាតុភាវា
បាតុភវតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ
ពុទ្ធបាតុភាវា បាតុភវតីតិ ។ អាមន្តា ។ ពុទ្ធស្ស
ភគវតោ បរិនិព្វុតេ ឧច្ឆិន្នោ បុគ្គលោ នត្ថិ បុគ្គ-
លោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

តែជាមិនកើតជាបុគ្គលវិញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។

(១៧២) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងគូនៃបុរស មាន ៤ គូ
បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ គូនៃបុរស មាន
៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុ
នោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថ
ដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៧៣) បរវាទីធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា គូនៃបុរស មាន
៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានមែន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា
បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។
គូនៃបុរស មាន ៤ គូ បុរសបុគ្គល ៨ រូប មានប្រាកដ ព្រោះ
ការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អើ ។ បុគ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការ
កើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
គ្គលកើតប្រាកដ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះពុទ្ធឬ ។ អើ ។ បុគ្គល
ាច់សូន្យ ឈ្មោះថាបុគ្គលមិនមាន ក្នុងកាលដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ
ង់បរិនិព្វានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៧៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា ទ្វេមា ភិក្ខវេ ធាតុយោ កតមា ទ្វេ សង្ខតា ច ធាតុ អសង្ខតា ច ធាតុ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ ធាតុយោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ សង្ខតញ្ច អសង្ខតញ្ច ឋបេត្វា អញ្ញា តតិយា កោដីតិ ។ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។

(១៧៦) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត ជាអត្ថដ៏ក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ ។ អើ ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុនេះមាន ២ ប្រការ ធាតុ ២ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ គឺសង្ខតធាតុ ១ អសង្ខតធាតុ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុ ២ ប្រការនេះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ទីបំផុតទី ៣ ដទៃទៀត វៀរលែងតែសង្ខតៈ និងអសង្ខតៈចេញ មាន ដូច្នេះទេ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង ក៏មិនមែនឬ ។ អើ ។

អញ្ញំ សង្ខតំ អញ្ញំ អសង្ខតំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ខន្ធា សង្ខតា និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញេ ខន្ធា អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ រូបំ សង្ខតំ និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ រូបំ អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ វេទនា ។បេ។ សញ្ញា ។បេ។ សង្ខារា ។បេ។ វិញ្ញាណំ សង្ខតំ និព្វានំ អសង្ខតំ បុគ្គលោ នេវ សង្ខតោ នាសង្ខតោតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញំ វិញ្ញាណំ អញ្ញំ និព្វានំ អញ្ញោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៥) បុគ្គលស្ស ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វុត្តំ ភគវតា តីណិមានិ ភិក្ខវេ សង្ខតស្ស សង្ខតលក្ខណានិ សង្ខតានំ

សង្ខតៈដទៃ អសង្ខតៈដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ ខន្ធដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ រូបដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មានបច្ច័យតាក់តែង ព្រះនិព្វាន មិនមានបច្ច័យតាក់តែង បុគ្គល មិនមែនមានបច្ច័យតាក់តែង មិនមែនជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណដទៃ ព្រះនិព្វានដទៃ បុគ្គលដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៧៥) បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខតលក្ខណៈ នៃសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ

ភិក្ខវេ ធម្មានំ ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតានំ អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ បុគ្គលស្ស ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ វយោ បញ្ញាយតិ ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតិ តេន ហិ បុគ្គលោ សង្ខតោតិ ។ បុគ្គលស្ស ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វុត្តំ ភគវតា តីណិមានិ ភិក្ខវេ អសង្ខតស្ស អសង្ខតលក្ខណានិ អសង្ខតានំ ភិក្ខវេ ធម្មានំ ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតានំ អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតីតិ បុគ្គលស្ស ន ឧប្បាទោ បញ្ញាយតិ ន វយោ បញ្ញាយតិ ន ឋិតស្ស អញ្ញថត្តំ បញ្ញាយតិ តេន ហិ បុគ្គលោ អសង្ខតោតិ ។

(១៧៦) បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ អត្ថត្ថម្ហិ នត្ថត្ថម្ហីតិ ។ អត្ថត្ថម្ហីតិ ។ បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ សស្សតោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃសង្ខតធម៌ ក៏កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ បុគ្គល មានការកើតឡើងប្រាកដ មានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល មានបច្ច័យតាក់តែងដែរ ។ បុគ្គលមិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅមិនប្រាកដឬ ។ អើ ។ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតលក្ខណៈ នៃអសង្ខតធម៌នេះ មាន ៣ ប្រការ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសង្ខតធម៌ទាំងឡាយ មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ។ ការប្រែប្រួលនៃអសង្ខតធម៌ ដែលកំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ បុគ្គល មិនមានការកើតឡើងប្រាកដ មិនមានការសូន្យទៅប្រាកដ ការប្រែប្រួលនៃបុគ្គល កំពុងឋិតនៅ ក៏មិនប្រាកដដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល មិនមានបច្ច័យតាក់តែងដែរ ។

(១៧៦) បុគ្គលរលត់ហើយ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វាន ឬ ឬមិនមានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានទេ ។ មានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វាន ។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលទៀងឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ នត្ថត្ថីតិ ។ បរិនិព្វុតោ បុគ្គលោ ឧច្ឆិន្នោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៧) បុគ្គលោ កឹ និស្សាយ តិដ្ឋតីតិ ។ ភវំ និស្សាយ តិដ្ឋតីតិ ។ ភវោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ អាមន្តា ។ បុគ្គលោបិ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោ វិបរិណាមធម្មោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៧៨) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គល មិនមានក្នុងប្រយោជន៍ គឺព្រះនិព្វានឬ ។ បុគ្គលរលត់ហើយ ជាបុគ្គលដាច់សូន្យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៧៧) បុគ្គល ឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យអ្វី ។ បុគ្គលឋិតនៅ ព្រោះអាស្រ័យភព ។ ភព មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ សូម្បីបុគ្គល ក៏មិនទៀង មានបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ទៅជាធម្មតា មានការសូន្យទៅជាធម្មតា មានការវិនាសទៅជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា មានការប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៧៨) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា រមែងដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ កាលរងសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញរងសុខវេទនា

តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយមានោ ។បេ។ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ ន បជានាតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ កាលសោយទុក្ខវេទនា ។បេ។ កាលសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយអទុក្ខមសុខវេទនា មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ កាលសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណា កាលសោយសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណា កាលសោយសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថា បុគ្គល ជនណា កាលសោយសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញសោយសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថា បុគ្គលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ យោ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយមានោ ។បេ។ យោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតិ ស្វេវ បុគ្គលោ យោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ ន បជានាតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ កោចិ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញា សុខា វេទនា អញ្ញោ សុខំ វេទនំ វេទិយមានោ សុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អញ្ញា ទុក្ខា វេទនា ។បេ។ អញ្ញា អទុក្ខមសុខា វេទនា អញ្ញោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយមានោ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយាមីតិ បជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ជនណា កាលសោយទុក្ខវេទនា ។បេ។ ជនណា កាលសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា កាលសោយអទុក្ខមសុខវេទនា មិនដឹងច្បាស់ថា អញសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ជននោះឯង មិនឈ្មោះថាបុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ កាលសោយសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយសុខវេទនា ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ សុខវេទនាដទៃ បុគ្គលកាលសោយសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ទុក្ខវេទនា ដទៃ ។បេ។ អទុក្ខមសុខវេទនា ដទៃ បុគ្គល កាលសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ដឹងច្បាស់ថា អញសោយអទុក្ខមសុខវេទនា ក៏ដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៧៩) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អត្ថិ កោចិ វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ បេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ កោចិ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ យោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ សោវ បុគ្គលោ

(១៧៩) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងបុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មានឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញ ធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែនឬ ។ អើ ។ ប្រសិនបើ បុគ្គលណាមួយ ពិចារណាឃើញ ធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ មានមែន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ សកវាទី ធ្វើ (នូវពាក្យប្តេជ្ញាឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយ មាន ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ជនណា ពិចារណាឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ ឈ្មោះថា បុគ្គល

យោ ច កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ ន សោ
បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យោ វេទនា-
សុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ បេ ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី
វិហរតិ សោវ បុគ្គលោ យោ ច ធម្មេសុ ធម្មានុ-
បស្សី វិហរតិ ន សោ បុគ្គលោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អត្ថិ កោចិ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ
កត្វា តេន ច ការណេន បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ
សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ អញ្ញោ កា-
យោ អញ្ញោ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អញ្ញា វេទនា ។ បេ ។
អញ្ញំ ចិត្តំ ។ បេ ។ អញ្ញេ ធម្មា អញ្ញោ ធម្មេសុ
ធម្មានុបស្សី វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៨០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេ-
នាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ជនណាមិនពិចារណា ឃើញនូវកាយក្នុងកាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថា
បុគ្គលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជនណា
ពិចារណាឃើញ នូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ នូវចិត្ត
ក្នុងចិត្ត ។ បេ ។ ពិចារណាឃើញ នូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងធម្មារម្មណ៍
ទាំងឡាយ ជននោះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គល ជនណា មិនពិចារណា
ឃើញ នូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជននោះ មិនឈ្មោះថាបុគ្គល
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកវាទី ធ្វើ
(នូវពាក្យប្រឆាំងឲ្យមាំ) ថា ជនណាមួយ ពិចារណាឃើញ នូវកាយ
ក្នុងកាយ មាន ដូច្នេះ ព្រោះហេតុនោះ (ទើបសួរ) ថា បុគ្គល
គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ កាយដទៃ
បុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញ នូវកាយក្នុងកាយដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនាដទៃ ។ បេ ។ ចិត្តដទៃ ។ បេ ។ ធម្មា-
រម្មណ៍ដទៃ បុគ្គលអ្នកពិចារណាឃើញ នូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដទៃ
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និង
អត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា

សុញ្ញតោ លោកំ អវេក្ខស្សុ មោឃរាជ សទា សតោ
អត្តានុទិដ្ឋឹ ឩហច្ច(១) ឯវំ មច្ចុតរោ សិយា
ឯវំ លោកំ អវេក្ខន្តំ មច្ចុរាជា ន បស្សតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

[១៨១] បុគ្គលោ អវេក្ខតីតិ ។ អាមន្តា ។ សហ រូបេន អវេក្ខតីតិ វិនា រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ សហ រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិនា រូបេន អវេក្ខតីតិ ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុគ្គលោ អវេក្ខតីតិ ។ អាមន្តា ។ អព្ភន្តរគតោ អវេក្ខតិ ពហិទ្ធា និក្ខមិត្វា អវេក្ខតីតិ ។ អព្ភន្តរគតោ អវេក្ខតីតិ ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ពហិទ្ធា និក្ខមិត្វា អវេក្ខតីតិ ។ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

---

១ ឱ. ឩហច្ច ។ ម ឩហច្ច ។

ម្នាលមោឃរាជ អ្នកចូរមានស្មារតីសព្វកាល រមិលមើលនូវខន្ធលោក ដោយសេចក្តីថា សូន្យចុះ (ព្រោះថា) បុគ្គលលះបង់នូវអត្តានុទិដ្ឋិ គប្បីជាអ្នកឆ្លងផុតមច្ចុ ដោយវិធីយ៉ាងនេះ (មួយទៀត) មច្ចុរាជ រមែងរកមិនឃើញ នូវបុគ្គលអ្នកសំឡឹងមើលខន្ធលោក ដោយវិធីយ៉ាងនេះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះមានតែ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

[១៨១] បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ ។ អើ ។ បុគ្គលក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូបឬ ឬវៀរចាករូប ទើបក្រឡេកមើល ។ បុគ្គលក្រឡេកមើល ព្រមទាំងរូប ។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលវៀរចាករូប ទើបក្រឡេកមើលឬ ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលក្រឡេកមើលឬ ។ អើ ។ បុគ្គលតាំងនៅខាងក្នុងនៃរូប ក្រឡេកមើលឬ ឬចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើល ។ បុគ្គលតាំងនៅខាងក្នុង ក្រឡេកមើល ។ ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលចេញមកខាងក្រៅ ទើបក្រឡេកមើលឬ ។ ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៨៤) ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្ថិ បុគ្គលោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា ឯកបុគ្គលោ ភិក្ខវេ លោកេ ឧប្បជ្ជមានោ ឧប្បជ្ជតិ ពហុជនហិតាយ ពហុជនសុខាយ លោកានុកម្បាយ អត្ថាយ ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៤) អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មានបុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលម្នាក់ កាលកើតឡើងក្នុងលោក រមែងកើតឡើងដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមដែរ ។

(១៨៣) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៤) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា ទុក្ខមេវ ឧប្បជ្ជមានំ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខមេវ និរុជ្ឈមានំ និរុជ្ឈតីតិ ន កង្ខតិ ន វិចិកិច្ឆតិ អបរប្បច្ចយញាណមេវស្ស ឯត្ថ ហោតិ ឯត្តាវតា ខោ កច្ចាន សម្មាទិដ្ឋិ ហោតីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៣) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ធម៌ទាំងពួងជាអនត្តា ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលគេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៤) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា បុគ្គល រមែងមិនសង្ស័យ មិនងឿងឆ្ងល់ថា ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលកើត ក៏កើតឡើង ទុក្ខហ្នឹងឯង កាលរលត់ ក៏រលត់ទៅ ការដឹងដោយមិនជឿស្តាប់បុគ្គលដទៃនៃបុគ្គលនោះហ្នឹងឯង រមែងមានក្នុងសម្មាទិដ្ឋិនុ៎ះ ម្នាលកច្ចានៈ សម្មាទិដ្ឋិ រមែងមាន ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៥) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វជិរា ភិក្ខុនី មារំ បាបិមន្តំ ឯតទវោច

កិំ នុ សត្តោតិ បច្ចេសិ មារ ទិដ្ឋិគតំ នុ តេ
សុទ្ធសង្ខារបុញ្ជោយំ ន យិធ សត្តូបលព្ភតិ
យថាហិ អង្គសម្ភារា ហោតិ សទ្ទោ រថោ ឥតិ
ឯវំ ខន្ធេសុ សន្តេសុ ហោតិ សត្តោតិ សម្មុតិ
ទុក្ខមេវ ហិ សម្ភោតិ ទុក្ខំ តិដ្ឋតិ វេតិ ច
នាញ្ញត្រ ទុក្ខា សម្ភោតិ នាញ្ញំ ទុក្ខា និរុជ្ឈតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៦) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុញ្ញោ លោកោ សុញ្ញោ លោកោតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតីតិ ។ យស្មា ខោ អានន្ទ

(១៨៥) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងវជិរាភិក្ខុនី បានពោលពាក្យនេះ ចំពោះមារមានចិត្តបាបថា

ម្នាលមារ អ្នកជឿ ថាសត្វ ដូច្នេះឬ (មួយទៀត) អ្នកមាន
ទិដ្ឋិ (យ៉ាងនេះ)ឬ នេះជាគំនរសង្ខារសុទ្ធទទេ សត្វមិន
មានក្នុងទីនេះទេ ដូចយ៉ាងសព្ទថា រថ ព្រោះការប្រជុំ
ដោយអង្គយ៉ាងណា កាលខន្ធទាំងឡាយមាន ការសន្មតិ ថា
សត្វ រមែងមាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ព្រោះថា ទុក្ខតែងកើត
ឡើងផង ទុក្ខ តែងតាំងនៅផង តែងវិនាសទៅវិញផង
ធម្មជាតដទៃ ក្រៅអំពីទុក្ខ មិនកើតមានទេ ធម្មជាតដទៃ
ក្រៅអំពីទុក្ខ មិនរលត់ទៅវិញទេ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៦) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអានន្ទមានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គតែងត្រាស់ថា លោកសូន្យ លោកសូន្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដែលព្រះអង្គត្រាស់ថា លោកសូន្យ តើដោយហេតុដូចម្តេច ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ

សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា តស្មា សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតិ កិញ្ចានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា ចក្ខុំ ខោ អានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា រូបា សុញ្ញា ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណំ សុញ្ញំ ។បេ។ ចក្ខុសម្ផស្សោ សុញ្ញោ ។បេ។ យម្បិទំ ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា សោតំ សុញ្ញំ ។បេ។ សទ្ទា សុញ្ញា ។បេ។ ឃានំ សុញ្ញំ ... គន្ធា សុញ្ញា ។បេ។ ជិវ្ហា សុញ្ញា ... រសា សុញ្ញា ។បេ។ កាយោ សុញ្ញោ ... ផោដ្ឋព្វា សុញ្ញា ។បេ។ មនោ សុញ្ញោ ... ធម្មា សុញ្ញា ... មនោវិញ្ញាណំ សុញ្ញំ ... មនោសម្ផស្សោ សុញ្ញោ ។បេ។ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា យស្មា ខោ អានន្ទ សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា តស្មា សុញ្ញោ លោកោតិ វុច្ចតីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។

ធម្មជាតសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើប តថាគតពោលថា លោកសូន្យ ម្នាលអានន្ទ ចុះធម្មជាតអ្វីដែលសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ភ្នែកសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន រូបសូន្យ ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណសូន្យ ។បេ។ ចក្ខុសម្ផស្សសូន្យ ។បេ។ វេទនាណា ជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី តែងកើតឡើង ព្រោះចក្ខុសម្ផស្ស ជាបច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ត្រចៀកសូន្យ ។បេ។ សំឡេងសូន្យ ។បេ។ ច្រមុះសូន្យ ... ក្លិនសូន្យ ។បេ។ អណ្តាតសូន្យ ... រសសូន្យ ។បេ។ កាយសូន្យ .. ផោដ្ឋព្វៈសូន្យ ។បេ។ ចិត្តសូន្យ ... ធម្មារម្មណ៍សូន្យ ... មនោវិញ្ញាណសូន្យ ... មនោសម្ផស្សសូន្យ ។បេ។ វេទនាណា ជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាអទុក្ខមសុខក្តី កើតឡើងព្រោះមនោសម្ផស្សជាបច្ច័យ វេទនានោះ ក៏សូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ម្នាលអានន្ទ ធម្មជាតសូន្យចាកខ្លួន ឬចាករបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ព្រោះហេតុនោះ ទើប តថាគតពោលថា លោកសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។

តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិ-
កដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៧) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរ-
មដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី
កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញ-
ថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា អត្តនិ
វា ភិក្ខវេ សតិ អត្តនិយំ មេតិ អស្សាតិ ឯវំ
ភន្តេ អត្តនិយេ វា ភិក្ខវេ សតិ អត្តា មេតិ អស្សាតិ
ឯវំ ភន្តេ អត្តនិ ច ភិក្ខវេ អត្តនិយេ ច សច្ចតោ
ថេតតោ អនុបលព្ភិយមានេ យម្បិទំ ទិដ្ឋិដ្ឋានំ សោ
លោកោ សោ អត្តា សោ បេច្ច ភវិស្សាមិ និច្ចោ
ធុវោ សស្សតោ អវិបរិណាមធម្មោ សស្សតិសមំ
តថេវ ឋស្សាមីតិ ននាយំ ភិក្ខវេ កេវលោ បរិបូរោ
ពាលធម្មោតិ ។ កិញ្ហិ នោ សិយា ភន្តេ កេវលោ
បរិបូរោ ពាលធម្មោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។

ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយ
អត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៧) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម
ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យ
ទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ
សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។
ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនមាន
សេចក្តីប្រកាន់ថា អញមានរបស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បី
មានដែរឬ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលរបស់ដែល
អាស្រ័យនឹងខ្លួនមាន សេចក្តីប្រកាន់ថា អញមានខ្លួន ដូច្នេះ ក៏គប្បី
មានដែរឬ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលខ្លួនក្តី កាល
របស់ដែលអាស្រ័យនឹងខ្លួនក្តី គេមិនបានដឹងថាទៀងត្រង់ ថាទៀងទាត់
ទេ ហេតុនៃទិដ្ឋិណាថា នោះលោក នោះខ្លួន ខ្លួនអញនោះ លុះ
លះបង់លោកនេះហើយ នឹងជាបុគ្គលទៀងទាត់ ឋិតថេរ មិនប្រែប្រួល
ជាធម្មតា នឹងឋិតនៅនឹងថ្កល់ ស្មើដោយសស្សតវត្ថុ ដោយប្រការនោះ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃទិដ្ឋិនេះ ជាពាលធម៌ ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់
មិនដូច្នោះឬ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាលធម៌ ដ៏បរិបូណ៌ទាំងអស់ មិន
គប្បីមានតែបន្តិចបន្តួចទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។

នេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៨៨) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ សេនិយ សត្ថារោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ កតមេ តយោ ឥធ សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ ឥធ បន សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេវ ហិ ខោ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ នោ ច ខោ អភិសម្បរាយំ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ ឥធ បន សេនិយ ឯកច្ចោ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា

ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៨) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលសេនិយៈ គ្រូ ៣ ពួកនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក គ្រូ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ មួយទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ មួយវិញទៀត គ្រូខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខ្លួនក្នុងបរលោក ថា ទៀងទាត់ ថា ឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ

ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា សស្សតវាទោ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា ទិដ្ឋេវ ហិ ខោ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ នោ ច ខោ អភិសម្បរាយំ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា ឧច្ឆេទវាទោ តត្រ សេនិយ យ្វាយំ សត្ថា ទិដ្ឋេ ចេវ ធម្មេ អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ អភិសម្បរាយញ្ច អត្តានំ សច្ចតោ ថេតតោ ន បញ្ញបេតិ អយំ វុច្ចតិ សេនិយ សត្ថា សម្មាសម្ពុទ្ធោ ឥមេ ខោ សេនិយ តយោ សត្ថារោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មិន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។

(១៨៩) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមត្ថេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាលវាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។

គ្រូណា បញ្ញត្តខ្លួនគង់បច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង បញ្ញត្តខ្លួនគង់បរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាសស្សតវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណា បញ្ញត្តខ្លួនគង់បច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរ តែមិនបញ្ញត្តខ្លួនគង់បរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរទេ ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថា គ្រូជាឧច្ឆេទវាទ ម្នាលសេនិយៈ បណ្តាគ្រូទាំង ៣ ពួកនោះ គ្រូណា មិនបញ្ញត្តខ្លួនគង់បច្ចុប្បន្ន ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង មិនបញ្ញត្តខ្លួនគង់បរលោក ថាទៀងទាត់ ថាឋិតថេរផង ម្នាលសេនិយៈ នេះហៅថាគ្រូ គឺព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលសេនិយៈ គ្រូទាំង ៣ ពួកនេះ តែងមានប្រាកដក្នុងលោក ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៨៩) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។

អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា សប្បិកុម្ភោតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ សប្បិស្ស កុម្ភំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។

(១៩០) បុគ្គលោ ឧបលព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរម-ដ្ឋេនាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ ភគវា សច្ចវាទី កាល-វាទី ភូតវាទី តថវាទី អវិតថវាទី អនញ្ញថវាទីតិ ។ អាមន្តា ។ វុត្តំ ភគវតា តេលកុម្ភោ មធុកុម្ភោ ផាណិតកុម្ភោ ខីរកុម្ភោ ឧទកកុម្ភោ បានីយថា-លកំ បានីយកោសកំ បានីយសរាវកំ និច្ចភត្តំ ធុវយាគូតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ កោចិ យាគុ និច្ចា ធុវា សស្សតា អវិបរិណាមធម្មាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បុគ្គលោ ឧប-លព្ភតិ សច្ចិកដ្ឋបរមដ្ឋេនាតិ ។ សង្ខិត្តំ ។

អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ឆ្នាំងទឹកដោះថ្លា ។ អើ ។ ជនណាមួយ ធ្វើឆ្នាំងទឹកដោះថ្លាមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តម ដូច្នេះទេ ។

(១៩០) បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាអ្នកសំដែងពាក្យទៀងត្រង់ សំដែងតាមកាល សំដែងពាក្យពិត សំដែងពាក្យប្រាកដ សំ-ដែងពាក្យមិនឃ្លៀងឃ្លាត សំដែងពាក្យមិនប្រែប្រួលឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ឆ្នាំងប្រេង ឆ្នាំងទឹកឃ្មុំ ឆ្នាំងទឹកអំពៅ ឆ្នាំងទឹកដោះស្រស់ ឆ្នាំងទឹកផឹក សៀនដាក់ទឹកផឹក កំសៀវដាំទឹកផឹក ផ្តិលខាត់ដាក់ទឹកផឹក បាយទៀងទាត់ បបរពិតប្រាកដឬ ។ អើ ។ បបរណាមួយ ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ ឋិតថេរ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតា មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល គេដឹងបាន ដោយអត្ថដ៏ពិត និងអត្ថដ៏ឧត្តមទេ ។ សេចក្តីបំប្រួញ ។

អដ្ឋនិក្ខុហាបេយ្យាលា សព្វាវនិយា ឧទានាយ

ចិត្តេន បញ្ចមំ កល្យាណំ ឥទ្ធិ សុត្តាហារេណន[1]

អដ្ឋមំ ។

បរិហានិកថា

[១៩១] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សព្វត្ថ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ អរហតោ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សព្វទា អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។

---

១ ឱ. សុត្តាហារេន ។

និយាយអំពីការសេន្តក់សន្តិន ៨ លើក អំពីសេចក្តីបំប្រួញ អំពីបុគ្គលអន្ទោលទៅ អំពីបញ្ញត្តិបុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យរូប អំពីចិត្ត អំពីអំពើល្អជាគម្រប់ ៤ អំពីការប្លែងឫទ្ធិ អំពីការសំដែងការ ដោយការនាំមកនូវព្រះសូត្រ ជាគម្រប់ ៨ ។

បរិហានិកថា

(១៩១) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អើ ។ សេចក្តីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្តក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អើ ។

សព្វទា អរហតោ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ អរហន្តោ អរហត្តា បរិហាយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សព្វេ អរហន្តោ អរហត្តា បរិហាយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេសញ្ញំ អរហន្តានំ បរិហានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(១៩២) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ ចតូហិ ផលេហិ បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ចតូហិ សតសហស្សេហិ សេដ្ឋី សេដ្ឋិត្តំ ការេន្តោ សតសហស្សេ បរិហីនេ សេដ្ឋិត្តា បរិហីនោ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វសាបតេយ្យា បរិហីនោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ ចតូហិ សតសហស្សេហិ សេដ្ឋី សេដ្ឋិត្តំ ការេន្តោ សតសហស្សេ បរិហីនេ ភព្វោ សព្វសាបតេយ្យា បរិហាយិតុន្តិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ ភព្វោ ចតូហិ ផលេហិ បរិហាយិតុន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

សេចក្ដីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្ត ក្នុងកាលទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងអស់ សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សេចក្ដីសាបសូន្យ របស់ព្រះអរហន្តទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ (បើដូច្នេះ ខ្ញុំសួរអ្នកវិញ) សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើជាអ្នកសាបសូន្យចាកភាពជាសេដ្ឋីដែរឬ ។ អើ ។ (ចុះសេដ្ឋី) ឈ្មោះថាសាបសូន្យចាកសម្បត្តិទាំងអស់ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សេដ្ឋី កាលទទួលនូវភាពជាសេដ្ឋី ព្រោះតែទ្រព្យ ៤ សែន កាលបើទ្រព្យ ១ សែន សាបសូន្យហើយ តើគួរដើម្បីសាបសូន្យ ចាកសម្បត្តិទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ (អើបើដូច្នេះ) ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត គួរដើម្បីសាបសូន្យចាកផលទាំង ៤ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៣) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៩៤) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៩៥) បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(១៩៣) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩៤) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(១៩៥) សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[១៩៦] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩៧] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩៨] ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[១៩៦] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៧] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[១៩៨] សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(១៩៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ អនាគាមិផលេតិ ។ អនាគាមី អនាគាមិផលា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ សកទាគាមិផលេតិ ។ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា បរិហាយមានោ កត្ថ សណ្ឋាតីតិ ។ សោតាបត្តិផលេតិ ។ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា បរិហាយមានោ បុថុជ្ជនភូមិយំ សណ្ឋាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា បរិហាយមានោ សកទាគាមិផលេ សណ្ឋាតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា បរិហាយមានោ សោតាបត្តិផលេ សណ្ឋាតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា បរិហាយមានោ បុថុជ្ជនភូមិយំ សណ្ឋាតីតិ ។

(១៩៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (ឋិតតាំងនៅ) ក្នុងអនាគាមិផល ។ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (ឋិតតាំងនៅ) ក្នុងសកទាគាមិផល ។ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងទីណាវិញ ។ (ឋិតតាំងនៅ) ក្នុងសោតាបត្តិផល ។ សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ឋិតតាំងនៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អ្នកចូរដឹងនូវតំហុស (របស់អ្នក) ចុះ បើព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្តហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងអនាគាមិផលវិញ អនាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងសកទាគាមិផលវិញ សកទាគាមិបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល កាលបើសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលហើយ ឋិតតាំងនៅក្នុងបុថុជ្ជនភូមិវិញ ដូច្នេះដែរ ។

(៨០០) អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ សោតាបត្តិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលស្ស អនន្តរា អរហត្តញ្ញេវ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(៨០១) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

[៨០០] ព្រះអរហន្ត កាលបើសាបសូន្យចាកអរហត្ត រមែងតាំងនៅក្នុងសោតាបត្តិផលវិញឬ ។ អើ ។ (ព្រះអរហន្ត) ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ក្នុងលំដាប់នៃសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[៨០១] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

(២០២) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អរហតោ វា អនាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។

(២០៣) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា អនាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៣) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណាលះកិលេសបានច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៦) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិ-
ផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី
សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស
ពហុតរា កិលេសា បហីនា អនាគាមិស្ស វា
សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ
អនាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា បរិហាយតិ
អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន ហិ រេ វត្តព្វេ
បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(២០៧) បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទា-
គាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតា-
បន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។
កស្ស ពហុតរា កិលេសា បហីនា សកទាគាមិ-
ស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ សកទាគាមិស្ស ។
ហញ្ចិ សកទាគាមិស្ស ពហុតរា កិលេសា បហី-
នា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា
តេន ហិ រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ
សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០៦) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។
អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នក
មិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី
លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (លះកិលេស
បានច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល លះកិលេសបានច្រើនជាង
ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន
ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក
សកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

(២០៧) សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល
ឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី
សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា លះកិលេសបានច្រើនជាង ។ សក-
ទាគាមិបុគ្គល (លះកិលេសបានច្រើនជាង) ។ បើសកទាគាមិបុគ្គល
លះកិលេសបានច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាក
សកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា
សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា មគ្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០៧) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា សតិបដ្ឋានភាវនា ។បេ។ សម្មប្បធានភាវនា ឥទ្ធិបាទភាវនា ឥន្ទ្រិយភាវនា ពលភាវនា ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(២០៦) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនមគ្គច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៧) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនសតិប្បដ្ឋានច្រើនជាង ។បេ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(២០៨) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(២០៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ តស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អរហតោ វា អនាគាមិស្ស វាតិ ។ អរហតោ ។ ហញ្ចិ អរហតោ អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។

(២០៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលដូច្នេះដែរ ។

(២០៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្តក្តី អនាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ ព្រះអរហន្ត (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

(៦១០) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អនាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

(៦១១) បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា អនាគាមិស្ស វា សកទាគាមិស្ស វាតិ ។ អនាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(៦១០) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

(៦១១) អនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គលក្តី សកទាគាមិបុគ្គលក្តី លោកណា ចំរើនមគ្គច្រើនជាង ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ អនាគាមិបុគ្គល (ចំរើនច្រើនជាង) ។ បើអនាគាមិបុគ្គល ចំរើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ដូច្នេះដែរ ។

[៦១២] បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កស្ស អធិមត្តា មគ្គភាវនា ។បេ។ ពោជ្ឈង្គភាវនា សកទាគាមិស្ស វា សោតាបន្នស្ស វាតិ ។ សកទាគាមិស្ស ។ ហញ្ចិ សកទាគាមិស្ស អធិមត្តា ពោជ្ឈង្គភាវនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

[៦១៣] អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន សមុទយោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតា និរោធោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។

[៦១២] សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ សកទាគាមិបុគ្គលក្តី សោតាបន្នបុគ្គលក្តី លោកណា ចម្រើនមគ្គច្រើនជាង ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ។ សកទាគាមិបុគ្គល (ចម្រើនច្រើនជាង) ។ បើ សកទាគាមិបុគ្គល ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈច្រើនជាង ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផល ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគួរពោលថា សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផល ដូច្នេះដែរ ។

[៦១៣] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។

សោតាបន្នេន និរោធោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា មគ្គោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន មគ្គោ ទិដ្ឋោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៤) អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវនិរោធសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវមគ្គ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវមគ្គ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៤) ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២១៥] អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២១៦] អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។

[២១៥] ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២១៦] អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២១៧) សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិនា សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២១៧) សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវមគ្គ ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។

អាមន្តា ។ សោតាបន្នេន ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២១៨] សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោតាបន្នេន សមុទយោ ទិដ្ឋោ ។បេ។ និរោធោ ទិដ្ឋោ ។បេ។ មគ្គោ ទិដ្ឋោ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២១៩] សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២១៨] សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវសមុទយសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវនិរោធសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវមគ្គសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២១៩] សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦០) អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តិ ។ អាមន្តា ។ អរហតា ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦១) សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦២) សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទា-គាមី សកទាគាមិផលា តិ ។ អាមន្តា ។ អនា-គាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។ បេ ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦០) អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេ ឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦១) សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតា-បត្តិផលទេ ឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិ-ផលទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦២) សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសក-ទាគាមិផលទេ ឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ បេ ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៣) សោតាបន្នេន ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិនា ទុក្ខំ ទិដ្ឋំ ។បេ។ ចត្តារិ សច្ចានិ ទិដ្ឋានិ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៤) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនិយោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនិយោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៣) សោតាបន្នបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។បេ។ ឃើញនូវសច្ចៈ ៤ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៤) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយ សោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈហើយ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។បេ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។បេ។ លះទោសៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។បេ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ មោហោ បហីនោ មានោ បហីនោ ទិដ្ឋិ បហីនា វិចិកិច្ឆា បហីនា ថីនំ បហីនំ ឧទ្ធច្ចំ បហីនំ អហិរិកំ បហីនំ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនីយោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនីយោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ អបាយគមនីយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៨) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី

ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។បេ។ លះមោហៈ លះមានះ លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។បេ។ លះរាគៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។បេ។ លះទោសៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ។បេ។ លះមោហៈដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៨) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយ

សកទាគាមិផលន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ។ បេ ។ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២២៦) អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។

១៧៦

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

សកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ ។ បេ ។ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២២៦) ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។

សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ អណុសហគតោ កាមរាគោ បហីនោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។បេ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនា-គាមិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៧) អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិ-ហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អបាយគ-មនីយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ

លះសីលព្វតបរាមាសៈ លះកាមរាគៈ ដ៏ស្រាលស្តើង លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។បេ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៧) អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិ-បុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិ-ផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល

សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៨) អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ សីលព្វតបរាមាសោ បហីនោ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលនាំឲ្យទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៨) អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះសីលព្វតបរាមាសៈ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។

ន ហោតិ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។បេ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទា-គាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហោតិ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៩) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហី-នា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហោតិ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផ-លាតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ ន ហោតិ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ ឱឡារិកោ កាមរាគោ បហីនោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកអនាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។បេ។ លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៩) សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទា-គាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតា-បន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទា-គាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះមោហៈ ដែលនាំដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។បេ។ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត

ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលា ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៣០] សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលា ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តា ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

លះព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល សាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល សាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៣០] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣១) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៣២) អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។បេ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ

(២៣១) សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣២) អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង

ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ រាគោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៣៣] សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនីយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត មិនសាបសូន្យ ចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៣៣] សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយសោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយ អនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣៤) សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សកទាគាមិស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អនាគាមី អនាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៣៥) សោតាបន្នស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហី-នា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។

(២៣៤) សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសកទា-គាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគា-មិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយ-ទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ហើយអនាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកអនាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣៥) សោតាបន្នបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ហើយសោតា-បន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សក-ទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស វិចិកិច្ឆា បហីនា ។ បេ ។ អបាយគមនិយោ មោហោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលាតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស សក្កាយទិដ្ឋិ បហីនា ។ បេ ។ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សកទាគាមី សកទាគាមិផលាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៣៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតិំអនុប្បាទធម្មោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគោ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតិំអនុប្បាទធម្មោ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៣៧) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ មោហោ បហីនោ មានោ បហីនោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល លះវិចិកិច្ឆា ។ បេ ។ លះមោហៈ ដែលជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ហើយ សោតាបន្នបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសោតាបត្តិផលទេឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ ។ បេ ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ហើយសកទាគាមិបុគ្គល មិនសាបសូន្យចាកសកទាគាមិផលទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៣៦) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត លះរាគៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៣៧) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះមោហៈ លះមានះ

ទិដ្ឋិ បហីនា វិចិកិច្ឆា បហីនា ថីនំ បហីនំ ឧទ្ធច្ចំ បហីនំ អហិរិកំ បហីនំ អនោត្តប្បំ បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវកតំ អាយតឹអនុប្បាទធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ ឧច្ឆិន្នមូលំ តាលាវត្ថុកតំ អនភាវកតំ អាយតឹអនុប្បាទធម្មំ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៣៨) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៣៩) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ រាគប្បហានាយ សតិប្បដ្ឋានា ភាវិតា ។ បេ ។ សម្មប្បធានា ភាវិតា ឥទ្ធិបាទា ភាវិតា ឥន្ទ្រិយា ភាវិតា ពលា ភាវិតា ពោជ្ឈង្គា ភាវិតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ រាគប្បហានាយ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

លះទិដ្ឋិ លះវិចិកិច្ឆា លះថីនៈ លះឧទ្ធច្ចៈ លះអហិរិកៈ លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀតឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត លះអនោត្តប្បៈ ដែលមានឫសគល់ផ្តាច់ផ្តិលហើយ ធ្វើឲ្យសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ឲ្យជាធម៌លែងកើតតទៅទៀត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៣៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៣៩) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចម្រើនសម្មប្បធាន ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ចម្រើនឥន្ទ្រិយ ចម្រើនពលៈ ចម្រើនពោជ្ឈង្គឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះរាគៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(៦៦០) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហតោ លោភប្បហានាយ ។បេ។ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។បេ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហតោ អនោត្តប្បប្បហានាយ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(៦ ១) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្ប-ត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុ-ត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្ពុឡ្ហេសិកោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខំ តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ

(៦៦០) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះលោភៈ ។បេ។ ដើម្បីលះអនោ-ត្តប្បៈ ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត ចម្រើនពោជ្ឈង្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(៦៦១) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភវសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារ គឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះឈ្នះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ

បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិ-កតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា វីតរាគោ វីតទោ-សោ ។បេ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(៦៦២) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ[១] ។ សម-យវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតិ អសមយ-វិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តា ន បរិហាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(៦៦៣) សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហ-ត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា

១ ម. ឯត្ថន្តរេ អាមន្តាតិ ទិស្សតិ ។

ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះបានលះហើយ ធម៌ដែលគួរចម្រើន ព្រះអរហន្តនោះបានចម្រើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះបានធ្វើជាក់ច្បាស់ហើយឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។បេ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះដែរ ។

(៦៦២) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ ព្រះអរ-ហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ព្រះអរហន្តជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៦៦៣) ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរ-ហន្តជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត

អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។បេ។ អនោត្តប្បំ បហីនំ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ សតិប្បដ្ឋានា ភាវិតា ។បេ។ សម្មប្បធានា ភាវិតា ឥទ្ធិបាទា ភាវិតា ឥន្ទ្រិយា ភាវិតា ពលា ភាវិតា ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ

សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។បេ។ លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។បេ។ ចំរើនសម្មប្បធាន ចំរើនឥទ្ធិបាទ ចំរើនឥន្ទ្រិយ ចំរើនពលៈ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត

រាគប្បហានាយ សតិប្បដ្ឋានា ភាវិតា ។បេ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសប្បហានាយ ។បេ។ អនោត្តប្បប្ប-ហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។បេ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោ-ត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។បេ។ ពោជ្ឈ-ង្គា ភាវិតា បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៤៤) សមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីត-ទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្ពូឡ្ហេសិ-កោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ

ចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន ដើម្បីលះរាគៈ ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ ។បេ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចម្រើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។បេ។ ចម្រើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៤៤) ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានករណី-យកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈអស់រលីងហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ ដាក់ចុះហើយ មានភារៈ ដាក់ចុះហើយ

វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខំ តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហ-ត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អសមយវិមុត្តោ អរហា វីត-រាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៤៨] អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគោ បហីនោ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសោ បហីនោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ

មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជំនះឈ្នះល្អហើយ ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចំរើននូវមគ្គសច្ច ធម៌ដែលគួរត្រាស់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរកំណត់ដឹង ព្រះអរហន្តនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម៌ដែលគួរលះ ព្រះអរហន្តនោះ បានលះហើយ ធម៌ដែលគួរចំរើន ព្រះអរហន្តនោះ បានចំរើនហើយ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ព្រះអរ-ហន្ត ជាសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៤៨) ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះរាគៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត លះទោសៈ ។ បេ ។ លះអនោត្តប្បៈ

បហីនំ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោត្តប្បំ បហីនំ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ រាគប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អសមយវិមុត្តស្ស អរហតោ ទោសប្បហានាយ ។ បេ ។ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តស្ស អរហតោ អនោត្តប្បប្បហានាយ មគ្គោ ភាវិតោ ។ បេ ។ ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត លះអនោត្តប្បៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយ-វិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះរាគៈ ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះទោសៈ ។ បេ ។ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត ចំរើនមគ្គ ដើម្បីលះអនោត្តប្បៈ ។ បេ ។ ចំរើនពោជ្ឈង្គៈ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយ-វិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

អសមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ន បរិហាយតិ អសមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សមយវិមុត្តោ អរហា វីតរាគោ វីតទោសោ ។ បេ ។ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ន បរិហាយតិ សមយវិមុត្តោ អរហា អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៦) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ សារីបុត្តោ ថេរោ បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ មហាកស្សបោ ថេរោ មហាកច្ចាយនោ ថេរោ មហាកោដ្ឋិកោ ថេរោ មហាបណ្ណកោ ថេរោ បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សារីបុត្តោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សារីបុត្តោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តា នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ ... មហាកស្សបោ ថេរោ ... មហាកច្ចាយនោ ថេរោ ...

ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាអសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មានរាគៈទៅប្រាសហើយ មានទោសៈទៅប្រាសហើយ ។ បេ ។ ធម៌ដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រះអរហន្តនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ហើយព្រះអរហន្ត ជាសមយវិមុត្ត មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៦) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ព្រះមហាបណ្ណកត្ថេរ សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ បើព្រះសារីបុត្តត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដូច្នេះទេ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ... ព្រះមហាកស្សបត្ថេរ... ព្រះមហាកច្ចាយនត្ថេរ...

មហាកោដ្ឋិកោ ថេរោ.. មហាបណ្ឋកោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ មហាមោគ្គល្លានោ ថេរោ.. ។ បេ ។ មហាបណ្ឋកោ ថេរោ ន បរិហាយិត្ថ អរហត្តា តេន វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៦៧) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ឧច្ចាវចា ហិ បដិបទា សមណេន បកាសិតា

ន បារំ ទិគុណំ យន្តិ នយិទំ ឯកគុណំ មុតន្តិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

(២៦៨) បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ នត្ថិ ឆិន្នស្ស ឆេទិយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ នត្ថិ ឆិន្នស្ស ឆេទិយន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

ព្រះមហាកោដ្ឋិកត្ថេរ ... ព្រះមហាបណ្ឋកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ បើព្រះមហាមោគ្គល្លានត្ថេរ ... ។ បេ ។ ព្រះមហាបណ្ឋកត្ថេរ មិនសាបសូន្យចាកអរហត្តទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដូច្នេះទេ ។

(២៦៧) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

សេចក្តីប្រតិបត្តិខ្ពស់និងទាប ព្រះសមណៈ ប្រកាសហើយ
(សត្វទាំងឡាយ) មិនដល់ទូវត្រើយ គឺព្រះនិព្វានពីរ
ដងទេ ត្រើយ គឺព្រះនិព្វាននេះ ពួកសត្វមិនដែលពាល់
ត្រូវអស់វារៈម្តងឡើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

(២៦៨) ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្តដែលមានកិលេសវដ្តៈកាត់ហើយ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្ត ដែលមានកិលេស-វដ្តៈកាត់ហើយ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

វីតតណ្ហោ អនាទានោ កិច្ចំ យស្ស ន វិជ្ជតិ

ឆិន្នស្ស ឆេតិយំ នត្ថិ ឱឃបាសោ សមូហតោតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ

អត្ថិ ឆិន្នស្ស ឆេតិយន្តិ ។

[៦៥៩] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

អាមន្តា ។ នត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។ ន

ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។

អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

តស្ស សម្មាវិមុត្តស្ស សន្តចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ

កតស្ស បដិចយោ នត្ថិ ករណីយំ ន វិជ្ជតិ

សេលោ យថា ឯកឃនោ វាតេន ន សមីរតិ

ឯវំ រូបា រសា សទ្ទា គន្ធា ផស្សា ច កេវលា

កិច្ចនៃបុគ្គលណា មិនមាន (បុគ្គលនោះ) មានតណ្ហា

ទៅប្រាសហើយ មិនមានសេចក្តីប្រកាន់ទេ ធម្មជាតតិច

តួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់បុគ្គល ដែលមានកិលេសដ៏

កាត់ហើយ មិនមានឡើយ (ព្រោះ) បុគ្គលនោះ

បានដកចោលហើយ នូវអន្ទង់និងអន្ទាក់ គឺកិលេស

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ

អ្នកមិនគួរពោលថា ធម្មជាតតិចតួចដែលគេគប្បីកាត់ របស់ព្រះអរហន្ត

ដែលមានកិលេសដ៏កាត់ហើយ មានដូច្នេះទេ ។

[៦៥៩] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។

ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនរួចហើយ មិនមានទេឬ ។ អ្នក

មិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើន

រួចហើយ មានដែរឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា

ភិក្ខុអ្នកមានចិត្តរួចស្រឡះ អ្នកមានចិត្តស្ងប់ល្ងាប់នោះ រមែង

មិនមានការចំរើនមគ្គ ដែលបានចំរើនរួចហើយទេ ទាំង

កិច្ចដែលគួរធ្វើ ក៏មិនមានឡើយ ថ្មភ្នំមួយដុំ រមែង

មិនកំរើកញាប់ញ័រ ដោយខ្យល់ យ៉ាងណា រូប រស

សំឡេង ក្លិន ផស្សៈទាំងអស់ ទាំងពួកធម៌ដែលគួរប្រាថ្នា

ឥដ្ឋា ធម្មា អនិដ្ឋា ច នប្បវេធេន្តិ តាទិនោ

ឋិតំ ចិត្តំ វិប្បមុត្តំ វយំ ចស្សានុបស្សតីតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោតិ ។

(២៥០) ន វត្តព្វំ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ កតមេ បញ្ច កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ទារាមតា សង្គណិការាមតា យថាវិមុត្តំ ចិត្តំ ន បច្ចវេក្ខតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

ទាំងមិនគួរប្រាថ្នា ក៏រមែងមិនញ៉ាំងចិត្តដែលរួចស្រឡះ ជាចិត្តនឹងធឹង របស់តាទិបុគ្គល ឲ្យញាប់ញ័រ យ៉ាងនោះដែរ ម្យ៉ាងទៀត (តាទិបុគ្គលនោះ) ឃើញរឿយៗ នូវការសូន្យ នៃចិត្តនោះ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ការចំរើនមគ្គ ដែលបុគ្គលបានចំរើនហើយ មានដូច្នេះទេ ។

(២៥០) អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តទេឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ ៥ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ ធម៌ ៥ នោះ ដូចម្ដេចខ្លះ សេចក្ដីត្រេកអរ ក្នុងការងារ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ សេចក្ដីត្រេកអរក្នុងពួកបន ១ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្តមិនពិចារណានូវចិត្តដែលរួចស្រឡះហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត មានធម៌ទាំង ៥ នេះឯង ប្រព្រឹត្តដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តដែរឬ ។

[២៨១] អត្ថិ អរហតោ កម្មារាមតាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ អរហតោ កម្មារាមតាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ រាគោ កាមរាគោ កាមរាគបរិយុដ្ឋានំ កាមរាគសញ្ញោជនំ កាមោឃោ កាមយោគោ កាមច្ឆន្ទនីវរណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ អរហតោ ភស្សារាមតា អត្ថិ អរហតោ និទ្ទារាមតា អត្ថិ អរហតោ សង្គណិការាមតាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អត្ថិ អរហតោ សង្គណិការាមតាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ រាគោ កាមរាគោ កាមរាគបរិយុដ្ឋានំ កាមរាគសញ្ញោជនំ កាមោឃោ កាមយោគោ កាមច្ឆន្ទនីវរណន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៨២] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា អរហត្តា បរិហាយមានោ កឹ បរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។ រាគបរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។ បរិយុដ្ឋានំ កឹ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អនុសយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។

[២៨១] ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការងារឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈ ដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបក្សឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ព្រះអរហន្ត មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងពួកបក្សឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ កាមរាគៈ កាមរាគបរិយុដ្ឋាន កាមរាគសញ្ញោជនៈ កាមោឃៈ កាមយោគៈ កាមច្ឆន្ទនីវរណៈដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៨២] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កាលសាបសូន្យចាកអរហត្ត តើត្រូវសង្កត់អ្វី ទើបបានសាបសូន្យ ។ ព្រះអរហន្ត ត្រូវសង្កត់រាគៈ ទើបបានសាបសូន្យ ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យ អ្វី ទើបកើតឡើងបាន ។ អាស្រ័យនូវអនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ កាមរាគានុសយោ បដិឃានុសយោ មានានុសយោ ទិដ្ឋានុសយោ វិចិកិច្ឆានុសយោ ភវរាគានុសយោ អវិជ្ជានុសយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ទោសបរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។បេ។ មោហបរិយុដ្ឋិតោ បរិហាយតីតិ ។ បរិយុដ្ឋានំ កឹ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អនុសយំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតីតិ ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ អរហតោ អនុសយាតិ ។ អាមន្តា ។បេ។ អត្ថិ អរហតោ កាមរាគានុសយោ ។បេ។ អវិជ្ជានុសយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២៨៣] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អរហត្តា បរិហាយមានស្ស កឹ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ រាគោ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ វិចិកិច្ឆា ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសោ ឧបចយំ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ បដិឃានុស័យ មានានុស័យ ទិដ្ឋានុស័យ វិចិកិច្ឆានុស័យ ភវរាគានុស័យ អវិជ្ជានុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត គ្របសង្កត់ដោយទោសៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ ។បេ។ គ្របសង្កត់ដោយមោហៈ ទើបបានសាបសូន្យឬ ។ បរិយុដ្ឋានកិលេស អាស្រ័យអ្វី ទើបកើតឡើងបាន ។ អាស្រ័យ អនុស័យ ទើបកើតឡើងបាន ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនុស័យឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានកាមរាគានុស័យ ។បេ។ អវិជ្ជានុស័យឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២៨៣] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។ កាលព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត តើអ្វីដល់នូវការផុះដាលឡើង ។ រាគៈដល់នូវការផុះដាលឡើង ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការផុះដាលឡើងឬ ។ សីលព្វតបរាមាសៈ

គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទោសោ ឧ-
បចយំ គច្ឆតីតិ ។ បេ ។ មោហោ ឧបចយំ គច្ឆ-
តីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ វិចិ-
កិច្ឆា ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសោ
ឧបចយំ គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៥៤] បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។
អាមន្តា ។ អរហា អាចិនតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា អបចិនតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា បជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា ឧបាទិយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា វិសិនេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា ឧស្សិនេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា វិធូបេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ អរហា សន្ធូបេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ ននុ អរហា នេវាចិនាតិ ន អបចិនាតិ
អបចិនិត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា
នេវាចិនាតិ ន អបចិនាតិ អបចិនិត្វា ឋិតោ នោ

ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ ទោសៈដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ ។ បេ ។ មោហៈ
ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ ដល់នូវការដុះដាលឡើង
ឬ ។ វិចិកិច្ឆា ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ ។ សីលព្វតបរាមាសៈ
ដល់នូវការដុះដាលឡើងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៥៤] ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្តឬ ។ អើ ។
ព្រះអរហន្តសន្សំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
ព្រះអរហន្ត ប្រាសចាកការសន្សំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ ព្រះអរហន្តលះបង់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ ព្រះអរហន្តប្រកាន់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ
។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កកាយចេញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កៀគរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត កំចាត់ចេញឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រមូលមកឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការ
សន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះប្រាសចាកការសន្សំឬ ។ អើ ។ បើព្រះ
អរហន្តមិនសន្សំ មិនប្រាសចាកការសន្សំ ឋិតនៅនឹង ព្រោះ

វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ បជហតិ ន ឧបាទិយតិ បជហិត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ បជហតិ ន ឧបាទិយតិ បជហិត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ វិសិនេតិ ន ឧស្សិនេតិ វិសិនេត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ វិសិនេតិ ន ឧស្សិនេតិ វិសិនេត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។ ននុ អរហា នេវ វិធូបេតិ ន សន្ធូបេតិ វិធូបេត្វា ឋិតោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អរហា នេវ វិធូបេតិ ន សន្ធូបេតិ វិធូបេត្វា ឋិតោ នោ វត រេ វត្តព្វេ បរិហាយតិ អរហា អរហត្តាតិ ។

បរិហានិកថា ។

ប្រាសចាកការសង្ស័យ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនលះបង់ មិនប្រកាន់ ឋិតនៅនឹង ព្រោះលះបង់ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនគៀគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនកកាយចេញ មិនគៀគរ ឋិតនៅនឹង ព្រោះកកាយចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។ ក្រែងព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញឬ ។ អើ ។ បើព្រះអរហន្ត មិនកំចាត់ចេញ មិនប្រមូលមក ឋិតនៅនឹង ព្រោះកំចាត់ចេញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ព្រះអរហន្ត សាបសូន្យចាកអរហត្ត ដូច្នេះទេ ។

ចប់ បរិហានិកថា ។

ព្រហ្មចរិយកថា

(៤៨៨) នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ទេវា ជឡា ឯឡមូគា អវិញ្ញូ ហត្ថសំវាចិកា ន បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ សព្វេ ទេវា ន ពុទ្ធេ បសន្នា ន ធម្មេ បសន្នា ន សង្ឃេ បសន្នា ន ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បយិរុបាសន្តិ ន ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ន ពុទ្ធេន ភគវតា បញ្ហេ វិស្សជ្ជិតេ អត្តមនា សព្វេ ទេវា កម្មាវរណេន សមន្នាគតា កិលេសាវរណេន សមន្នាគតា វិបាកាវរណេន សមន្នាគតា អស្សទ្ធា អច្ឆន្ទិកា ទុប្បញ្ញា អភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ សព្វេ ទេវា មាតុឃាតកា បិតុឃាតកា អរហន្តឃាតកា រុហិរុប្បាទកា សង្ឃភេទកា សព្វេ ទេវា បាណាតិបាតិនោ អទិន្នាទាយិនោ កាមេសុ មិច្ឆាចារិនោ មុសាវាទិនោ បិសុណាវាចា ផរុសវាចា សម្ផប្បលាបិនោ អភិជ្ឈាលុនោ

ព្រហ្មចរិយកថា

[៤៨៨] ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌(១) ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ពួកទេវតាទាំងអស់ សុទ្ធតែល្ងង់ ខ្លៅ មិនអាចដឹង ប្រកបដោយការពោល ដោយដៃ (ដូចមនុស្សគ) មិនអាច ដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតាទាំងអស់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ មិនចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ មិនសួរនូវប្រស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើប្រស្នាដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ មិនរីករាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ ប្រកបដោយកម្មជារនាំង ប្រកបដោយកិលេសជារនាំង ប្រកបដោយវិបាកជារនាំង មិនមានសទ្ធា មិនមានឆន្ទៈ មិនមានប្រាជ្ញា មិនគួរចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់មាតា សម្លាប់បិតា សម្លាប់ព្រះអរហន្ត ជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធ ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតាទាំងអស់ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអ្នកពោលពាក្យកុហក ជាអ្នកមានវាចាស៊កសៀត ជាអ្នកមានវាចាអាក្រក់ ជាអ្នកពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រយោជន៍ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី

១ មាន ២ គឺបម្រើមគ្គ១ បព្វជ្ជា១ ។ អដ្ឋកថា ។

ព្យាបន្នចិត្តា មិច្ឆាទិដ្ឋិកាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អត្ថិ ទេវា អដណ្ឌា អនេឡ-មូគា វិញ្ញូ ន ហត្ថសំវាចិកា បដិពលា សុភា-សិតទុព្ភាសិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ អត្ថិ ទេវា ពុទ្ធេ បសន្នា ធម្មេ បសន្នា សង្ឃេ បសន្នា ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បយិរុបាសន្តិ ពុទ្ធំ ភគវន្តំ បញ្ហំ បុច្ឆន្តិ ពុទ្ធេន ភគវតា បញ្ហេ វិស្សជ្ជិតេ អត្តមនា ហោន្តិ អត្ថិ ទេវា ន កម្មាវរណេន សមន្នាគតា ន កិលេ-សាវរណេន សមន្នាគតា ន វិបាកាវរណេន ស-មន្នាគតា សទ្ធា ឆន្ទិកា បញ្ញវន្តោ ភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ អត្ថិ ទេវា ន មាតុឃាតកា ន បិតុឃាតកា ន អរហន្តឃា-តកា ន រុហិរុប្បាទកា ន សង្ឃភេទកា អត្ថិ ទេវា ន បាណាតិបាតិនោ ន អទិន្នាទាយិនោ ន កាមេសុ មិច្ឆាចារិនោ ន មុសាវាទិនោ ន បិសុ-ណាវាចា ន ផរុសវាចា ន សម្ផប្បលាបិនោ ន អភិជ្ឈាលុនោ អព្យាបន្នចិត្តា សម្មាទិដ្ឋិកាតិ ។

ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទ ជាអ្នកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនប្រកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចមនុស្សគរ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិតបាន ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះធម៌ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសង្ឃ តែងចូលទៅអង្គុយជិតព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ សួរនូវប្រស្នានឹងព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលបើប្រស្នា ដែលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគដោះស្រាយហើយ ក៏មានចិត្តរីករាយ ពួកទេវតា មិនប្រកបដោយកម្មជារនាំង មិនប្រកបដោយកិលេសជារនាំង មិនប្រកបដោយវិបាកជារនាំង មានសទ្ធា មានឆន្ទៈ មានបញ្ញា គួរដើម្បីចុះកាន់សម្មត្តនិយាម ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់មាតា មិនសម្លាប់បិតា មិនសម្លាប់ព្រះអរហន្ត មិនធ្វើព្រះលោហិតរបស់ព្រះពុទ្ធឲ្យកើតឡើង មិនបំបែកសង្ឃ ពួកទេវតា មិនសម្លាប់សត្វ មិនកាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ មិនប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ មិនពោលពាក្យកុហក មិនមានពាក្យស៊ិកសៀត មិនមានពាក្យអាក្រក់ មិនពោលពាក្យរោយរាយឥតប្រ-យោជន៍ មិនមានអភិជ្ឈាជាប្រក្រតី មានចិត្តមិនព្យាបាទ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ។

អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អត្ថិ តេន អជឡា អនេឡមូគា វិញ្ញូ ន ហត្ថសំវាចិកា បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតានំ អត្ថមញ្ញាតុំ ។ បេ ។ អត្ថិ តេន ពុទ្ធេ បសន្នា ។ ប ។ សម្មាទិដ្ឋិកា នោ វត រេ វត្តព្វេ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។

(៤៨៦) អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ តត្ថ បព្វជ្ជា មុណ្ឌិយំ កាសាវធារណា បត្តធារណា ទេវេសុ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ សាវកយុគំ ឧប្បជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៨៧) ទេវេសុ បព្វជ្ជា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ បព្វជ្ជា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ បព្វជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ បព្វជ្ជា តត្ថេវ

អើ ។ បើពួកទេវតា មិនល្ងង់ មិនខ្លៅ ចេះដឹង មិនប្រកបដោយការពោលដោយដៃ (ដូចជាមនុស្សគរ) អាចដើម្បីដឹងនូវសេចក្ដីនៃសុភាសិតនិងទុព្ភាសិត ។ បេ ។ ពួកទេវតា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងទេវលោក មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(៤៨៦) ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អើ ។ បព្វជ្ជា ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការទ្រទ្រង់បាត្រ ក្នុងពួកទេវតានោះ មានឬ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ គូនៃសាវ័ក កើតក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៨៧) បព្វជ្ជា ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ បព្វជ្ជា មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បព្វជ្ជា មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ

ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ បព្វជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ បព្វជតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ ន បព្វជតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤៥៨) ទេវេសុ មុណ្ឌិយំ នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ មុណ្ឌិយំ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ មុណ្ឌិយំ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ យត្ថ អត្ថិ មុណ្ឌិយំ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ មុណ្ឌិយំ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ មុណ្ឌោ ហោតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ មុណ្ឌោ ន ហោតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បព្វជ្ជា មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណាបួស ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះមាន បុគ្គលណា មិនបួស ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះមិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៥៨) ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ អើ ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានក្នុងទីនោះដែរ ភាពនៃបុគ្គលមានក្បាលត្រងោល មិនមានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា មានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ ក៏មានដែរ បុគ្គលណា មិនមានក្បាលត្រងោល ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៦៥៩] ទេវេសុ កាសាវធារណា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ កាសាវធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ កាសាវធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ កាសាវធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ កាសាវធារណា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ កាសាវំ ធារេតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ កាសាវំ ន ធារេតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៦០] ទេវេសុ បត្តធារណា នត្ថីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ អត្ថិ បត្តធារណា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ

(៦៥៩) ការទ្រទ្រង់នូវសំពត់កាសាវៈ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មានក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់សំពត់កាសាវៈ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦០) ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាឬ ។ អើ ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ

នត្ថិ បព្វជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ អត្ថិ បព្វជ្ជា តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ នត្ថិ បព្វជ្ជា នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យោ បព្វជតិ តស្សេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យោ ន បព្វជតិ នត្ថិ តស្ស ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៦១) ទេវេសុ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សម្មាសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ លុម្ពិនិយា ភគវា

ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ការទ្រទ្រង់បាត្រ មិនមាន ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ បុគ្គលណា ទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មាន បុគ្គលណា មិនទ្រទ្រង់បាត្រ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ របស់បុគ្គលនោះ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៦១) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ អើ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាននៅ ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមានក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ប្រសូតក្នុងលុម្ពិនីវ័ន

ជាតោ ពោធិយា មូលេ អភិសម្ពុទ្ធោ ពារាណសិយំ ភគវតា ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ តត្ថ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៦៦] ទេវេសុ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា នុប្បជ្ជន្តិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ បច្ចេកសម្ពុទ្ធា ឧប្បជ្ជន្តិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(វិត្រាំង) ហើយត្រាស់ដឹងទៀបគល់ពោធិព្រឹក្ស ព្រះមានព្រះភាគ (អង្គនោះ) ទ្រង់ញុំាងធម្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងក្រុងពារាណសី ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះៗដែរ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីដទៃ មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៦] ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ កើត ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងទីនោះឯង ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៣) ទេវេសុ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតីតិ ។ នត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សាវកាយុកំ ន ឧប្បជ្ជតិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ យត្ថ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ យត្ថ សាវកាយុកំ ន ឧប្បជ្ជតិ នត្ថិ តត្ថ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ មគធេសុ សាវកាយុកំ ឧប្បជ្ជតិ តត្ថេវ ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៤) អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៥) អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វមនុស្សេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦៦៣) គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងពួកទេវតាទេឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានទេឬ ។ អើ ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ក្នុងទីនោះដែរ គូនៃសាវ័ក មិនកើត ក្នុងទីណា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មិនមាន ក្នុងទីនោះដែរឬ ។ អើ ។ គូនៃសាវ័ក កើត ក្នុងដែនមគធៈ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មានតែក្នុងដែនមគធៈនោះឯង ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងទីឯទៀត មិនមានទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៤) ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតាទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៦៥) ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកមនុស្សឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងមនុស្សទាំងអស់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៦៦៦] អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៦៧] អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៦៦៨] អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថីតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ សញ្ញសត្តេសុ[១] ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ទេវេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ តត្ថត្ថិ តត្ថ នត្ថីតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ សញ្ញសត្តេសុ[១] ទេវេសុ

១ ម. អសញ្ញសត្តេសុ ។

[៦៦៦] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតាឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកទេវតា ឈ្មោះថា អសញ្ញសត្តដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៧] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងពួកមនុស្សឬ ។ អើ ។ ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាទេ តើមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៦៦៨] ការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មានឬ ។ ប្រទេសដែលពួកទេវតាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកទេវតាមិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពួកទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អើ ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា ។ ទេវតាជាន់អសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តិព្រហ្មចរិយធម៌ ទេវតាជាន់សញ្ញសត្វ

អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សញ្ញសត្តេសុ(១) ទេវេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សញ្ញសត្តេសុ(១) ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ អសញ្ញសត្តេសុ ទេវេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៦៩) អត្ថិ មនុស្សេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថីតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(២៧០) មនុស្សេសុ អត្ថិ យត្ថ អត្ថិ អត្ថិ យត្ថ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ កត្ថត្ថិ កត្ថ នត្ថីតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ

១ ម. អសញ្ញសត្តេសុ ។

មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ ទេវតាជាអសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ទេវតាជាសញ្ញសត្វ មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ទេវតាជាសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ទេវតាជាអសញ្ញសត្វ មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៦៩) ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមនុស្ស មានឬ ។ ប្រទេសដែលពួកមនុស្ស ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មាន ប្រទេសដែលពួកមនុស្ស មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក៏មានឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមានគតិរបស់ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា មួយទៀត ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(២៧០) ក្នុងពួកមនុស្ស មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះឬ ។ អើ ។ ចុះមានក្នុងទីណា មិនមានក្នុងទីណា ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខុជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មិនមានក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិរបស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី

ឧបាសិកានំ ។ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្ម-
ចរិយវាសោតិ ។ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ ព្រហ្ម-
ចរិយវាសោតិ មិលក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ
គតិ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកា-
នន្តិ ។ អាមន្តា ។ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ នត្ថិ
ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ មជ្ឈិមេសុ
ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។
បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ អត្ថិ ព្រហ្មចរិយវាសោ មិ-
លក្ខេសុ អវិញ្ញាតារេសុ យត្ថ នត្ថិ គតិ ភិក្ខូនំ
ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានន្តិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៧១) អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។
អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តីហិ ភិក្ខវេ ឋានេហិ
ជម្ពុទីបកា មនុស្សា ឧត្តរកុរុកេ ច មនុស្សេ
អធិគ្គណ្ហន្តិ ទេវេ ច តាវតឹសេ ។ កតមេហិ តីហិ ។
សូរា សតិមន្តោ ឥធ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ អត្ថេវ
សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ នត្ថិ ទេវេសុ
ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ សាវត្ថិយំ វុត្តំ ភគវតា ឥធ

ឧបាសក ឧបាសិកា ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
ឬ ។ ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង
មិនមាន ក្នុងបច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមិនមានគតិ របស់ពួកភិក្ខុ
ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាឬ ។ អើ ។ ក្នុងមជ្ឈិមជនបទ មិនមានការ
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ក្នុង
មជ្ឈិមជនបទ មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។ អើ ។ ការ
ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកមិលក្ខជន ជាអ្នកមិនចេះដឹង មានក្នុង
បច្ចន្តិមជនបទ ដែលជាជនបទមានគតិ របស់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក
ឧបាសិកាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៧១) ក្នុងពួកទេវតា មានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ឬ ។
អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្ស
នៅក្នុងជម្ពូទ្វីប គ្របសង្កត់ នូវពួកមនុស្សនៅក្នុងឧត្តរកុរុទ្វីបផង នូវពួក
ទេវតាជាន់តាវត្តឹង្សផង ដោយហេតុ ៣ យ៉ាង ។ ហេតុទាំង ៣ នោះ
តើដូចម្តេច ។ ក្នុងជម្ពូទ្វីបនេះ ពួកមនុស្សជាអ្នកក្លៀវក្លា ១ មានសតិ ១
ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ១ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រពិតឬ ។
អើ ។ បើដូច្នោះ ក្នុងពួកទេវតា មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
ទេឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ក្នុងក្រុងសាវត្ថីថា ការប្រព្រឹត្ត

ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អាមន្តា ។ សាវត្ថិយញ្ញេវ
ព្រហ្មចរិយវាសោ នត្ថញ្ញត្រ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោ-
រម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហីនានំ បញ្ចុទ្ធម្ភា-
គិយានំ សញ្ញោជនានំ អប្បហីនានំ ឥតោ ចុតស្ស
តត្ថ ឧប្បន្នស្ស កុហឹ ផលុប្បត្តីតិ ។ តត្ថេវ ។
ហញ្ចិ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានំ
សញ្ញោជនានំ បហីនានំ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានំ សញ្ញោជ-
នានំ អប្បហីនានំ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស
តហឹ ផលុប្បត្តិ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ នត្ថិ ទេវេសុ
ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស
បញ្ចោរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហីនានំ បញ្ចុទ្ធម្ភា-
គិយានំ សញ្ញោជនានំ អប្បហីនានំ ឥតោ ចុតស្ស
តត្ថ ឧប្បន្នស្ស កុហឹ ភារោហរណំ កុហឹ ទុក្ខ-
បរិញ្ញា កុហឹ កិលេសប្បហានំ កុហឹ និរោធ-
សច្ឆិកិរិយា កុហឹ អកុប្បប្បដិវេធោតិ ។ តត្ថេវ ។

ព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងក្រុងសាវត្ថីនេះ ដូច្នេះមែនឬ ។ អើ ។
ចុះការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មាន ក្នុងក្រុងសាវត្ថីតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងទីឯ
ទៀត មិនមានការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាង
ក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុត
ចាកអត្តភាពនេះ ទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការកើតឡើងនៃ
ផល ក្នុងទីណា ។ ការកើតឡើងនៃផល ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ។
បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិន
ទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះ
ទៅ បានទៅកើតក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុង
សុទ្ធាវាសនោះឯង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចរិយធម៌មិនមាន ក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល
បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ
ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើតក្នុង
ជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ចុះការដាក់ចុះនូវភារៈក្នុងទីណា ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ
ក្នុងទីណា ការលះកិលេសក្នុងទីណា ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ ក្នុង
ទីណា ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកំរើកក្នុងទីណា ។ ក្នុងសុទ្ធាវាសនោះឯង ។

ចាតុំ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស តហឹ អកុប្បប្បដិវេធោ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ អនាគាមិស្ស បុគ្គលស្ស បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ បហីនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ អប្បហីនានិ ឥតោ ចុតស្ស តត្ថ ឧប្បន្នស្ស តហឹ ផលុប្បត្តិ តហឹ ភារោហរណំ តហឹ ទុក្ខបរិញ្ញា តហឹ កិលេសប្បហានំ តហឹ និរោធសច្ឆិកិរិយា តហឹ អកុប្បប្បដិវេធោ តេនហេវ វទេសិ អត្ថិ ទេវេសុ ព្រហ្មចរិយវាសោតិ ។ ហន្ទ ហិ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតិ ។

បើអនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការត្រាស់ដឹងនូវធម៌មិនកម្រើក ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ មិនមាន ក្នុងពួកទេវតា ដូច្នេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល បានលះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ មិនទាន់លះសញ្ញោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនេះទៅ បានទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ការកើតឡើងនៃផល ក៏ក្នុងទីនោះ ការដាក់ចុះនូវភារៈ ក្នុងទីនោះ ការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ ក្នុងទីនោះ ការលះកិលេស ក្នុងទីនោះ ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ ក្នុងទីនោះ ការចាក់ធ្លុះនូវធម៌មិនកម្រើក ក្នុងទីនោះ អ្នកនិយាយថា ការប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងពួកទេវតា មិនមាន ដូច្នេះ តើដោយសេចក្តីដូចម្តេច ។ បើដូច្នោះមានតែ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ។

[២៧២] អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី បុគ្គលោ ឥធ បរិនិព្វាយិបុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោតាបន្នោ បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមី បុគ្គលោ ឥធ បរិនិព្វាយិបុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន ឥធ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី បុគ្គលោ តត្ថ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២៧២] អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វាន ក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល ជាបុគ្គលបរិនិព្វាន ក្នុងលោកនេះ មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងលោកនេះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៧៣) ឥធ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ឥធ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស ។បេ។ អរហត្តសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស មគ្គោ ច ភាវិយតិ ន ច កិលេសា បហីយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៧៤) សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស អបុព្វំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តិ ។ អាមន្តា ។ ឥធ វិហាយនិដ្ឋស្ស បុគ្គលស្ស អបុព្វំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស ។បេ។

(២៧៣) បុគ្គល ដែលសម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលសម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល ។បេ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត គ្រាន់តែចម្រើនមគ្គ តែមិនទាន់លះកិលេសឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៧៤) បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលសម្រេចដោយការលះ ក្នុងលោកនេះ ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល ។បេ។

អរហត្តផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នស្ស បុគ្គលស្ស អប្បត្តំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ នច វិហាយន្តស្ស បុគ្គលស្ស អប្បត្តំ អចរិមំ មគ្គោ ច ភាវិយតិ កិលេសា ច បហីយន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២៧៥] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា ឧបបជ្ជតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហា ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អរហតោ បុនព្ភវោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អត្ថិ អរហតោ បុនព្ភវោតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា គតេន គតំ គច្ឆតិ គតិយា គតឹ គច្ឆតិ សំសារេន សំសារំ គច្ឆតិ ឧបបត្តិយា ឧបបត្តឹ គច្ឆតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[២៧៦] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អវោហដភារោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ ភារោហារណាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលសម្រេចដោយការលះក្នុងលោកនេះ ចម្រើនមគ្គផង លះកិលេសផង ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២៧៥] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ កើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងណានេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត កើតទៀតឬ ។ អើ ។ ភពថ្មីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ភពថ្មីនៃព្រះអរហន្ត មានឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ទៅកាន់គតដោយគត ទៅកាន់គតិដោយគតិ ទៅកាន់សំសារដោយសំសារ ទៅកាន់ឧបបត្តិដោយឧបបត្តិឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២៧៦] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ ទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[២៧៧] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អបរិញ្ញាតទុក្ខោ អប្បហីនក្កិលេសោ អសច្ឆិកតនិរោធោ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ។ អាមន្តា ។ អកុប្បប្បដិវេធាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៨] អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អនោហដភារោ តត្ថ ឧបបជ្ជតីតិ ន ច ភារោហរណាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនោហដភារោ ច តត្ថ បរិនិព្វាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អនាគាមី បុគ្គលោ កតករណីយោ ភាវិតភាវនោ អបរិញ្ញាតទុក្ខោ អប្បហីនក្កិលេសោ អសច្ឆិកតនិរោធោ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ តត្ថ ឧបបជ្ជតិ ន ច អកុប្បប្បដិវេធាយ បុន មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អប្បដិវិទ្ធាកុប្បោ ច តត្ថ បរិនិព្វាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៧៧] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធ មិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងកើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីចាក់ធ្លុះ នូវអកុប្បធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៧៨] អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ កើតឡើង ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនទាន់ចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីដាក់ចុះនូវភារៈទេឬ ។ អើ ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានភារៈមិនទាន់ដាក់ចុះ តើបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភាវនាអប់រំហើយ តែមានទុក្ខមិនទាន់កំណត់ដឹង មានកិលេសមិនទាន់លះ មាននិរោធ មិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ចាក់ធ្លុះ រមែងទៅកើត ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ តែមិនបានចម្រើនមគ្គទៀត ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ឬ ។ អើ ។ ចុះអនាគាមិបុគ្គល មានអកុប្បធម៌ មិនទាន់ត្រាស់ដឹង តើបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

យថា មិគោ សល្លេន វិទ្ធោ ទូរម្បិ គន្ត្វា កាលំ ករោតិ ឯវមេវ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ ផលំ សច្ឆិករោតីតិ ។ យថា មិគោ សល្លេន វិទ្ធោ ទូរម្បិ គន្ត្វា សសល្លោ កាលំ ករោតិ ឯវមេវ អនាគាមី បុគ្គលោ ឥធ ភាវិតេន មគ្គេន តត្ថ សសល្លោ បរិនិព្វាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ព្រហ្មចរិយកថា ។

ឱធិសោកកថា

(២៧៩) ឱធិសោ ឱធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ឯកទេសំ សោតាបត្តិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា

សត្វម្រឹគ ដែលត្រូវសរមុត រត់ទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ហើយស្លាប់ទៅយ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងមនុស្សលោកនេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវផល ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ ក៏យ៉ាងនេះដែរ ។ សត្វម្រឹគ ដែលត្រូវសរមុត រត់ទៅកាន់ទីឆ្ងាយ ហើយស្លាប់ទាំងសរ យ៉ាងណា អនាគាមិបុគ្គល មានមគ្គចម្រើនហើយ ក្នុងលោកនេះ ហើយបរិនិព្វាន ក្នុងជាន់សុទ្ធាវាស ដូចជាម្រឹគស្លាប់ទាំងសរ យ៉ាងនោះដែរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ព្រហ្មចរិយកថា ។

ឱធិសោកកថា

(២៧៩) បុគ្គលលះកិលេស ដោយចំណែក ១ ឬ ។ អើ ។ បុគ្គល ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខ ។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសៈ និងកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលដល់នូវសោតាបត្តិផល ដែលបានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ

វិហរតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ សត្តក្ខត្តុំបរមោ កោលំកោលោ ឯក-ពីជី ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ធម្មេ ។ បេ ។ សង្ឃេ ។ បេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគ-តោ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នា-គតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សមុទយ-ទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ ជហាតិ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ។ បេ ។ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នាគតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហាតី-តិ ។ វិចិកិច្ឆំ ជហាតិ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ។ បេ ។ ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ

ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុបរមបុគ្គល កោលំកោលបុគ្គល ឯកពីជិបុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។ បេ ។ ប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ មិនប្រកបដោយអរិយកន្ត-សីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិ-កិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ទាំងលះកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងវិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោ-តាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។ បុគ្គលប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយ បុគ្គល

ឯកទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នាគ-
តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ មគ្គទស្សនេន
កឹ ជហតីតិ ។ សីលព្វតបរាមាសំ តទេកដ្ឋេ ច
កិលេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ សោតាបន្នោ
ឯកទេសំ ន សោតាបន្នោ ឯកទេសំ សោតាបត្តិ-
ផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧប-
សម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯក-
ទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ
សត្តក្ខត្តុបរមោ កោលំកោលោ ឯកពីជី ពុទ្ធេ
អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ធម្មេ ។បេ។ សង្ឃេ
។បេ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ឯ-
កទេសំ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ ន សមន្នា-
គតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៨០) សកទាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិ-
បន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។
ឱឡារិកំ កាមរាគំ ជហតិ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។
ឯកទេសំ សកទាគាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី

មិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គ ។
លះសីលព្វតបរាមាសៈ តាំងលះពួកកិលេស ដែលតាំងនៅជាមួយនឹង
សីលព្វតបរាមាសៈនោះ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែន
សោតាបន្នបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសោតាបត្តិផល
បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់
ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាម
កាយ ចំណែកមួយ សត្តក្ខត្តុបរមបុគ្គល កោលំកោលបុគ្គល ឯកពីជិ-
បុគ្គល ដែលប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនកម្រើក ក្នុងព្រះពុទ្ធ ក្នុងព្រះ
ធម៌ ។បេ។ ក្នុងព្រះសង្ឃ ។បេ។ ដែលប្រកបដោយអរិយកន្ត
សីល ចំណែកមួយ បុគ្គលមិនប្រកបដោយអរិយកន្តសីល ចំណែក
មួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៨០) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសកទាគាមិផល
តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះកាមរាគដ៏គ្រោតគ្រាត និង
ព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត តាំងលះពួកកិលេស ដែលជាចំណែកមួយ តាំង
នៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែក
មួយ មិនមែនជាសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវ

ឯកច្ចំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សមុទយទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ ឱឡារិកំ កាមរាគំ ជហតិ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកច្ចំ សកទាគាមី ឯកច្ចំ ន សកទាគាមី ឯកច្ចំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហតីតិ ។ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហតិ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកច្ចំ សកទាគាមី ឯកច្ចំ ន សកទាគាមី ឯកច្ចំ សកទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។

សកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត តាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគនិងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល ដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត តាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសកទាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ មគ្គទស្សនេន កឹ ជហា-
តីតិ ។ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហតិ(១) តទេកដ្ឋេ
ច កិលេស ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ សកទា-
គាមី ឯកទេសំ ន សកទាគាមី ឯកទេសំ សក-
ទាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ
ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ
ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតីតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[២៨១] អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ
បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ អណុ-
សហគតំ កាមរាគំ ជហតិ អណុសហគតំ ព្យាបា-
ទំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។
ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ន អនាគាមី ឯកទេ-
សំ អនាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិក-
តោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហ-
រតិ ឯកទេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯក-
ទេសំ អន្តរា បរិនិព្វាយី ឧបហច្ច បរិនិព្វាយី

១ ឱ. ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ ជហតីតិ ន ទិស្សន្តិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញ
នូវមគ្គសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏គ្រោតគ្រាត ទាំងលះពួកកិលេសដែល
តាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ
មិនមែនសកទាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវសកទា-
គាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច
ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយ
នាមកាយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[២៨១] បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនាគាមិផល
តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏ស្រាលស្តើង
លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ
តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគនិងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែក
មួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវអនា-
គាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច
ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយ
នាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិ-

អសង្ខារបរិនិព្វាយី សសង្ខារបរិនិព្វាយី ឧទ្ធំសោតោ
អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ច ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋ-
គាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សមុទយ-
ទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ អណុសហគតំ កាម-
រាគំ ជហាតិ អណុសហគតំ ព្យាបាទំ តទេកដ្ឋេ
ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ
អនាគាមី ឯកទេសំ ច អនាគាមី ។ បេ ។ ឯក-
ទេសំ ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមី ឯកទេសំ ច
ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។ និរោធទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ អណុ-
សហគតំ ព្យាបាទំ ជហាតិ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ
ឯកទេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ អនាគាមី ឯក-
ទេសំ ច អនាគាមី ។ បេ ។ ឯកទេសំ អកនិដ្ឋ-
គាមី ឯកទេសំ ច ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ មគ្គទស្សនេន កឹ ជហា-
តីតិ ។ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ជហាតីតិ ។
ឯកទេសំ អនាគាមី ឯកទេសំ ច អនាគាមី

បុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយីបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយីបុគ្គល ឧទ្ធំសោត-
អកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ដែលមិនមែនជា ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋ-
គាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះកាមរាគ ដ៏ស្រាល
ស្តើង លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង តាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែក
មួយ តាំងនៅជាមួយនឹងកាមរាគ និងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិ-
បុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ បេ ។
ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគា-
មិបុគ្គល ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។ លះព្យាបាទ ដ៏ស្រាល
ស្តើង តាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងព្យា-
បាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល
ចំណែកមួយ ។ បេ ។ អកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែន
ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ បេ ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច ។ លះពួក
កិលេស ដែលតាំងនៅជាមួយនឹងព្យាបាទនោះ ។ អនាគាមិបុគ្គល
ចំណែកមួយ មិនមែនអនាគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ បុគ្គល បាន

ឯកច្ចេសំ អនាគាមិផលប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចេសំ អន្តរា បរិនិព្វាយី ឧបហច្ច បរិនិព្វាយី អសង្ខារបរិនិព្វាយី សសង្ខារបរិនិព្វាយី ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមី ឯកច្ចេសំ ន ឧទ្ធំសោតោ អកនិដ្ឋគាមីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៨៦] អរហត្តសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ ទុក្ខទស្សនេន តី ជហតីតិ ។ រូបរាគំ អរូបរាគំ មានំ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកច្ចេសេ ជហតីតិ ។ ឯកច្ចេសំ អរហា ឯកច្ចេសំ ន អរហា ឯកច្ចេសំ អរហត្តប្បត្តោ បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចេសំ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកច្ចេសំ វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិខោ អព្ពុឡ្ហេសិកោ

ដល់នូវអនាគាមិផល បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយ មិនមែនឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ចំណែកមួយឡើយ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៨៦] បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវទុក្ខសច្ច ។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ បុគ្គល បានដល់នូវអរហត្ត បានចំពោះ បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ ដែលមិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ បុគ្គលមានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈអស់ហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ មានសន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទម្លាយហើយ មានសសរខឿនដកឡើងហើយ

និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខន្តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហា-តព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិ-កាតព្វំ ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សមុទយទស្សនេន តីណិ ជហតីតិ ។ រូបរាគំ អរូ-បរាគំ ជហតិ មានំ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហតីតិ ។ ឯកទេសំ អរហា ឯកទេសំ ន អរហា ។បេ។ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ

មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជ័យជម្នះដោយប្រពៃហើយ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ចហើយ លះបង់នូវសមុទយសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាតដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរកំណត់ដឹង បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គលនោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះ បានអប់រំហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវសមុទយសច្ច ។ លះរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានៈ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែលជាចំណែកមួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌ទាំងនោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ ។បេ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ

ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ និរោធ-
ទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ មានំ ជហាតិ ទុក្ខំ
អវិជ្ជំ តទេកដ្ឋេ ច កិលេសេ ឯកទេសេ ជហា-
តីតិ ។ ឯកទេសំ អរហា ឯកទេសំ ន អរហា
។បេ។ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ
សច្ឆិកាតព្វំ ន សច្ឆិកតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។
មគ្គទស្សនេន កឹ ជហាតីតិ ។ ទុក្ខំ អវិជ្ជំ តទេ-
កដ្ឋេ ច កិលេសេ ជហាតីតិ ។ ឯកទេសំ អរ-
ហា ឯកទេសំ ន អរហា ឯកទេសំ អរហត្តប្បត្តោ
បដិលទ្ធោ អធិគតោ សច្ឆិកតោ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ
ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ ឯកទេសំ វីតរាគោ
វីតទោសោ វីតមោហោ កតករណីយោ ឱហិត-
ភារោ អនុប្បត្តសទត្ថោ បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនោ

មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ តើលះអ្វី ដោយការឃើញនូវនិរោធសច្ច ។
លះមានះ ទុក្ខៈ និងអវិជ្ជា ទាំងលះពួកកិលេសដែលជាចំណែក
មួយ តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ
មិនមែនព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ ។បេ។ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យ
ជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ
ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ
ចំណែកមួយឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ តើលះអ្វី
ដោយការឃើញនូវមគ្គសច្ច លះទុក្ខៈ អវិជ្ជា និងពួកកិលេសដែល
តាំងនៅជាមួយនឹងធម៌នោះ ។ ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ មិនមែន
ព្រះអរហន្ត ចំណែកមួយ បុគ្គលបានដល់នូវអរហត្ត បានចំពោះ
បានត្រាស់ដឹង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេច ពាល់ត្រូវ ដោយ
នាមកាយ ចំណែកមួយ មិនពាល់ត្រូវ ដោយនាមកាយ ចំណែកមួយ
បុគ្គល មានរាគៈទៅប្រាស មានទោសៈទៅប្រាស មានមោហៈទៅ
ប្រាស មានករណីយកិច្ចធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រ-
យោជន៍របស់ខ្លួនដល់ហើយ ដោយលំដាប់ មានភពនិងសញ្ញោជនៈ

សម្មទញ្ញា វិមុត្តោ ឧក្ខិត្តបលិឃោ សង្កិណ្ណបរិ-
ខោ អព្វុឡ្ហេសិកោ និរគ្គឡោ អរិយោ បន្នទ្ធ-
ជោ បន្នភារោ វិសញ្ញុត្តោ សុវិជិតវិជយោ ទុក្ខ-
ន្តស្ស បរិញ្ញាតំ សមុទយោ បហីនោ និរោធោ
សច្ឆិកតោ មគ្គោ ភាវិតោ អភិញ្ញេយ្យំ អភិញ្ញាតំ
បរិញ្ញេយ្យំ បរិញ្ញាតំ បហាតព្វំ បហីនំ ភាវេតព្វំ
ភាវិតំ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកា-
តព្វំ សច្ឆិកតំ ឯកទេសំ សច្ឆិកាតព្វំ ន សច្ឆិ-
កតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៨៣] ន វត្តព្វំ ឱធិសោធិសោ កិលេសេ
ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

អស់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះដឹងលាយប្រាកដ គាស់
សន្ទះទ្វារគឺអវិជ្ជាបើកហើយ មានគូទខ្វាយហើយ មានសសរទៀនដក
ឡើងហើយ មិនមានគន្លឹះទ្វារ ជាព្រះអរិយៈ មានទង់ដាក់ចុះហើយ
មានភារៈដាក់ចុះហើយ មិនប្រកបដោយកិលេស មានជំនះឈ្នះហើយ
ដោយប្រពៃ បុគ្គលនោះ បានកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច លះបង់នូវសមុទ-
យសច្ច ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ចម្រើននូវមគ្គសច្ច ធម្មជាត
ដែលគួរត្រាស់ដឹង បុគ្គលនោះ បានត្រាស់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរ
កំណត់ដឹង បុគ្គលនោះកំណត់ដឹងហើយ ធម្មជាតដែលគួរលះបង់ បុគ្គល
នោះ បានលះបង់ហើយ ធម្មជាតដែលគួរអប់រំ បុគ្គលនោះបានអប់រំ
ហើយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គល
នោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ ធម្មជាតដែលគួរធ្វើ
ឲ្យជាក់ច្បាស់ បុគ្គលនោះ មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ចំណែកមួយ
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៤៨៣] អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះពួកកិលេស ជា
ចំណែកៗ ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

អនុបុព្វេន មេធាវី ថោកំ ថោកំ ខណេ ខណេ
កម្មារោ រជតស្សេវ និទ្ធមេ មលមត្តនោតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។

(៦៨៤) ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

សហាវស្ស ទស្សនសម្បទាយ
តយស្សុ ធម្មា ជហិតា ភវន្តិ
សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆិតញ្ច
សីលព្វតំ វាបិ យទត្ថិ កិញ្ចិ
ចតូហបាយេហិ ច វិប្បមុត្តោ
ឆ ចាភិឋានានិ អភព្វោ កាតុន្តិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។

(៦៨៥) ឱធិសោធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។

អ្នកប្រាជ្ញ គប្បីកំចាត់បង់ នូវមន្ទិលរបស់ខ្លួន បន្តិចម្តងៗ
រាល់ៗខណៈ តាមលំដាប់ ដូចជាងមាស កាលដេញ
ចោលនូវមន្ទិលនៃមាស ដូច្នោះដែរ ។

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែក ៗ ដូច្នេះឡើយ ។

(៦៨៤) បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា

ធម៌ ៣ យ៉ាង គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វត-
បរាមាសៈ ណាមួយ គឺសោតាបន្នបុគ្គលនោះ បានលះ
ហើយ ជាមួយនឹងទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ម្យ៉ាង
ទៀត សោតាបន្នបុគ្គល ផុតស្រឡះហើយ ចាកអបាយ
ទាំង ៤ ហើយមិនគួរធ្វើនូវហេតុ ដ៏អាក្រក់ទាំង ៦ (គឺ
អនន្តរិយកម្ម ៥ និងការដាក់ចិត្តទៅកាន់សាសនាដទៃឡើយ)

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ បុគ្គលមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ដូច្នេះឡើយ ។

(៦៨៥) បុគ្គល លះពួកកិលេស ជាចំណែកៗ ឬ ។

អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យស្មឹ ភិក្ខវេ សមយេ អរិយសាវកស្ស វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ សហ ទស្សនុប្បាទា ភិក្ខវេ អរិយសាវកស្ស តីណិ សញ្ញោជនានិ បហីយន្តិ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ឱធិសោឱធិសោ កិលេសេ ជហាតីតិ ។

ឱធិសោកថា ។

ជហតិកថា

(៤៨៦) ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ អច្ចន្តំ ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ អប្បដិសន្ធិយំ ជហតិ សមូលំ ជហតិ សតណ្ហំ ជហតិ សានុសយំ ជហតិ អរិយេន ញាណេន ជហតិ អរិយេន មគ្គេន ជហតិ អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ ជហតិ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អើ ។ តែក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា អរិយសាវ័ក មានធម្មចក្ខុ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើង ក្នុងសម័យនោះ ធម្មជាតណាមួយ ដែលមានការកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះ តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ៣ យ៉ាង គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ព្រះអរិយសាវ័ក បានលះបង់ហើយ ជាមួយនឹងការកើតឡើងនៃទស្សនសម្បត្តិ គឺសោតាបត្តិមគ្គ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គលលះពួកកិលេស ជាចំណែក ៗ ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ ឱធិសោកថា ។

ជហតិកថា

(៤៨៦) បុថុជ្ជន លះកាមរាគ និងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ ចុះលះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ លះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ លះព្រមទាំងឫស លះព្រមទាំងតណ្ហា លះព្រមទាំងអនុស័យ លះដោយអរិយញ្ញាណ លះដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើបលះ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៨៧) វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបា-
ទន្តិ ។ អាមន្តា ។ អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ
វិក្ខម្ភេតិ អប្បដិសន្ធិយំ វិក្ខម្ភេតិ សមូលំ វិក្ខម្ភេតិ
សតណ្ហំ វិក្ខម្ភេតិ សានុសយំ វិក្ខម្ភេតិ អរិយេន
ញាណេន វិក្ខម្ភេតិ អរិយេន មគ្គេន វិក្ខម្ភេតិ
អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលំ សច្ឆិ-
ករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(២៨៨) ជហតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ
បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច
អច្ចន្តំ ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ ។បេ។ អនា-
គាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។
ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ
ជហតិ អនវសេសំ ជហតិ ។បេ។ អនាគាមិ-
ផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។បេ។

(២៨៧) បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទឬ ។ អើ ។
សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ សង្កត់សង្កិន
មិនឲ្យមានបដិសន្ធិ សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងឫស សង្កត់សង្កិនព្រមទាំង
តណ្ហា សង្កត់សង្កិនព្រមទាំងអនុស័យ សង្កត់សង្កិន ដោយអរិយញ្ញាណ
សង្កត់សង្កិន ដោយអរិយមគ្គ កាលត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ទើប
សង្កត់សង្កិន កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិន
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(២៨៨) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល
លះកាមរាគនិងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ លះជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមាន
សេសសល់ ។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះ
ឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ លះ
ជ្រះស្រឡះ លះមិនឲ្យមានសេសសល់ ។បេ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
នូវអនាគាមិផល ទើបលះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៨៩) វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ អាមន្តា ។ វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៩០) ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ ជហតិ ន អនវសេសំ ជហតិ ន អប្បដិសន្ធិយំ ជហតិ ន សមូលំ ជហតិ ន សតណ្ហំ ជហតិ ន សានុសយំ ជហតិ ន អរិយេន ញាណេន ជហតិ ន អរិយេន មគ្គេន ជហតិ ន អកុប្បំ បដិវិជ្ឈន្តោ ជហតិ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ ជហតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ ជហតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ ជហតីតិ ។

(៤៨៩) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ បុគ្គលនោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ បុថុជ្ជននោះ សង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ សង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបសង្កត់សង្កិនឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៩០) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនលះជ្រះស្រឡះ មិនលះមិនឲ្យមានសេសសល់ មិនលះមិនឲ្យមានបដិសន្ធិ មិនលះព្រមទាំងឫស មិនលះព្រមទាំងតណ្ហា មិនលះព្រមទាំងអនុស័យ មិនលះ ដោយអរិយញាណ មិនលះ ដោយអរិយមគ្គ កាលមិនត្រាស់ដឹងនូវអកុប្បធម៌ ហើយលះទេ កាលមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនាគាមិផល ហើយលះទេឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល លះកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនលះជ្រះស្រឡះ ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ទើបលះទេឬ ។

ន ហោតិ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៩១) វិក្ខម្ភេតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ ន អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ អាមន្តា ។ វិក្ខម្ភេតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច ន អច្ចន្តំ វិក្ខម្ភេតិ ន អនវសេសំ វិក្ខម្ភេតិ ។ បេ ។ ន អនាគាមិផលំ សច្ឆិករោន្តោ វិក្ខម្ភេតីតិ ។ ន ហោតិ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(២៩២) ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ កតមេន មគ្គេនាតិ ។ រូបាវចរេន មគ្គេន ។ រូបាវចរោ មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ អគន្ថនិយោ អនោឃនិយោ អយោគនិយោ អនីវរណិយោ អបរាមដ្ឋោ អនុបាទានិយោ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៩១) បុថុជ្ជន សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុថុជ្ជននោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល សង្កត់សង្កិនកាមរាគនិងព្យាបាទ តែបុគ្គលនោះ មិនសង្កត់សង្កិនជ្រះស្រឡះ មិនសង្កត់សង្កិនមិនឲ្យមានសេសសល់ ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយសង្កត់សង្កិនទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(២៩២) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន លះដោយមគ្គដូចម្តេច ។ លះដោយរូបាវចរមគ្គ ។ រូបាវចរមគ្គ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ធនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនមែនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈមិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន

អសង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ រូបាវចរោ មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។ បេ ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ រូបាវចរោ មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។ បេ ។ សង្កិលេសិកោ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ ជហតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

(៤៩៣) ជហតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ អនាគាមិមគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ ។ បេ ។ អសង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ជហតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ និយ្យានិកោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវោ អសញ្ញោជនិយោ ។ បេ ។

មិនប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងរូបាវចរមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកព្ចូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អើ ។ បើរូបាវចរមគ្គ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកព្ចូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ ដូច្នេះឡើយ ។

(៤៩៣) បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល រមែងលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយអនាគាមិមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ចូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ មិនប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជនលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ មគ្គនោះ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ចូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។

អសង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ ។

(៤៩៤) ជហតិ បុថុជ្ជនោ រូបាវចរេន មគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ អាមន្តា ។ ជហតិ អនាគាមិផលសច្ឆិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុគ្គលោ អនាគាមិមគ្គេន កាមរាគព្យាបាទំ សោ ច មគ្គោ អនិយ្យានិកោ ន ខយគាមី ន ពោធគាមី ន អបចយគាមី សាសវោ សញ្ញោជនិយោ ។បេ ។ សង្កិលេសិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ ។

(៤៩៥) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហត្តេ សណ្ឋាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ ។

(៤៩៦) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។

មិនប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ ។

(៤៩៤) បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយរូបាវចរមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ហើយលះកាមរាគនិងព្យាបាទ ដោយអនាគាមិមគ្គ តែមគ្គនោះ មិនមែនជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ មិនដល់នូវការអស់ទៅ មិនដល់នូវការត្រាស់ដឹង មិនដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ប្រកបដោយអាសវៈ ជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសៅហ្មងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ ។

(៤៩៥) បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអរហត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ ។

(៤៩៦) បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។

អប្បត្តំ អចរិមំ តយោ មគ្គេ ការេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អប្បត្តំ អចរិមំ តយោ មគ្គេ ការេ-តីតិ ។ អាមន្តា ។ អប្បត្តំ អចរិមំ តីណិ សាមញ្ញផលានិ សច្ឆិករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អប្បត្តំ អចរិមំ តីណិ សាមញ្ញផលានិ សច្ឆិករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ ផស្សានំ តិស្សន្នំ វេទនានំ តិស្សន្នំ សញ្ញានំ តិស្សន្នំ ចេតនានំ តិណ្ណំ ចិត្តានំ តិស្សន្នំ សទ្ធានំ តិណ្ណំ វីរិយានំ តិស្សន្នំ សតីនំ តិណ្ណំ សមាធីនំ តិស្សន្នំ បញ្ញានំ សមោធានំ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៦៩៧] បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបត្តិមគ្គេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិមគ្គេនាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ កតមេន មគ្គេនាតិ ។ អនាគាមិមគ្គេនាតិ ។ អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វត-បរាមាសំ ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គតាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុថុជ្ជន អប់រំមគ្គតាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសាមញ្ញផលតាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គល ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសាមញ្ញផលតាំង ៣ ដំណាលគ្នាឬ ។ អើ ។ ការប្រជុំនៃផស្សៈ ៣ វេទនា ៣ សញ្ញា ៣ ចេតនា ៣ ចិត្ត ៣ សទ្ធា ៣ វីរិយៈ ៣ សតិ ៣ សមាធិ ៣ បញ្ញា ៣ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៦៩៧) បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈ ក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅមាំក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។ បុគ្គលលះកិលេស ដោយសោតាបត្តិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បុគ្គលលះកិលេស ដោយសកទាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ចុះលះដោយមគ្គណា ។ លះដោយអនាគាមិមគ្គ ។ បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរា-មាសៈ ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ សីលព្វត-
បរាមាសំ ផលាតីតំ ។ អាមន្តា ។ ននុ តិណ្ណំ
សញ្ញោជនានំ បហានា សោតាបត្តិផលំ វុត្តំ ភគ-
វតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ
បហានា សោតាបត្តិផលំ វុត្តំ ភគវតា នោ វត
រេ វត្តព្វេ អនាគាមិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋឹ វិចិកិច្ឆំ
សីលព្វតបរាមាសំ ផលាតីតំ ។ បេ ។ អនាគាមិម-
គ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
ផលាតីតំ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិ-
មគ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ ព្យាបាទំ
ផលាតីតំ ។ អាមន្តា ។ ននុ កាមរាគព្យាបាទានំ
តនុភាវា សកទាគាមិផលំ វុត្តំ ភគវតាតិ ។ អា-
មន្តា ។ ហញ្ចិ កាមរាគព្យាបាទានំ តនុភាវា ស-
កទាគាមិផលំ វុត្តំ ភគវតា នោ វត រេ វត្តព្វេ
អនាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគំ ឱឡារិកំ
ព្យាបាទំ ផលាតីតំ ។

បុគ្គល លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ដោយ
អនាគាមិមគ្គឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែង
នូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោជនៈទាំង ៣ យ៉ាងឬ ។ អើ ។
បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសោតាបត្តិផល ព្រោះការលះសំយោ-
ជនៈទាំង ៣ យ៉ាង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល
លះសក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា និងសីលព្វតបរាមាសៈ ដោយអនាគាមិមគ្គ
ទេ ។ បេ ។ បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ
ដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះ
ទេ ។ បេ ។ បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ ដ៏គ្រោត
គ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់
សំដែងនូវសកទាគាមិផល ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទ ដ៏ស្រាល
ស្តើងឬ ។ អើ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវសកទាគាមិផល
ព្រោះភាពនៃកាមរាគ និងព្យាបាទ ដ៏ស្រាលស្តើង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន
អ្នកមិនគួរពោលថា បុគ្គល លះកាមរាគ ដ៏គ្រោតគ្រាត ព្យាបាទ
ដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយអនាគាមិមគ្គ ដូច្នេះឡើយ ។

(៤៩៨) បុថុជ្ជនោ កាមេសុ វីតរាគោ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋាតីតិ ។ អាមន្តា ។ យេ កេចិ ធម្មំ អភិសមេន្តិ សព្វេ តេ សហ ធម្មាភិសមយា អនាគាមិផលេ សណ្ឋហន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤៩៩) ន វត្តព្វំ ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា

អហេសុន្តេ អតីតំសេ ឆ សត្ថារោ យសស្សិនោ
និរាមគន្ធា ករុណា(១) វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហុ
អហេសុំ សាវកា តេសំ អនេកានិ សតានិបិ
និរាមគន្ធា ករុណា(១) វិមុត្តា កាមសញ្ញោជនា
កាមរាគំ វិរាជេត្វា ព្រហ្មលោកូបគា អហុន្តិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេនហិ ជហតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

១ ឱ. ម. ករុណា ។

(៤៩៨) បុថុជ្ជន ប្រាសចាករាគៈក្នុងកាមទាំងឡាយ តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អើ ។ ជនណាមួយ ត្រាស់ដឹងធម៌ ជនទាំងអស់នោះ រមែងតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងអនាគាមិផល ដំណាលនឹងការត្រាស់ដឹងធម៌ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៩៩) អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា

ក្នុងចំណែក ដែលកន្លងទៅហើយ ពួកគ្រូទាំង ៦ នោះ
ជាអ្នកមានយស មិនមានក្លិនឆ្អាប ជាអ្នករួចស្រឡះ ចាក
កាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា ទើបណាយនឹងកាមរាគ
ហើយចូលទៅកើត ក្នុងព្រហ្មលោក ពួកសាវ័ករបស់គ្រូ
ទាំង ៦ នោះ មានចំនួនច្រើនរយ មិនមានក្លិនឆ្អាប ជា
អ្នករួចស្រឡះ ចាកកាមសំយោជនៈ ព្រោះករុណា ទើប
ណាយនឹងកាមរាគ ហើយចូលទៅកើត ក្នុងព្រហ្មលោក

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទបានដែរ ។

[៣០០] ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបា-
ទន្តិ ។ ភាមគ្គា ។ ឧទុ វុត្តំ ភគវតា សោ ភិ
ធាម ភិក្ខវេ សុនេត្តោ សត្ថា ទីឃាយុកោ
សមានោ ចិរដ្ឋិតិកោ អបរិមុត្តោ អហោសិ
ជាតិយា ជរាមរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ
ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ អបរិមុត្តោ
ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ចតុន្នំ
ធម្មានំ អននុពោធា អប្បដិវេធា ។ កតមេសំ
ចតុន្នំ ។ អរិយស្ស សីលស្ស អននុពោធា អប្ប-
ដិវេធា អរិយស្ស សមាធិស្ស អរិយាយ បញ្ញាយ
អរិយាយ វិមុត្តិយា អននុពោធា អប្បដិវេធា តយិទំ
ភិក្ខវេ អរិយំ សីលំ អនុពុទ្ធំ បដិវិទ្ធំ អរិយោ
សមាធិ អនុពុទ្ធោ បដិវិទ្ធោ អរិយា បញ្ញា អនុ-
ពុទ្ធា បដិវិទ្ធា អរិយា វិមុត្តិ អនុពុទ្ធា បដិវិទ្ធា
ឧច្ឆិន្នា ភវតណ្ហា ខីណា ភវនេត្តិ នត្ថិ ទានិ បុ-
នព្ភវោតិ

[៣០០] បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទបានឬ ។ អើ ។
ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងគ្រូ
ឈ្មោះសុនេត្តនោះ ដែលមានអាយុវែងយ៉ាងនេះ ឋិតនៅអស់កាលយូរ
យ៉ាងនេះ គង់មិនរួច ចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោក បរិទេវៈ ទុក្ខ
ទោមនស្ស ឧបាយាស តថាគតពោលថា មិនរួចចាកទុក្ខឡើយ ៗ
ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ៗ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង ព្រោះមិនចាក់ធ្លុះ
នូវធម៌ទាំង ៤ ៗ ធម៌ទាំង ៤ តើដូចម្តេច ៗ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិន
ចាក់ធ្លុះ នូវសីលដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវ
សមាធិដ៏ប្រសើរ ១ ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ១
ព្រោះមិនត្រាស់ដឹង មិនចាក់ធ្លុះ នូវវិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បើអរិយសីលនោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយសមាធិ
នោះ បុគ្គលបានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយបញ្ញានោះ បុគ្គល
បានត្រាស់ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ អរិយវិមុត្តិនោះ បុគ្គលបានត្រាស់
ដឹង ចាក់ធ្លុះហើយ ភវតណ្ហា ក៏បុគ្គលនោះ បានផ្តាច់ផ្តិល តណ្ហា
ជាគ្រឿងនាំសត្វឲ្យទៅកើតក្នុងភព នៃបុគ្គលនោះ ក៏អស់ហើយ ភពថ្មី
នៃបុគ្គលនោះ ក៏មិនមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះទៀតឡើយ

សីលំ សមាធិ បញ្ញា ច វិមុត្តិ ច អនុត្តរា
អនុពុទ្ធា ឥមេ ធម្មា គោតមេន យសស្សិនា
ឥតិ ពុទ្ធោ អភិញ្ញាយ ធម្មមក្ខាសិ ភិក្ខុនំ
ទុក្ខស្សន្តករោ សត្ថា ចក្ខុមា បរិនិព្វុតោតិ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ ជហាតិ បុថុជ្ជនោ កាមរាគព្យាបាទន្តិ ។

ជហតិកថា ។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣០១] សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វត្ថ សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វទា សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេន សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។

ធម៌ទាំងនេះ គឺ សីល ១ សមាធិ ១ បញ្ញា ១ វិមុត្តិ ១
ជាធម៌ដ៏ប្រសើរ ព្រះគោតម ព្រះអង្គមានយស បាន
ត្រាស់ដឹងហើយ ព្រោះហេតុនោះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ជ្រាប
ច្បាស់ ទើបទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់ធម៌នោះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ថា ព្រះសាស្ដា ទ្រង់អ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ មានបញ្ញាចក្ខុ
បរិនិព្វានហើយ

ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា បុថុជ្ជន លះកាមរាគនិងព្យាបាទបាន ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ ជហតិកថា ។

សព្វមត្ថីតិកថា

[៣០១] ធម្មជាតទាំងពួង (មានរូបក្ខន្ធជាដើម) មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានក្នុងសរីរៈទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានសព្វកាលឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មាន ដោយអាការទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។

សព្វេសុ សព្វមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វ-
មត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អយោគត្តិ កត្វា សព្វមត្ថីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វមត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
យម្បិ នត្ថិ តម្បិ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ សព្វ-
មត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វមត្ថីតិ យា ទិដ្ឋិ សា
ទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋីតិ យា ទិដ្ឋិ សា ទិដ្ឋិ សម្មាទិដ្ឋីតិ
ហេវមត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣០២) អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ
អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។
អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ
អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ
អត្ថីតិ ។

(៣០៣) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
ននុ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អ-
និព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។

ធម្មជាតទាំងពួង មាន ក្នុងទីទាំងពួងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាត
ទាំងពួង មានព្រោះធ្វើនូវពាក្យថា មិនគួរឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាង
នេះទេ ។ ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតណា
មិនមាន ធម្មជាតនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។
ធម្មជាតទាំងពួង មានឬ ។ អើ ។ ទិដ្ឋិណា (របស់អ្នក) ថា ធម្មជាត
ទាំងពួង មាន ទិដ្ឋិនោះ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិណា (របស់យើង) ថា
ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិនោះ ជាសម្មាទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរ
ពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣០២) រូប ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងរូប ជាអតីត
រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដី
វិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស
ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីវិនាសក្រៃលែងហើយ
ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣០៣) រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងរូប ជា
អនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ផុះផុល មិនទាន់លូត
លាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេឬ ។ អើ ។

ហាតុំ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតំ នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

(៣០៤) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣០៥) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣០៦) អតីតំ អត្ថិ អតីតំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

បើរូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ផុះផុល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣០៤) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣០៥) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន កើត មាន ផុះផុល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត កើត មាន ផុះផុល លូតលាស់ ចម្រុងចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣០៦) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣០៧] អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

[៣០៨] អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ ។បេ។ អព្ភត្ថង្គតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។

[៣០៩] អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ រូបំ អជាតំ ។បេ។ អបាតុភូតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។

[៣០៧] រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

[៣០៨] រូប ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងហើយឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត រលត់ ។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែង ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ ។

[៣០៩] រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ដុះដាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ បើ រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត ។បេ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣១០) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អនិរុទ្ធំ អវិគតំ អវិបរិណតំ ន អត្ថង្គតំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(៣១១) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ ជាតំ ភូតំ សញ្ជាតំ និព្វត្តំ អភិនិព្វត្តំ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។

(៣១២) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១០) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនទាន់រលត់ មិនទាន់ទៅប្រាស មិនទាន់ប្រែប្រួល មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៣១១) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន កើត មាន ផុះផុល លូតលាស់ ចម្រើនចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត កើត មាន ផុះផុល លូតលាស់ ចម្រើនចម្រើន កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។

(៣១២) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់សេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣១៣] អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៣១៤] អតីតា វេទនា អត្ថិ ។បេ។ សញ្ញា អត្ថិ សង្ខារា អត្ថិ ។បេ។ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ វិគតំ វិបរិណតំ អត្ថង្គតំ អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។បេ។ អព្ភត្ថង្គតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។

[៣១៥] អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អភូតំ អសញ្ជាតំ អនិព្វត្តំ អនភិនិព្វត្តំ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ ។បេ។ អបាតុភូតំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។

[៣១៣] រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ផុះផាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ផុះផាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣១៤] វេទនា ជាអតីត មាន ។បេ។ សញ្ញា មាន សង្ខារ មាន ។បេ។ វិញ្ញាណ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង វិញ្ញាណ ជាអតីត រលត់ ទៅប្រាស ប្រែប្រួល ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ បើវិញ្ញាណ ជាអតីត រលត់ ។បេ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន ដូច្នេះទេ ។

[៣១៥] វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែង វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន មិនទាន់ផុះផាល មិនទាន់លូតលាស់ មិនទាន់ចម្រុងចម្រើន មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ បើវិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនទាន់កើត ។បេ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣១៦) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អនិរុទ្ធំ ។ បេ ។ ន អត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិរុទ្ធំ ។ បេ ។ ន អត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៧) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ជាតំ ភូតំ ។ បេ ។ បាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ជាតំ ។ បេ ។ បាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៨) អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អត្ថង្គតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ និរុទ្ធំ ។ បេ ។ អត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៩) អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អជាតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតន្តិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អភូតំ ។ បេ ។ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣១៦) វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់រលត់ ។ បេ ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត មិនទាន់រលត់ ។ បេ ។ មិនទាន់ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៧) វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន កើតមាន ។ បេ ។ កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត កើត ។ បេ ។ កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៨) វិញ្ញាណជាអតីត មាន វិញ្ញាណជាអតីត រលត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន រលត់ ។ បេ ។ ដល់នូវសេចក្តីវិនាសក្រៃលែងឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣១៩) វិញ្ញាណជាអនាគត មាន វិញ្ញាណជាអនាគត មិនទាន់កើត ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន មិនទាន់កើត មិនទាន់មាន ។ បេ ។ មិនទាន់កើតឡើងប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២០) បច្ចុប្បន្នន្តិ វា រូបន្តិ វា រូបន្តិ វា បច្ចុប្បន្នន្តិ វា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុជ្ឈមានំ បច្ចុប្បន្នភាវំ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបភាវំ ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២១) បច្ចុប្បន្នន្តិ វា រូបន្តិ វា រូបន្តិ វា បច្ចុប្បន្នន្តិ វា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ និរុជ្ឈមានំ រូបភាវំ ន ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នភាវំ ន ជហតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ឱទាតន្តិ វា វត្ថន្តិ វា វត្ថន្តិ វា ឱទាតន្តិ វា ឱទាតំ វត្ថំ អប្បិយំ ករិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ ឱទាតំ វត្ថំ រជ្ជមានំ ឱទាតភាវំ ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ វត្ថភាវំ ជហតីតិ ។

(៣២០) (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅជាបច្ចុប្បន្ន ឬជារូប ជារូប ឬជាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែងលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២១) (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវរូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅជាបច្ចុប្បន្ន ឬជារូប ជារូប ឬជាបច្ចុប្បន្ន (ហើយសួរថា) កាយនុ៎ះ តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន កាលរលត់ តែងមិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អើ ។ រូបជាបច្ចុប្បន្ន តែងមិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថា ស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថាស (ហើយសួរថា) សំពត់នុ៎ះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ សំពត់ស បុគ្គល កាលជ្រលក់ រមែងលះបង់ភាពសឬ ។ អើ ។ សំពត់ តែងលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ ឱទាតន្តិ វា វត្ថន្តិ វា វត្ថន្តិ វា ឱទាតន្តិ វា ឱទាតំ វត្ថំ អប្បិយំ ការិត្វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ អាមន្តា ។ ឱទាតំ វត្ថំ រជ្ជមានំ វត្ថភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ ឱទាតកភាវំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦២) រូបំ រូបភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ រូបំ រូបភាវំ ជហាតីតិ ។ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មំ នោ វត រេ វត្តព្វេ រូបំ រូបភាវំ ន ជហាតីតិ ។

(៣៦៣) វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណភាវំ ន ជហាតីតិ ។ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ រូបភាវំ ន ជហាតីតិ ។ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ (ខ្ញុំ) ធ្វើនូវសំពត់ស មិនឲ្យបែកគ្នា រួមហៅថាស ឬថាសំពត់ ថាសំពត់ ឬថាស (ហើយសួរថា) សំពត់នុះឯង តាំងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា កើតជាមួយគ្នាឬ ។ អើ ។ សំពត់ស បុគ្គលកាលជ្រលក់ រមែងមិនលះបង់ភាពជាសំពត់ឬ ។ អើ ។ សំពត់ តែងមិនលះបង់ភាពសទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦២) រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ អើ ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងរូប លះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប មិនលះបង់ភាពជារូប ដូច្នេះទេ ។

(៣៦៣) វិញ្ញាណ មិនលះបង់ភាពជាវិញ្ញាណឬ ។ វិញ្ញាណជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៤) រូបំ រូបការំ ន ជហាតីតិ ។ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណការំ ន ជហាតីតិ ។ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៥) អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៦) អនាគតំ អត្ថិ អនាគតំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៧) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៤) រូប មិនលះបង់ភាពជារូបឬ ។ រូប ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ មិនលះបង់ភាពជាវិញ្ញាណឬ ។ វិញ្ញាណ ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៥) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៦) អនាគត មាន អនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៧) បច្ចុប្បន្ន មាន បច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៨) អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។

(៣៦៩) និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហាតីតិ ។ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អតីតំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧០) អតីតំ អត្ថិ អតីតំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អតីតំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហាតីតិ ។ និព្វានំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៨) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត ទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ក្រែងអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើអតីត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ ។

(៣៦៩) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧០) អតីត មាន អតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អតីត ជាធម្មជាត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វានឬ ។ និព្វាន ជាធម្មជាត មិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៣១] អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អនាគតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បច្ចុប្បន្នភាវំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៣២] អនាគតំ រូបំ អត្ថិ អនាគតំ រូបំ អនាគតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៣៣] បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បច្ចុប្បន្នភាវំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតភាវំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៣១) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣២) រូប ជាអនាគត មាន រូប ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូបជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៣) រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មាន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៣៦) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ននុ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ ។បេ។ វិបរិណាមធម្មំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហតីតិ ។

(៣៣៧) និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានការំ ន ជហតិ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហតិ អតីតំ រូបំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៣៨) អតីតំ រូបំ អត្ថិ អតីតំ រូបំ អតីតការំ ន ជហតិ អតីតំ រូបំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានការំ ន ជហតិ និព្វានំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៣៦) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ក្រែង រូបជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើរូប ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង ។បេ។ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតដូច្នេះទេ ។

(៣៣៧) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៣៨) រូប ជាអតីត មាន រូប ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត រូប ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣៣៧] អតីតា វេទនា អត្ថិ ។បេ។ អតីតា សញ្ញា អត្ថិ ។បេ។ អតីតា សង្ខារា អត្ថិ ។បេ។

[៣៣៨] អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៣៣៩] អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អនាគតការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៣៤០] បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បច្ចុប្បន្នការំ ន ជហាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតការំ ន ជហាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៣៣៧] វេទនា ជាអតីត មាន ។បេ។ សញ្ញា ជាអតីត មាន ។បេ។ សង្ខារ ជាអតីត មាន ។បេ។

[៣៣៨] វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣៣៩] វិញ្ញាណ ជាអនាគត មាន វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនលះបង់ភាពជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣៤០] វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនលះបង់ភាពជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៣៤១] អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតភាវំ ន ជហតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ននុ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មំ នោ ច វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតភាវំ ន ជហតីតិ ។

[៣៤២] និព្វានំ អត្ថិ និព្វានំ និព្វានភាវំ ន ជហតិ និព្វានំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតភាវំ ន ជហតិ អតីតំ វិញ្ញាណំ និច្ចំ ធុវំ សស្សតំ អវិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៤៣] អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អតីតភាវំ ន ជហតិ អតីតំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ អាមន្តា ។ និព្វានំ អត្ថិ

(៣៤១) វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ តែក្រែងវិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ បើវិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតា ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត ដូច្នេះទេ ។

(៣៤២) និព្វាន មាន និព្វាន មិនលះបង់ភាពជានិព្វាន និព្វាន ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតទៀង ទៀងទាត់ ពិតប្រាកដ មិនប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៣) វិញ្ញាណ ជាអតីត មាន វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនលះបង់ភាពជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អើ ។ និព្វាន មាន

ឋិតានំ ឋិតានុភាវំ ន ជហតិ ឋិតានំ អធុវំ អសស្សតំ វិបរិណាមធម្មន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៦៦) អតីតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហេញ្ចិ អតីតំ នត្ថិ អតីតំ អត្ថីតិ មិច្ឆា ហេញ្ចិ វា បន អត្ថិ ន្វាតីតំ អត្ថិ អតីតន្តិ មិច្ឆា ។ អនាគតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតំ នត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ មិច្ឆា ហញ្ចិ វា បន អត្ថិ ន្វានាគតំ អត្ថិ អនាគតន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៦៧) អនាគតំ ហុត្វា បច្ចុប្បន្នំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

ឋិតាន មិនលះបង់ភាពជាឋិតាន ឋិតាន ជាធម្មជាតមិនទៀង មិនទៀងទាត់ មិនពិតប្រាកដ តែងប្រែប្រួលជាធម្មតាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៦៦) អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ បើអតីត មិនមានទេ ពាក្យថា អតីត មាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអតីត មិនមាន ពាក្យថា អតីត មាន ជាពាក្យខុស ។ អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ បើអនាគត មិនមាន ពាក្យថាអនាគត មាន ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគត មិនមាន ពាក្យថា អនាគត មាន ជាពាក្យខុស ។

(៣៦៧) អនាគត កើតហើយ បច្ចុប្បន្ន កំពុងកើតឬ ។ អើ ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៦៦) បច្ចុប្បន្នំ ហុត្វា អតីតំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តញ្ញេវ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៧) អនាគតំ ហុត្វា បច្ចុប្បន្នំ ហោតិ បច្ចុប្បន្នំ ហុត្វា អតីតំ ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តញ្ញេវ អនាគតំ តំ បច្ចុប្បន្នំ តំ អតីតន្តិ ។ អាមន្តា ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ហុត្វា ហោតិ ហុត្វា ហោតីតិ ។ អាមន្តា ។ ន ហុត្វា ន ហោតិ ន ហុត្វា ន ហោតីតិ ។

(៣៦៦) បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្ននោះឯង គឺអតីតនោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៧) អនាគតកើតហើយ បច្ចុប្បន្នកើតឥឡូវនេះ បច្ចុប្បន្នកើតហើយ អតីតកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ អនាគតនោះឯង គឺ អតីតនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះឯង គឺបច្ចុប្បន្ននោះ គឺអតីតនោះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតកើតហើយ រមែងកើតឥឡូវនេះឬ ។ អើ ។ ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះ ឈ្មោះថា ធម្មជាតមិនកើតហើយ រមែងមិនកើតឥឡូវនេះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៤៨] អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ សោតំ អត្ថិ សទ្ទា អត្ថិ សោតវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាកាសោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន សោតេន អតីតំ សទ្ទំ សុណាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ឃានំ អត្ថិ គន្ធា អត្ថិ ឃានវិញ្ញាណំ អត្ថិ វាយោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន ឃានេន អតីតំ គន្ធំ ឃាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា ជិវ្ហា អត្ថិ រសា អត្ថិ ជិវ្ហាវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាបោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតាយ ជិវ្ហាយ អតីតំ រសំ សាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កាយោ អត្ថិ ផោដ្ឋព្វា អត្ថិ កាយវិញ្ញាណំ អត្ថិ បឋវី អត្ថិ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៤៨] ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក សំឡេង សោតវិញ្ញាណ អាកាស មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលស្តាប់សំឡេងជាអតីត ដោយត្រចៀកជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ច្រមុះ ក្លិន ឃានវិញ្ញាណ ខ្យល់ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលហិតក្លិនជាអតីត ដោយច្រមុះជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អណ្តាត រស ជិវ្ហាវិញ្ញាណ ទឹក មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលលិទ្ធភ្លក់រសជាអតីត ដោយអណ្តាតជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ផោដ្ឋព្វ កាយវិញ្ញាណ ដី មនសិការៈ ជាអតីត

មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន កាយេន អតីតំ ផោដ្ឋព្វំ ផុសតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤៩) អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតេន មនេន អនាគតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលប៉ះពាល់ផ្សព្វជាអតីត ដោយកាយជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោ-វិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤៩) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤០) បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៤១) បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។

(៣៤០) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត បុគ្គលឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអតីត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៤១) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។

អាមន្តា ។ អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ សោតំ អត្ថិ ។ បេ ។ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុំ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ អនាគតេន មនេន អនាគតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨២) អតីតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អតីតេន ចក្ខុនា អតីតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។

អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀកជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨២) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអតីត ដោយចក្ខុជាអតីតឬ ។ អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ សោតំ អត្ថិ ។ បេ ។ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ កាយោ អត្ថិ ។ បេ ។ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អតីតេន មនេន អតីតំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នំ ធម្មំ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៣) អនាគតំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អនាគតេន ចក្ខុនា អនាគតំ រូបំ បស្សតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុំ អត្ថិ រូបា អត្ថិ ចក្ខុវិញ្ញាណំ អត្ថិ អាលោកោ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន ចក្ខុនា បច្ចុប្បន្នំ រូបំ បស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ សោតំ អត្ថិ ឃានំ អត្ថិ ជិវ្ហា អត្ថិ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀកជាអតីត ។ បេ ។ ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ។ បេ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអតីត ដោយចិត្តជាអតីតឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម៌ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៣) ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាអនាគត ដោយចក្ខុជាអនាគតឬ ។ អើ ។ ចក្ខុ រូប ចក្ខុវិញ្ញាណ ពន្លឺ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនឃើញរូបជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចក្ខុជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត

កាយោ អត្ថិ ។ បេ ។ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច អនាគតេន មនេន អនាគតេ ធម្មេ វិជានាតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នោ មនោ អត្ថិ ធម្មា អត្ថិ មនោវិញ្ញាណំ អត្ថិ វត្ថុ អត្ថិ មនសិការោ អត្ថិ ន ច បច្ចុប្បន្នេន មនេន បច្ចុប្បន្នេ ធម្មេ វិជានាតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៤) អតីតំ ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៥) អនាគតំ ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។

កាយ ជាអនាគត មាន ។ បេ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាអនាគត ដោយចិត្តជាអនាគតឬ ។ អើ ។ ចិត្ត ធម្មារម្មណ៍ មនោវិញ្ញាណ វត្ថុ មនសិការៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនដឹងច្បាស់ នូវធម្មារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ដោយចិត្តជាបច្ចុប្បន្នឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៤) ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវកំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវកំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ ចំរើននូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៥) ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវកំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ញាណេន ញាណ-
ករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ញាណេន
ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហតិ និរោធំ សច្ឆិ-
ករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៦) បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន
ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ
ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណករណីយំ
ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ
ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ
សមុទយំ បជហតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ
ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ញាណំ អត្ថិ តេន
ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហតិ
និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន
ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។
អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ញាណ-
ករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវកំពើដែលគួរធ្វើ
ដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ បុគ្គល កំណត់ដឹង
នូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ
ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៦) ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែល
គួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអតីត
មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះ
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន
បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ
អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអតីត មាន
បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ
អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។
ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ
ព្រោះញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន បុគ្គលធ្វើ
នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន បុគ្គលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ

បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៧) អតីតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៨) អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ អាមន្តា ។

លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន បុគ្គល កំណត់ដឹងនូវទុក្ខ លះបង់នូវសមុទ័យ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៧) ញាណ ជាអតីត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាអតីត មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៨៨) ញាណ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អើ ។

បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ញាណករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ញាណំ អត្ថិ ន ច តេន ញាណេន ទុក្ខំ បរិជានាតិ សមុទយំ បជហាតិ និរោធំ សច្ឆិករោតិ មគ្គំ ភាវេតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៨៩) អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ ទោសោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ទោសេន សទោសោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ មោហោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ មានោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន មានេន សមានោតិ ។

ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គលមិនធ្វើ នូវកិច្ចដែលគួរធ្វើដោយ ញាណ ព្រោះញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ញាណ ជាអនាគត មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់ នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិនអប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណ នោះទេឬ ។ អើ ។ ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មាន តែបុគ្គល មិនកំណត់ ដឹងនូវទុក្ខ មិនលះបង់នូវសមុទ័យ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធ មិន អប់រំនូវមគ្គ ដោយញាណនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះ ទេ ។ បេ ។

(៣៨៩) ព្រះអរហន្ត មានរាគៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះ អរហន្ត ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទោសៈ ព្រោះទោសៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរ ពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានមោហៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានមានៈជា អតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយមានៈ ព្រោះមានៈនោះឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតា ទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តាយ វិចិកិច្ឆាយ សវិចិកិច្ឆោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ ថីនំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ថីនេន សថីនោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ ឧទ្ធច្ចំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន ឧទ្ធច្ចេន សឧទ្ធច្ចោតិ(១) ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ អហិរិកំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន អហិរិកេន សអហិរិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អរហតោ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហា តេន អនោត្តប្បេន សអនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

១ ឱ. សឧទ្ធច្ចកោតិ ។ ម. សឧទ្ធតោតិ ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានទិដ្ឋិជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានវិចិកិច្ឆាជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយវិចិកិច្ឆា ព្រោះវិចិកិច្ឆានោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានថីនៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយថីនៈ ព្រោះថីនៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានឧទ្ធច្ចៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយឧទ្ធច្ចៈ ព្រោះឧទ្ធច្ចៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអហិរិកៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយអហិរិកៈ ព្រោះអហិរិកៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈជាអតីតឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៦០) អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតោ សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ អណុសហគតោ កាមរាគោ អត្ថិ អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៦១) សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតោ សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ ឱឡារិកោ កាមរាគោ អត្ថិ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៦០) អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីតឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៦១) សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈ ជាអតីត មានកាមរាគៈដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៦២) សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ អតីតា សីលព្វតបរាមាសោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនីយោ រាគោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនីយោ ទោសោ អត្ថិ អតីតោ អបាយគមនីយោ មោហោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៣) បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ រាគោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន រាគេន សរាគោតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថិ អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ ទោសោ អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ អាមន្តា ។ អរហតោ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ អរហា តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦២) សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត មានសីលព្វតបរាមាសៈ ជាអតីត មានរាគៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត មានទោសៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៣) បុថុជ្ជន មានរាគៈ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ ជាអតីត ព្រះអរហន្ត ប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានទោសៈ ជាអតីត ។ បេ ។ មានអនោត្តប្បៈជាអតីត បុថុជ្ជនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អើ ។ ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត ព្រះអរហន្ត មានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៤) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគាមិស្ស អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៥) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន

(៣៦៤) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើងជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អើ ។ អនាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត អនាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៥) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត បុថុជ្ជន មានចិត្តព្យាបាទ

ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ សកទាគាមិស្ស អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៦) បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ សោតាបន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អបាយគមនីយោ មោហោ អត្ថិ បុថុជ្ជនោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាបន្នស្ស អតីតោ អបាយគមនីយោ មោហោ អត្ថិ សោតាបន្នោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៦៧) អរហតោ អតីតោ រាគោ អត្ថិ ន ច អរហា តេន រាគេន សរាគោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ រាគោ អត្ថិ

ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អើ ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត សកទាគាមិបុគ្គល មានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៦) បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បុថុជ្ជន មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត បុថុជ្ជន ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អើ ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានមោហៈ ជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត សោតាបន្នបុគ្គល ប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៧) ព្រះអរហន្ត មានរាគៈ ជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានរាគៈ ជាអតីត

ន ច បុថុជ្ជនោ តេន រាគេន សរាគោតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។ អរហតោ អតីតោ ទោសោ អត្ថិ
។ បេ ។ អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ ន ច អរហា
តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ អាមន្តា ។
បុថុជ្ជនស្ស អតីតំ អនោត្តប្បំ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជ-
នោ តេន អនោត្តប្បេន អនោត្តប្បីតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣២៨) អនាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ
អត្ថិ ន ច អនាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។
អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ
ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា
អត្ថិ ។ បេ ។ អតីតោ អណុសហគតោ ព្យាបាទោ
អត្ថិ ន ច អនាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្ន-
ចិត្តោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ អ-
ណុសហគតោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ
តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។ បេ ។

តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយរាគៈ ព្រោះរាគៈនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរ
ពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ព្រះអរហន្ត មានទោសៈ ជាអតីត
។ បេ ។ មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត តែព្រះអរហន្ត មិនមានអនោត្តប្បៈ
ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានអនោត្តប្បៈ ជាអតីត
តែបុថុជ្ជន មិនមានអនោត្តប្បៈ ព្រោះអនោត្តប្បៈនោះឬ ។ អ្នកមិន
គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣២៨) អនាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែអនាគា-
មិបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មាន
សក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះ
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគាមិបុគ្គល
មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។ បេ ។ មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត
តែអនាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។
អើ ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏ស្រាលស្តើង ជាអតីត តែបុថុជ្ជន
មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៦៩) សកទាគាមិស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច សកទាគាមី តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សកទាគាមិស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។បេ។ អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច សកទាគាមី តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ ឱឡារិកោ ព្យាបាទោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន ព្យាបាទេន ព្យាបន្នចិត្តោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៧០) សោតាបន្នស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច សោតាបន្នោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតា សក្កាយទិដ្ឋិ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តាយ ទិដ្ឋិយា សទិដ្ឋិកោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សោតាបន្នស្ស អតីតា វិចិកិច្ឆា អត្ថិ ។បេ។ អតីតោ អបាយគមនិយោ មោហោ អត្ថិ ន ច សោតាបន្នោ

(៣៦៩) សកទាគាមិបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សកទាគាមិបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។បេ។ មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត តែសកទាគាមិបុគ្គល មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានព្យាបាទដ៏គ្រោតគ្រាត ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនមានចិត្តព្យាបាទ ព្រោះព្យាបាទនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៧០) សោតាបន្នបុគ្គល មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានសក្កាយទិដ្ឋិ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយទិដ្ឋិ ព្រោះទិដ្ឋិនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ សោតាបន្នបុគ្គល មានវិចិកិច្ឆា ជាអតីត ។បេ។ មានមោហៈជាដំណើរទៅកាន់អបាយ ជាអតីត តែសោតាបន្នបុគ្គល មិនប្រកបដោយមោហៈ

តេន មោហេន សមោហោតិ ។ អាមន្តា ។ បុថុជ្ជនស្ស អតីតោ អញាយគមនិយោ មោហោ អត្ថិ ន ច បុថុជ្ជនោ តេន មោហេន សមោហោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧១) អតីតា ហត្ថា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ ហត្ថេសុ សតិ អាទាននិក្ខេបនំ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា បាទា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ បាទេសុ សតិ អភិក្កមប្បដិក្កមោ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា បព្វា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតេសុ បព្វេសុ សតិ សម្មិញ្ជនប្បសារណំ បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កុច្ឆិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតស្មិំ កុច្ឆិស្មិំ សតិ ជិឃច្ឆាបិបាសា បញ្ញាយតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ កាយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតោ កាយោ បគ្គហនិគ្គហុបគោ ឆេទនភេទនុបគោ កាកេហិ គិជ្ឈេហិ កុលលេហិ សាធារណោតិ ។

ព្រោះមោហៈនោះទេឬ ។ អើ ។ បុថុជ្ជន មានមោហៈ ដែលនាំទៅកាន់អបាយ ជាអតីត តែបុថុជ្ជន មិនប្រកបដោយមោហៈ ព្រោះមោហៈនោះទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧១) ដៃ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ កាលបើដៃ ជាអតីត មានការកាន់និងការដាក់ចុះ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ជើង ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើជើង ជាអតីត មាន ការឈានទៅមុខនិងការថយក្រោយ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សន្លាក់ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើសន្លាក់ ជាអតីត មាន ការបត់ចូលនិងការលាចេញ ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ពោះ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាលបើពោះ ជាអតីត មាន សេចក្ដីឃ្លាននិងការស្រេក ក៏ប្រាកដឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ កាយ ជាអតីត ដែលគួរដល់ការផ្គងឡើងនិងសង្កត់សង្កិន គួរដល់ការដាច់ធ្លុះធ្លាយ ជាសាធារណ៍ដល់ពួកសត្វក្អែក ត្មាតនិងខ្លែងឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតេ កាយេ វិសំ កាមេយ្យ សត្ថំ កាមេយ្យ អគ្គិំ កាមេយ្យាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ លព្ភា អតីតោ កាយោ អន្ទុពន្ធនេន[1] ពន្ធិតុំ រជ្ជុពន្ធនេន ពន្ធិតុំ សង្ខលិកាពន្ធនេន ពន្ធិតុំ គាមពន្ធនេន ពន្ធិតុំ និគមពន្ធនេន ពន្ធិតុំ នគរពន្ធនេន ពន្ធិតុំ ជនបទពន្ធនេន ពន្ធិតុំ កណ្ឋបញ្ចមេហិ ពន្ធនេហិ ពន្ធិតុន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧២) អតីតោ អាបោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន អាបេន អាបករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ តេជោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន តេជេន តេជករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតោ វាយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តេន វាយេន វាយករណីយំ ករោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៣) អតីតោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថិ អនាគតោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ រូបក្ខន្ធោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តយោ រូបក្ខន្ធាតិ ។

១ ឱ. អន្ទុពន្ធនេន ។ ម. អន្ទុពន្ធនេន ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ពិសគប្បីប្រាថ្នា គ្រឿងសស្ត្រាគប្បីប្រាថ្នា ភ្លើងគប្បីប្រាថ្នា ក្នុងកាយជាអតីតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ កាយ ជាអតីត គួរបានជាប់ដោយចំណងគឺខ្នោះ ជាប់ដោយចំណងគឺខ្សែ ជាប់ដោយចំណងគឺច្រវាក់ ជាប់ដោយចំណងគឺស្រុក ជាប់ដោយចំណងគឺនិគម ជាប់ដោយចំណងគឺនគរ ជាប់ដោយចំណងគឺជនបទ ជាប់ដោយចំណងទាំងឡាយ មានចំណងកជាគម្រប់៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧២) ទឹក ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយទឹក ព្រោះទឹកនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ភ្លើង ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយភ្លើង ព្រោះភ្លើងនោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខ្យល់ ជាអតីត មានឬ ។ អើ ។ បុគ្គលធ្វើ នូវអំពើដែលគួរធ្វើដោយខ្យល់ ព្រោះខ្យល់នោះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៣) រូបក្ខន្ធ ជាអតីត មាន រូបក្ខន្ធ ជាអនាគត មាន រូបក្ខន្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ រូបក្ខន្ធ មាន ៣ ឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថិ អនាគតា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា បញ្ចក្ខន្ធា អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បន្នរស ខន្ធាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៧៦) អតីតំ ចក្ខាយតនំ អត្ថិ អនាគតំ ចក្ខាយតនំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខាយតនំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តីណិ ចក្ខាយតនានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថិ អនាគតានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នានិ ទ្វាទសាយតនានិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឆត្តឹសាយតនានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៣៧៧) អតីតា ចក្ខុធាតុ អត្ថិ អនាគតា ចក្ខុធាតុ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា ចក្ខុធាតុ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិស្សោ ចក្ខុធាតុយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថិ អនាគតា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នា អដ្ឋារស ធាតុយោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ចតុប្បញ្ញាស ធាតុយោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បញ្ចក្ខន្ធ ជាអតីត មាន បញ្ចក្ខន្ធ ជាអនាគត មាន បញ្ចក្ខន្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ មាន ១៥ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៧៦) ចក្ខាយតនៈ ជាអតីត មាន ចក្ខាយតនៈ ជាអនាគត មាន ចក្ខាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អាយតនៈ ១២ ជាអតីត មាន អាយតនៈ ១២ ជាអនាគត មាន អាយតនៈ ១២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ មាន ៣៦ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៧៧) ចក្ខុធាតុ ជាអតីត មាន ចក្ខុធាតុ ជាអនាគត មាន ចក្ខុធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខុធាតុ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធាតុ ជាអតីត មាន ១៨ ធាតុ ជាអនាគត មាន ១៨ ធាតុជាបច្ចុប្បន្ន មាន ១៨ឬ ។ អើ ។ ធាតុ មាន ៥៤ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៣៧៦) អតីតំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថិ អនាគតំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តីណិ ចក្ខុន្ទ្រិយានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថិ អនាគតានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នានិ ពាវីសតិន្ទ្រិយានិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឆសដ្ឋិន្ទ្រិយានីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៧) អតីតោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថិ អនាគតោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ រាជា ចក្កវត្តិ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ រាជូនំ ចក្កវត្តីនំ សម្មុខីភាវោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៨) អតីតោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថិ អនាគតោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នោ សម្មាសម្ពុទ្ធោ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ តិណ្ណំ សម្មាសម្ពុទ្ធានំ សម្មុខីភាវោ ហោតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៧៦) ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាអតីត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាអនាគត មាន ចក្ខុន្ទ្រិយ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយ មាន ៣ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអតីត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាអនាគត មាន ឥន្ទ្រិយ ២២ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ឥន្ទ្រិយ មាន ៦៦ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៧) ស្តេចចក្រពត្តិ ជាអតីត មាន ស្តេចចក្រពត្តិ ជាអនាគត មាន ស្តេចចក្រពត្តិ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ស្តេចចក្រពត្តិ ៣ អង្គ មានគង់ចំពោះមុខឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៧៨) ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអតីត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអនាគត មាន ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ៣ ព្រះអង្គ មានគង់ចំពោះមុខឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៣៧៩] អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អតីតន្តិ ។ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន អតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អតីតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អតីតំ សិយា នាតីតំ តេនាតីតំ នាតីតំ នាតីតំ អតីតន្តិ មិច្ឆា ។

[៣៨០] អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ អនាគតន្តិ ។ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន

[៣៧៩] អតីត មានឬ ។ អើ ។ មានអតីតឬ ។ មាន អតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ បើ អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ បណ្តាពាក្យ ទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ពាក្យ ដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមានអតីត ទៅជាមិនមែន អតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីតវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរ ពោលថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យ នោះថា អតីតមាន មានអតីតក៏មាន មិនមែនអតីតក៏មាន ព្រោះ ហេតុនោះ អតីត ទៅជាមិនមែនអតីត មិនមែនអតីត ទៅជាអតីត វិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

[៣៨០] អនាគត មានឬ ។ អើ ។ មានអនាគតឬ ។ មាន អនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ បើ អនាគតមាន មានអនាគតក៏មាន មិនមែនអនាគតក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ

អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ មិច្ឆា ។ នោ ចេ បន អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ អនាគតំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា អនាគតំ សិយា នានាគតំ តេន អនាគតំ នានាគតំ នានាគតំ អនាគតន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៩១) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ

អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគត មាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើអនាគត មិនមាន ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា អនាគតមាន មានអនាគត ក៏មាន មិនមែនអនាគត ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ អនាគត ទៅជាមិនមែនអនាគត មិនមែនអនាគត ទៅជាអនាគតវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

(៣៩១) បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ មានបច្ចុប្បន្នឬ ។ មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវកំហុសចុះ បើបច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន

បច្ចុប្បន្នន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ មិច្ឆា នោ ចេ បន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ នោ វត រេ វត្តព្វេ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា បច្ចុប្បន្នំ សិយា នោ បច្ចុប្បន្នំ តេន បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ នោ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨៦) និព្វានំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថិ និព្វានន្តិ ។ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានន្តិ ។ អាជានាហិ និគ្គហំ ហញ្ចិ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានំ តេន និព្វានំ នោ និព្វានំ នោ និព្វានំ និព្វានន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ វត្តព្វេ ខោ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា និព្វានំ សិយា នោ និព្វានំ តេន

ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្នក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្នក៏មាន ដូច្នេះទេ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថា បច្ចុប្បន្ន មាន មានបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ បច្ចុប្បន្ន ទៅជាមិនមែនបច្ចុប្បន្ន មិនមែនបច្ចុប្បន្ន ទៅជាបច្ចុប្បន្នវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

(៣៨៦) និព្វាន មានឬ ។ អើ ។ មាននិព្វានឬ ។ មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ។ អ្នកចូរដឹងនូវនិគ្គហៈចុះ បើនិព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ បណ្ដាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែពាក្យនោះថានិព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ព្រោះហេតុនោះ

និព្វានំ នោ និព្វានំ នោ និព្វានំ និព្វានន្តិ មិច្ឆា នោ
ចេ បន និព្វានំ នោ និព្វានំ នោ និព្វានំ និព្វានន្តិ
នោ វត រេ វត្តព្វេ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា
និព្វានំ សិយា នោ និព្វានន្តិ យំ តត្ថ វទេសិ
វត្តព្វេ ខោ និព្វានំ អត្ថិ អត្ថិ សិយា និព្វានំ
សិយា នោ និព្វានំ តេន និព្វានំ នោ និព្វានំ
នោ និព្វានំ និព្វានន្តិ មិច្ឆា ។

(៣៨៣) ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ
អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យំ កិញ្ចិ
ភិក្ខវេ រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា
វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា
យំ ទូរេ សន្តិកេ វា អយំ វុច្ចតិ រូបក្ខន្ធោ យា
កាចិ វេទនា ។ បេ ។ យា កាចិ សញ្ញា ។ បេ ។
យេ កេចិ សង្ខារា ។ បេ ។ យំ កិញ្ចិ វិញ្ញាណំ
អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡា-
រិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ
ទូរេ សន្តិកេ វា អយំ វុច្ចតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធោតិ

និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ពាក្យ
ដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស មួយទៀត បើមិនមែននិព្វាន ទៅជាមិនមែន
និព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជានិព្វានវិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរ
ពោលថា និព្វានមាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន ដូច្នេះ
ទេ បណ្តាពាក្យទាំងពីរនោះ អ្នកពោលនូវពាក្យណា អ្នកគប្បីពោលតែ
ពាក្យនោះថា និព្វាន មាន មាននិព្វាន ក៏មាន មិនមែននិព្វាន ក៏មាន
ព្រោះហេតុនោះ និព្វាន ទៅជាមិនមែននិព្វាន មិនមែននិព្វាន ទៅជា
និព្វានវិញ ពាក្យដូច្នេះនេះ ជាពាក្យខុស ។

(៣៨៣) អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មាន អនាគត មានឬ ។
អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី
គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្តី រូបណា ដែលនៅ
ក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ ។ បេ ។
សញ្ញាណាមួយ ។ បេ ។ សង្ខារណាមួយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណណា
មួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោត
គ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ខ្ពង់ខ្ពស់ក្តី វិញ្ញាណណា ដែលនៅ
ក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ

អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ
អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៤) អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។
អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ ភិក្ខវេ
និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា អសង្កិណ្ណា
អសង្កិណ្ណបុព្វា ន សង្កិយន្តិ ន សង្កិយិស្សន្តិ
អប្បដិក្កុដ្ឋា សមណេហិ ព្រាហ្មណេហិ វិញ្ញូហិ ។
កតមេ តយោ ។ យំ ភិក្ខវេ រូបំ អតីតំ និរុទ្ធំ
វិគតំ វិបរិណតំ អហោសីតិ តស្ស សង្ខា អហោ-
សីតិ តស្ស សមញ្ញា អហោសីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ
ន តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ ន តស្ស សង្ខា ភវិស្ស-
តីតិ យា វេទនា ។ បេ ។ យា សញ្ញា ។ បេ ។
យេ សង្ខារា ។ បេ ។ យំ វិញ្ញាណំ អតីតំ និរុទ្ធំ
វិគតំ វិបរិណតំ អហោសីតិ តស្ស សង្ខា អហោ-
សីតិ តស្ស សមញ្ញា អហោសីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ

មានគង់ព្រះសូត្រ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អតីត មាន អនាគត មាន ។

(៣៨៤) អតីត មាន អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះ
មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ
ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជា
គន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំ មិនធ្លាប់ច្រឡូកច្រឡំ មិន
ច្រឡូកច្រឡំ ឥឡូវនេះ នឹងមិនច្រឡូកច្រឡំ ក្នុងអនាគត ជាធម៌ដែលអ្នក
ប្រាជ្ញទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ ។ ធម៌
៣ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលកន្លង
ទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែប្រួលហើយ ពាក្យ
សម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត ឈ្មោះនៃរូបនោះ
ថា មានហើយ ក្នុងអតីត បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត
ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់
ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមិនមានក្នុងអនាគត វេទនាណា ។ បេ ។
សញ្ញាណា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយណា ។ បេ ។ វិញ្ញាណណា
ដែលកន្លងទៅហើយ រលត់ទៅហើយ ទៅប្រាសហើយ ប្រែ
ប្រួលហើយ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុង
អតីត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត បញ្ញត្តិ

ន តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ ន តស្ស សង្ខា ភវិស្ស-តីតិ យំ ហិ ភិក្ខវេ រូបំ អជាតំ អបាតុភូតំ ភវិស្សតីតិ តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ តស្ស សមញ្ញា ភវិស្ស-តីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ ន តស្ស សង្ខា អហោសីតិ យា វេទនា ។បេ។ យា សញ្ញា ។បេ។ យេ សង្ខារា ។បេ។ យំ វិញ្ញាណំ អជាតំ អបាតុភូតំ ភវិស្សតីតិ តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ តស្ស សមញ្ញា ភវិស្សតីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ ន តស្ស សង្ខា អហោ-សីតិ យំ ហិ ភិក្ខវេ រូបំ ជាតំ បាតុភូតំ អត្ថីតិ តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ តស្ស សមញ្ញា អត្ថីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សង្ខា អហោសីតិ ន តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ យា វេទនា ។បេ។ យា សញ្ញា ។បេ។

នៃវិញ្ញាណនោះថា មានហើយ ក្នុងអតីត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមិនមាន ក្នុងអនាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាដែលមិនទាន់កើត មិនទាន់កើតប្រាកដ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនា-គត ឈ្មោះនៃរូបនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថានឹងមាន ក្នុងអនាគត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត វេទនាណា ។បេ។ សញ្ញាណា ។បេ។ សង្ខារទាំងឡាយណា ។បេ។ វិញ្ញាណ ដែលមិនទាន់កើត មិនទាន់កើតប្រាកដ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត បញ្ញត្តិនៃវិញ្ញាណនោះថា នឹងមាន ក្នុងអនាគត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មិនមាន ហើយក្នុងអតីត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណា ដែលកើតហើយ កើតប្រាកដហើយ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃរូបនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិនៃរូបនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវរូបនោះថា នឹងមិនមាន ក្នុងអនាគត វេទនាណា ។បេ។ សញ្ញាណា ។បេ។

យេ សង្ខារា ។ បេ ។ យំ វិញ្ញាណំ ជាតំ
បាតុភូតំ អត្ថីតិ តស្ស សង្ខា អត្ថីតិ តស្ស
សមញ្ញា អត្ថីតិ តស្ស បញ្ញត្តិ ន តស្ស សង្ខា
អហោសីតិ ន តស្ស សង្ខា ភវិស្សតីតិ ឥមេ ខោ
ភិក្ខវេ តយោ និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា
អសង្កិណ្ណា អសង្កិណ្ណបុព្វា ន សង្កិយន្តិ ន សង្កិ-
យិស្សន្តិ អប្បដិក្កុដ្ឋា សមណេហិ ព្រាហ្មណេហិ
វិញ្ញូហិ យេបិ តេ ភិក្ខវេ អហេសុំ ឧក្កលា
វស្សភញ្ញា អហេតុកវាទា អកិរិយវាទា នត្ថិកវាទា
តេបិមេ តយោ និរុត្តិបថេ អធិវចនបថេ បញ្ញត្តិប-
ថេ ន គរហិតព្វំ ន បដិក្កោសិតព្វំ អមញ្ញឹសុ ។
តំ កិស្ស ហេតុ ។ និន្ទាព្យារោសឧបារម្ភភយាតិ
អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន
វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថិ អនាគតំ អត្ថីតិ ។

សង្ខារទាំងឡាយណា ។ បេ ។ វិញ្ញាណណា ដែលកើតហើយ
កើតប្រាកដហើយ ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា មាន ក្នុង
បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះនៃវិញ្ញាណនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បញ្ញត្តិ
នៃវិញ្ញាណនោះថា មាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណ
នោះថា មិនមានហើយ ក្នុងអតីត ពាក្យសម្រាប់ហៅនូវវិញ្ញាណនោះថា
នឹងមិនមាន ក្នុងអនាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះឯង ជា
គន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លង
នៃពាក្យបញ្ញត្តិ ជាធម៌មិនច្របូកច្របល់ មិនធ្លាប់ច្របូកច្របល់ មិនច្របូក
ច្របល់ឥឡូវនេះ នឹងមិនច្របូកច្របល់ ក្នុងអនាគត ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញ
ទាំងឡាយ ជាសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ មិនតិះដៀលហើយ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណា ជាអ្នកលើកខ្លួន មានពាក្យដូចជា
ទឹកភ្លៀង ជាអហេតុកវាទ ជាអកិរិយវាទ ជានត្ថិកវាទ បុគ្គលទាំង ៣
ពួកនេះ មិនបានសំគាល់នូវពាក្យដែលគួរតិះដៀល មិនបានសំគាល់នូវ
ពាក្យដែលគួរហាមឃាត់ ក្នុងគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយ ក្នុងគន្លងនៃ
ពាក្យសម្រាប់ហៅ ក្នុងគន្លងនៃពាក្យបញ្ញត្តិទេ ។ ដំណើរនោះ តើព្រោះ
ហេតុអ្វី ។ ព្រោះខ្លាចអំពីការនិន្ទា ការបៀតបៀន និងការប្រណាំង
ប្រជែង ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ
អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន អនាគតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៩) អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា ផគ្គុណោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ តំ ភន្តេ ចក្ខុំ យេន ចក្ខុនា អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្ដេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ ។ បេ ។ អត្ថិ នុ ខោ សា ភន្តេ ជិវ្ហា ។ បេ ។ អត្ថិ នុ ខោ សោ ភន្តេ មនោ យេន មនេន អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្ដេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យាតិ ។ នត្ថិ ខោ តំ ផគ្គុណ ចក្ខុំ យេន ចក្ខុនា អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្ដេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យ ។ បេ ។ នត្ថិ ខោ សា ផគ្គុណ ជិវ្ហា ។ បេ ។ នត្ថិ ខោ សោ ផគ្គុណ មនោ យេន មនេន អតីតេ ពុទ្ធេ បរិនិព្វុតេ ឆិន្នបបញ្ចេ ឆិន្នវដុមេ បរិយាទិន្នវដ្ដេ សព្វទុក្ខវីតិវត្តេ

(៣៨៩) អតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះផគ្គុណមានអាយុ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្ដៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គលកាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះ មានឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ជិវ្ហានោះ មានឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្ដៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចិត្តណា ចិត្តនោះ មានឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្ដៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាលបញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្តដោយចក្ខុណា ចក្ខុនោះ មិនមានទេ ។ បេ ។ ម្នាលផគ្គុណ ជិវ្ហានោះ មិនមានទេ ។ បេ ។ ម្នាលផគ្គុណ កាលព្រះពុទ្ធ ជាអតីត មានដំណើរយឺតយូរកាត់បង់ហើយ មានផ្លូវកាត់បង់ហើយ មានវដ្ដៈអស់ហើយ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវទុក្ខទាំងពួងហើយ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ បុគ្គល កាល

បញ្ញាបយមានោ បញ្ញាបេយ្យាតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៦) អតីតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អាយស្មា នន្ទកោ ឯតទវោច អហុ បុព្វេ លោភោ តំ អហុ អកុសលំ សោ ឯតរហិ នត្ថិ ឥច្ចេតំ កុសលំ អហុ បុព្វេ ទោសោ ។បេ។ អហុ បុព្វេ មោហោ តំ អហុ អកុសលំ សោ ឯតរហិ នត្ថិ ឥច្ចេតំ កុសលន្តិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៧) ន វត្តព្វំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា កពឡីការេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ អត្ថិ រាគោ អត្ថិ នន្ទី អត្ថិ តណ្ហា បតិដ្ឋិតំ តត្ថ វិញ្ញាណំ វិរូឡ្ហំ យត្ថ បតិដ្ឋិតំ វិញ្ញាណំ វិរូឡ្ហំ អត្ថិ តត្ថ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ យត្ថ អត្ថិ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ អត្ថិ តត្ថ

បញ្ញត្ត គប្បីបញ្ញត្ត ហៅយកចិត្តណា ចិត្តនោះ មិនមានទេ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៦) អតីត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះនន្ទកៈមានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា លោភៈ មានហើយក្នុងកាលមុន លោភៈនោះ ជាអកុសល លោភៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ទោសៈ មានហើយក្នុងកាលមុន ។បេ។ មោហៈ មានហើយក្នុងកាលមុន មោហៈនោះ ជាអកុសល មោហៈនោះ មិនមានក្នុងកាលឥឡូវនេះ នេះជាកុសល ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អតីតមាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៧) អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្តីត្រេកត្រអាល មាន សេចក្តីត្រេកអរមាន ចំណង់មាន ក្នុងកពឡិង្ការាហារ វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ក៏លូតលាស់ឡើង វិញ្ញាណដែលតាំងនៅក្នុងកពឡិង្ការាហារណា លូតលាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មានក្នុងកពឡិង្ការាហារនោះ ការចុះកាន់នាមរូប មានក្នុងកពឡិង្ការាហារណា

សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ យត្ថ អត្ថិ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ អត្ថិ តត្ថ
អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ យត្ថ អត្ថិ អាយតឹ បុនព្ភ-
វាភិនិព្វត្តិ អត្ថិ តត្ថ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ យត្ថ
អត្ថិ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ សសោកន្តំ[1] ភិក្ខវេ
សរជំ សឧបាយាសន្តិ វទាមិ ផស្សេ ចេ ភិក្ខវេ
អាហារេ... មនោសញ្ចេតនាយ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ...
វិញ្ញាណេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ អត្ថិ រាគោ អត្ថិ
នន្ទិ ។ បេ ។ សរជំ សឧបាយាសន្តិ វទាមីតិ អត្ថេវ
សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វេ[2]
អនាគតំ អត្ថីតិ ។

(៣៨៨) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ
វុត្តំ ភគវតា កពឡីការេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ
នត្ថិ រាគោ នត្ថិ នន្ទិ នត្ថិ តណ្ហា អប្បតិដ្ឋិតំ
តត្ថ វិញ្ញាណំ អវិរូឡ្ហំ យត្ថ អប្បតិដ្ឋិតំ វិញ្ញាណំ
អវិរូឡ្ហំ នត្ថិ តត្ថ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ យត្ថ

១ ឱ. សសោកន្តំ ។ ម. សសោកំ តំ ។ ២ ឱ. ន វត្តព្វំ ។ ម អយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

ការចម្រើនឡើង នៃសង្ខារទាំងឡាយ ក៏មាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ
ការចម្រើនឡើង នៃសង្ខារទាំងឡាយ មាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា
ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត ក៏មាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ ការកើត
ក្នុងភពថ្មីតទៅទៀត មាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា ជាតិជរាមរណៈតទៅ
ក៏មានក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ ជាតិជរាមរណៈតទៅ មាន ក្នុងកពឡឹង្ការា-
ហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវកពឡឹង្ការាហារនោះ
ថា ប្រកបដោយសោក ប្រកបដោយធូលី ប្រកបដោយសេចក្ដីចង្អៀត
ចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើ
សេចក្ដីត្រេកត្រអាលមាន សេចក្ដីរីករាយមាន ក្នុងវិញ្ញាណាហារ ។បេ។
តថាគតពោលថា ប្រកបដោយធូលី ប្រកបដោយសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់
ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោល
ថា អនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

(៣៨៨) អនាគត មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះ
ភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសេចក្ដីត្រេកត្រអាល មិន
មាន សេចក្ដីរីករាយ មិនមាន ចំណង់ មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារ
វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ ក៏មិនលូតលាស់
ឡើង វិញ្ញាណដែលមិនតាំងនៅ ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា មិនលូត
លាស់ហើយ ការចុះកាន់នាមរូប ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ

នត្ថិ នាមរូបស្ស អវក្កន្តិ នត្ថិ តត្ថ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ
យត្ថ នត្ថិ សង្ខារានំ វុឌ្ឍិ នត្ថិ តត្ថ អាយតឹ បុ-
នព្ភវាភិនិព្វត្តិ យត្ថ នត្ថិ អាយតឹ បុនព្ភវាភិនិព្វត្តិ
នត្ថិ តត្ថ អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ យត្ថ នត្ថិ
អាយតឹ ជាតិជរាមរណំ អសោកន្តំ ភិក្ខវេ អរជំ
អនុបាយាសន្តិ វទាមិ ផស្សេ ចេ ភិក្ខវេ អាហា-
រេ... មនោសញ្ចេតនាយ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ...
វិញ្ញាណេ ចេ ភិក្ខវេ អាហារេ នត្ថិ រាគោ នត្ថិ
នន្ទិ ។ បេ ។ អរជំ អនុបាយាសន្តិ វទាមីតិ អត្ថេវ
សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ
អនាគតំ អត្ថីតិ ។

សព្វមត្ថីតិកថា ។

ការចុះកាន់នាមរូប មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា សេចក្តីចម្រើន នៃ
សង្ខារទាំងឡាយ ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ សេចក្តីចម្រើន នៃ
សង្ខារទាំងឡាយ មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា ការកើតក្នុងភពថ្មីត
ទៅទៀត ក៏មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ ការកើតក្នុងភពថ្មីតទៅ
ទៀត មិនមាន ក្នុងកពឡឹង្ការាហារណា ជាតិជរាមរណៈតទៅ ក៏មិន
មានក្នុងកពឡឹង្ការាហារនោះ ជាតិជរាមរណៈតទៅទៀត មិនមាន ក្នុង
កពឡឹង្ការាហារណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោល នូវកពឡឹង្កា-
រាហារនោះថា មិនប្រកបដោយសោក មិនប្រកបដោយធូលី មិនប្រកប
ដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងផស្សាហារ...
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើក្នុងមនោសញ្ចេតនាហារ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បើសេចក្តីត្រេកត្រអាល មិនមាន សេចក្តីរីករាយ មិនមាន ។ បេ ។
ក្នុងវិញ្ញាណាហារ តថាគតពោលថា មិនប្រកបដោយធូលី មិនប្រកប
ដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។
បើដូច្នោះ អ្នកមិនគួរពោលថា អនាគត មាន ដូច្នេះទេ ។

ចប់ សព្វមត្ថីតិកថា ។

អតីតំ ខន្ធាតិកថា

(៣៨៩) អតីតំ ខន្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩០) អនាគតំ ខន្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩១) បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។

អតីត ខន្ធាតិកថា

(៣៨៩) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩០) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩១) ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។

អាមន្តា ។ អតីតំ ខន្ធា អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ធាតុ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩២) បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ខន្ធា អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ អាយតនំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ធាតុ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ធាតុ ជាអតីត អតីត មានឬ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩២) ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ធាតុ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៣) អតីតំ ខន្ធា អតីតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ អាយតនំ អតីតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ អាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ធាតុ អតីតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ធាតុ បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៤) អនាគតំ ខន្ធា អនាគតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធា បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៣) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ធាតុ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអតីត អតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៤) ខន្ធទាំងឡាយ ជាអនាគត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាអនាគត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៥) អតីតំ រូបំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ ធាតូតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយ-តនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៦) អនាគតំ រូបំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៣៩៧) បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធោ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។

(៣៩៥) ខន្ធ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៦) ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ រូប ជាអនា-គត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៧) ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។

បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៩៨] បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធោ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៣៩៩] អតីតំ រូបំ ខន្ធោ អតីតំ រូបំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។

ធាតុ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៨) ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៣៩៩) ខន្ធ គឺរូប ជាអតីត រូប ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត ។ បេ ។

អតីតំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ អតីតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធោ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ រូបំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ រូបំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា វេទនា ។ បេ ។ អតីតា សញ្ញា ។ បេ ។ អតីតា សង្ខារា ។ បេ ។

[៤០០] អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ធាតុ គឺរូប ជាអតីត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអតីត រូបជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូបជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺរូប ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាអនាគត រូប ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺរូប ជាបច្ចុប្បន្ន រូប ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ជាអតីត ។ បេ ។ សញ្ញា ជាអតីត ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ជាអតីត ។ បេ ។

[៤០០] ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០១) អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០២) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០៣) បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០១) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគតឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០២) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៣) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០៦) អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អតីតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។ បេ ។ អតីតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អតីតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤០៧) អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ អនាគតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធោ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។

អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៦) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអតីត វិញ្ញាណ ជាអតីត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៧) ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ អាយតនំ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ធាតុ ។បេ។ អនាគតំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ អនាគតំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ខន្ធធាតុអាយតនំ បច្ចុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៦០៦) ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា តយោមេ ភិក្ខវេ និរុត្តិបថា អធិវចនបថា បញ្ញត្តិបថា ។បេ។ វិញ្ញូហីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។

(៦០៧) អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា យំ កិញ្ចិ ភិក្ខវេ រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ ។បេ។

អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ធាតុ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត ។ បេ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាអនាគត វិញ្ញាណ ជាអនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ គឺវិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន វិញ្ញាណ ជាបច្ចុប្បន្ន មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦០៦) អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់និយាយគ្នា ជាគន្លងនៃពាក្យសម្រាប់ហៅ ជាគន្លងនៃបញ្ញត្តិ ។ បេ ។ ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនតិះដៀលហើយ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(៦០៧) ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។

អយំ វុច្ចតិ រូបក្ខន្ធោ យា កាចិ វេទនា ។បេ។ យា កាចិ សញ្ញា ។បេ។ យេ កេចិ សង្ខារា ។បេ។ យំ កិញ្ចិ វិញ្ញាណំ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នំ ។បេ។ អយំ វុច្ចតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ តេន ហិ ន វត្តព្វំ អតីតានាគតា ខន្ធា ធាតុ អាយតនំ នត្ថិ ចេតេតិ

អតីតំ ខន្ធាតិកថា ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

(៤០៨) អតីតំ អត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ និរុទ្ធំ ឯកច្ចំ ន និរុទ្ធំ ឯកច្ចំ វិគតំ ឯកច្ចំ អវិគតំ ឯកច្ចំ អត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ ន អត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ អព្ភត្ថង្គតំ ឯកច្ចំ ន អព្ភត្ថង្គតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤០៩) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

នេះហៅថា រូបក្ខន្ធ វេទនាណាមួយ ។ បេ ។ សញ្ញាណាមួយ ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយណាមួយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន ។ បេ ។ នេះហៅថា វិញ្ញាណក្ខន្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកមិនគួរពោលថា ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ ទាំងនេះ ជាអតីត អនាគត មិនមាន ដូច្នេះឡើយ ។

ចប់ អតីត ខន្ធាតិកថា ។

ឯកច្ចមត្ថីតិកថា

(៤០៨) អតីត មានឬ ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ ។ អតីត រលត់ខ្លះ មិនរលត់ខ្លះ ទៅប្រាសខ្លះ មិនទៅប្រាសខ្លះ វិនាសខ្លះ មិនវិនាសខ្លះ សូន្យខ្លះ មិនសូន្យខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤០៩) អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១០) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១១) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១២) អតីតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កី អត្ថិ កី នត្ថីតិ ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថិ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។

(៤១៣) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១៤) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១០) អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១១) អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១២) អតីត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ តែងមាន ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ តែងមិនមាន ។

(៤១៣) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១៤) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១៥) អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤១៦) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា នោ វត រេ វត្តព្វេ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។

(៤១៧) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ អត្ថីតិ ។

(៤១៥) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤១៦) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឡើយ ។

(៤១៧) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះមានឬ ។ អ្នកមិន

ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា វិបក្កវិបា-
កា ធម្មា និរុទ្ធា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ នត្ថីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា
ធម្មា និរុទ្ធា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា អវិ-
បាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ
។បេ។

(៦១៨) អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា
តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា វិបក្កវិបាកា
ធម្មា និរុទ្ធា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតា
ឯកទេសំ វិបក្កវិបាកា ធម្មា ឯកទេសំ អវិបក្ក-
វិបាកា ធម្មា និរុទ្ធា តេ ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ
នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

ត្រូវពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់
ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌
ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំង
នោះ មិនមានឬ អ្នកមិនត្រូវពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំង
ឡាយ មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិន
មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមានវិបាក ជាអតីត រលត់
ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនត្រូវពោល យ៉ាងនេះ
ទេ ។បេ។

(៦១៨) ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត
រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ
មានវិបាកចាស់ ជាអតីត រលត់ហើយ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។
អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកចាស់ ចំណែកមួយ ជាអតីត
ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ចំណែកមួយ រលត់ហើយ ធម៌
ទាំងនោះ មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនត្រូវពោល យ៉ាងនេះ
ទេ ។បេ។

(៦១៩) ន វត្តព្វំ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តិ តេន វត រេ វត្តព្វេ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អតីតា អវិបក្កវិបាកា ធម្មា វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វិបច្ចិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ អាមន្តា ។ បច្ចុប្បន្នា ធម្មា និរុជ្ឈិស្សន្តីតិ កត្វា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦២០) អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ ឯកច្ចំ ជាតំ ឯកច្ចំ អជាតំ ឯកច្ចំ សញ្ជាតំ ឯកច្ចំ អសញ្ជាតំ ឯកច្ចំ និព្វត្តំ ឯកច្ចំ អនិព្វត្តំ ឯកច្ចំ បាតុភូតំ ឯកច្ចំ អបាតុភូតន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦១៩) អ្នកមិនគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល គង់អនាគតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល គង់អនាគត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាកមិនទាន់ចាស់ ជាអតីត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះដែរ ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ មានវិបាក មិនទាន់ចាស់ ជាអតីត នឹងឲ្យផល គង់អនាគត ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផល គង់អនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងឲ្យផល គង់អនាគតឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មិនមាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦២០) អនាគត មានឬ ។ មានខ្លះ មិនមានខ្លះ ។ កើតខ្លះ មិនកើតខ្លះ ដុះដាលខ្លះ មិនដុះដាលខ្លះ លូតលាស់ខ្លះ មិនលូតលាស់ខ្លះ កើតប្រាកដខ្លះ មិនកើតប្រាកដខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៤១) អនាគតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឯកច្ចេ អត្ថិ ឯកច្ចេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតំ ឯកច្ចំ ។បេ។ អនុប្បាទិនោ ធម្មា ។បេ។

(៤៤២) អនាគតំ ឯកច្ចំ អត្ថិ ឯកច្ចំ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កឹ អត្ថិ កឹ នត្ថីតិ ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថិ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតាតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា នោ វត រេ វត្តព្វេ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។

(៤៤១) អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគត មានខ្លះ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ។បេ។

(៤៤២) អនាគត មានខ្លះ មិនមានខ្លះឬ ។ អើ ។ អ្វីមាន អ្វីមិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងឡាយនោះ មានឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះមាន ដូច្នេះទេ ។

(៤២៣) អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ អត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ អនាគតា អនុប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អជាតា តេ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤២៤) ន វត្តព្វំ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិស្សន្តិ តេន វត រេ វត្តព្វេ អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា តេ អត្ថីតិ ។

(៤២៥) អនាគតា ឧប្បាទិនោ ធម្មា ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ កត្វា តេ អត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ឧប្បជ្ជិស្សន្តីតិ កត្វា បច្ចុប្បន្នាតិ ។ អាមន្តា ។

(៤២៣) ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត មិនកើតទេ ធម៌ទាំងនោះ មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤២៤) អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះឬ ។ អើ ។ ក្រែងធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ ។ អើ ។ បើធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើត ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងឡាយដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត ធម៌ទាំងនោះ មាន ដូច្នេះដែរ ។

(៤២៥) ធម៌ទាំងនោះ មាន ព្រោះអាងថា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រុងនឹងកើត ជាអនាគត នឹងកើតឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន ព្រោះអាងថា នឹងកើត មានឬ ។ អើ ។

បច្ចុប្បន្នា ធម្មា និជ្ជីរិស្សន្តីតិ ការា តេ ធម្មិតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ឯកច្ចមត្ថិកថា ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

(៤៦៦) សព្វេ ធម្មា សតិបដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ ធម្មា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឯកាយនមគ្គោ ខយគាមី ពោធ-គាមី អបចយគាមី អនាសវា អសញ្ញោជនិយា អគន្ថ-និយា អនោឃនិយា អយោគនិយា អនីវរណិយា អបរាមដ្ឋា អនុបាទានិយា អសង្កិលេសិកា សព្វេ ធម្មា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបា-នស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមា-នុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

ធម៌ទាំងនោះ មិនមាន ព្រោះការថា ធម៌ទាំងឡាយ ជាបច្ចុប្បន្ន នឹងរលត់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

ចប់ ឯកច្ចមត្ថិកថា ។

សតិប្បដ្ឋានកថា

(៤៦៦) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ ជាធម៌ដែលគន្ថៈ មិនគប្បីដោតក្រង ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ជាធម៌ដែលបរាមាសៈមិនស្ទាបអង្អែល មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន មិនគួរដល់សេចក្ដីសៅហ្មង ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយ-គតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤២៧) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឯកាយនមគ្គោ ខយគាមី ពោធគាមី អបចយគាមី អនាសវំ អសញ្ញោជនិយំ ។ បេ ។ អសង្កិលេសិកំ ចក្ខាយតនំ ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ ឃានាយតនំ ជិវ្ហាយតនំ កាយាយតនំ ។ បេ ។ រូបាយតនំ សទ្ទាយតនំ គន្ធាយតនំ រសាយតនំ ផោដ្ឋព្វាយតនំ ។ បេ ។ រាគោ ទោសោ មោហោ មានោ ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា ថីនំ ឧទ្ធច្ចំ អហិរិកំ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤២៧) ធម៌ទាំងពួង ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដែលជាផ្លូវជាទីទៅ នៃបុគ្គលម្នាក់ ដល់នូវការអស់ទៅ ដល់នូវការត្រាស់ដឹង ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង មិនមានអាសវៈ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សំយោជនៈ ។ បេ ។ មិនគួរដល់សេចក្តីសៅហ្មង ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា ពុទ្ធានុស្សតិ ធម្មានុស្សតិ សង្ឃានុស្សតិ សីលានុស្សតិ ចាគានុស្សតិ ទេវតានុស្សតិ អានាបានស្សតិ មរណានុស្សតិ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ ឃានាយតនៈ ជិវ្ហាយតនៈ កាយាយតនៈ ។ បេ ។ រូបាយតនៈ សទ្ទាយតនៈ គន្ធាយតនៈ រសាយតនៈ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ ។ បេ ។ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានៈ ទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា ថីនៈ ឧទ្ធច្ចៈ អហិរិកៈ ។ បេ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានន្តិ ។ អាមន្តា ។ អនោត្តប្បំ សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ ។ បេ ។ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៨) សតិ សតិប្បដ្ឋានា សា ច សតីតិ ។ អាមន្តា ។ ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានំ តញ្ច សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សតិ សតិប្បដ្ឋានា សា ច សតីតិ ។ អាមន្តា ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ កាយាយតនំ រូបាយតនំ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនំ រាគោ ទោសោ មោហោ មានោ ។ បេ ។ អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានំ តញ្ច សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៦៦៩) ចក្ខាយតនំ សតិប្បដ្ឋានំ តញ្ច ន សតីតិ ។ អាមន្តា ។ សតិ សតិប្បដ្ឋានា សា ច ន សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សោតាយតនំ ។ បេ ។ កាយាយតនំ រូបាយតនំ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនំ រាគោ ទោសោ មោហោ ។ បេ ។

អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ។ បេ ។ កាយគតាសតិ ឧបសមានុស្សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៨) សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អើ ។ ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អើ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ កាយាយតនៈ រូបាយតនៈ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ មានៈ ។ បេ ។ អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ ឈ្មោះថា សតិ ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៦៦៩) ចក្ខាយតនៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អើ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន តាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិ ទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ សោតាយតនៈ ។ បេ ។ កាយាយតនៈ រូបាយតនៈ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វាយតនៈ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ ។ បេ ។

អនោត្តប្បំ សតិប្បដ្ឋានំ តញ្ច ន សតីតិ ។ អាមន្តា ។ សតិ សតិប្បដ្ឋានា សា ច ន សតីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៣០] ន វត្តព្វំ សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ សព្វេ ធម្មេ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ ។ អាមន្តា ។ ហញ្ចិ សព្វេ ធម្មេ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតិ តេន វត រេ វត្តព្វេ សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។

[៤៣១] សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ ផស្សោ សន្តិដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា ផស្សុប្បដ្ឋានាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៤៣២] សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ សតិ សន្តិដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វំ ធម្មំ អារព្ភ វេទនា សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ សញ្ញា សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ ចេតនា សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ ចិត្តំ សន្តិដ្ឋតីតិ សព្វេ ធម្មា ចិត្តុប្បដ្ឋានាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

អនោត្តប្បៈ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ ។ អើ ។ សតិ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ទាំងសតិប្បដ្ឋាននោះ មិនឈ្មោះថា សតិទេឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣០) អ្នកមិនគួរពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានទេឬ ។ អើ ។ ក្រែងសតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ឬ ។ អើ ។ បើសតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកគប្បីពោលថា ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ដូច្នេះដែរ ។

(៤៣១) សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ផស្សៈ តាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាជាទីតាំងនៅ នៃផស្សៈឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣២) សតិតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ វេទនាតាំងនៅនឹង ព្រោះប្រារព្ធនូវធម៌ទាំងអស់ ។ បេ ។ សញ្ញាតាំងនៅនឹង ។ បេ ។ ចេតនាតាំងនៅនឹង ។ បេ ។ ចិត្តតាំងនៅនឹង ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថាជាទីតាំងនៃចិត្តឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៣) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ សត្តា ឧបដ្ឋិតស្សតិនោ សតិយា សមន្នាគតា សតិយា សមោហិតា សព្វេសំ សត្តានំ សតិ បច្ចុបដ្ឋិតាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៤) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា អមតន្តេ ភិក្ខវេ ន បរិភុញ្ជន្តិ យេ កាយគតាសតី[១] ន បរិភុញ្ជន្តិ អមតន្តេ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជន្តិ យេ កាយគតាសតី បរិភុញ្ជន្តីតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។ សព្វេ សត្តា កាយគតាសតី បរិភុញ្ជន្តិ បដិលភន្តិ អាសេវន្តិ ភាវេន្តិ ពហុលីករោន្តីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៥) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អាមន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា ឯកាយនោ អយំ ភិក្ខវេ មគ្គោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ យទិទំ

១ ឱ. ម. កាយគតំ សតឹ ។

(៤៣៣) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងអស់ មានសតិតាំងមាំ ប្រកបដោយសតិ ខ្ជាប់ខ្ជួនដោយសតិ សតិរបស់សត្វទាំងអស់ ឈ្មោះថា តាំងមាំឬ ។ អ្នកមិនគួរពោលយ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៤) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា មិនបរិភោគកាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាមិនបរិភោគអមតៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វណា បរិភោគកាយគតាសតិ ពួកសត្វនោះ ឈ្មោះថាបរិភោគអមតៈ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ សត្វទាំងអស់ បរិភោគ បានចំពោះ សេពគប់ អប់រំ ធ្វើឲ្យច្រើន នូវកាយគតាសតិឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៥) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្លូវនេះឯង សម្រាប់ជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិដោយវិសេស នៃសត្វទាំងឡាយ ដើម្បីកន្លង នូវសេចក្តីសោក និងសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីរំលត់ នូវទុក្ខ និងទោមនស្ស ដើម្បីបាន នូវអរិយមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវព្រះនិព្វាន ផ្លូវនេះ

ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានាតិ អវោច សុគតោតិ ។ អា-មន្តា ។ សព្វេ ធម្មា ឯកាយនមគ្គោតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៣៦) សព្វេ ធម្មា សតិប្បដ្ឋានាតិ ។ អា-មន្តា ។ ននុ វុត្តំ ភគវតា រញ្ញោ ភិក្ខវេ ចក្ក-វត្តិស្ស បាតុភាវា សត្តន្នំ រតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ ។ កតមេសំ សត្តន្នំ ។ ចក្ករតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ហត្ថិរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ អស្សរត-នស្ស បាតុភាវោ ហោតិ មណិរតនស្ស បាតុភា-វោ ហោតិ ឥត្ថីរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ គហ-បតិរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បរិណាយករតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ រញ្ញោ ភិក្ខវេ ចក្កវត្តិស្ស បាតុភាវា ឥមេសំ សត្តន្នំ រតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ តថាគតស្ស ភិក្ខវេ បាតុភាវា អរហ-តោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គរតនានំ បាតុភាវោ ហោតិ ។ កតមេសំ សត្តន្នំ ។

គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា ផ្លូវជាទីទៅនៃបុគ្គលម្នាក់ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៣៦) ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ឬ ។ អើ ។ ក្រែងព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដ នៃរតនៈ ៧ ប្រការ ព្រោះការកើតប្រាកដ នៃស្តេចចក្រ-ពត្តិ ។ រតនៈ ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ការកើតប្រាកដនៃចក្ករតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃហត្ថិរតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃអស្សរតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃមណិរតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃឥត្ថីរតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃគហបតិរតនៈ១ ការកើតប្រាកដនៃបរិណាយករតនៈ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៧ ប្រការនេះឯង ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះរាជាចក្រពត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រា-កដនៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ការកើតប្រាកដនៃពោជ្ឈង្គ ៧ តើដូចម្តេច ។

សតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ ធម្មវិចយ-
សម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ វីរិយសម្ពោ-
ជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គរត-
នស្ស បាតុភាវោ ហោតិ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស
បាតុភាវោ ហោតិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុ-
ភាវោ ហោតិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គរតនស្ស បាតុភាវោ
ហោតិ តថាគតស្ស ភិក្ខវេ បាតុភាវា អរហតោ
សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ឥមេសំ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គរតនានំ
បាតុភាវោ ហោតិ អត្ថេវ សុត្តន្តោតិ ។ អាមន្តា ។
តថាគតស្ស បាតុភាវា អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
សព្វេ ធម្មា សតិសម្ពោជ្ឈង្គា ហោន្តីតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សព្វេ ធម្មា សតិបដ្ឋានាតិ ។
អាមន្តា ។ សព្វេ ធម្មា សម្មប្បធានា ។បេ។
ឥទ្ធិបាទា ។បេ។ ឥន្ទ្រិយា ។បេ។ ពលា ។បេ។
ពោជ្ឈង្គាតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

សតិបដ្ឋានកថា ។

ការកើតប្រាកដនៃសតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃធម្មវិចយ-
សម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការ
កើតប្រាកដនៃបីតិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃបស្សទ្ធិសម្ពោ-
ជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើតប្រាកដនៃសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ការកើត
ប្រាកដនៃឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គរតនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដ
នៃពោជ្ឈង្គរតនៈ ៧ នេះ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត អរហន្ត
សម្មាសម្ពុទ្ធ ពាក្យដូច្នេះ មានក្នុងព្រះសូត្រឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់
ឈ្មោះថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ព្រោះការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត
អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ ធម៌
ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋានឬ ។ អើ ។ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា
សម្មប្បធាន ។បេ។ ឥទ្ធិបាទ ។បេ។ ឥន្ទ្រិយ ។បេ។ ពលៈ
។បេ។ ពោជ្ឈង្គឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

ចប់ សតិប្បដ្ឋានកថា ។

ហេវត្ថិកថា

[៤៣៧] អតីតំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថត្តា នត្ថត្តា នត្ថត្តា អត្ថត្តា អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

[៤៣៨] អនាគតំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថត្តា នត្ថត្តា នត្ថត្តា អត្ថត្តា អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

ហេវត្ថិកថា

(៤៣៧) អតីត មានឬ ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ អតីតនោះមាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អតីតនោះមាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថាមិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៣៨) អនាគត មានឬ ។ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៣៩) បច្ចុប្បន្នំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ ។បេ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤៤០) អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិញ្ចត្ថិ កិញ្ចិ នត្ថីតិ ។ អតីតំ អតីតត្តិ ហេវត្ថិ អតីតំ អនាគតត្តិ ហេវ នត្ថិ អតីតំ បច្ចុប្បន្នត្តិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

(៤៣៩) បច្ចុប្បន្ន មានឬ ។ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បច្ចុប្បន្ននោះ មាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។បេ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

(៤៤០) អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ អតីត មានដូចម្ដេច មិនមានដូចម្ដេច ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីតនៅជាអតីត អតីត មិនមាន យ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាអនាគត អតីត មិនមាន យ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន ។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ អតីតនោះ មាន អតីតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្ដី ថា មិនមានក្ដី ឬថា មិនមានក្ដី ថា មានក្ដី សភាពទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

[៥៥១] អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អា-
មន្តា ។ កិន្តិ កិន្តិ នត្ថីតិ ។ អនាគតំ អនាគ-
តន្តិ ហេវត្ថិ អនាគតំ អតីតន្តិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ
បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។
ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។
អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ
។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៥៥២] បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
កិន្តិ កិន្តិ នត្ថីតិ ។ បច្ចុប្បន្នំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវត្ថិ
បច្ចុប្បន្នំ អតីតន្តិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនាគតន្តិ
ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ
វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។
អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជា-
តេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

[៥៥១] អនាគត មាន យ៉ាងនេះ មិនមាន យ៉ាងនេះឬ ។
អើ ។ អនាគត មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ អនាគត មាន
យ៉ាងនេះ គឺអនាគត នៅជាអនាគត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺ
អនាគត ជាអតីត អនាគត មិនមានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាបច្ចុប្បន្ន ។
អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិន
គួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ អនាគតនោះមាន អនាគតនោះឯង
ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន
អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា
មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

[៥៥២] បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។
បច្ចុប្បន្ន មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ
គឺបច្ចុប្បន្ន នៅជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជា
អតីត បច្ចុប្បន្ន មិនមានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគត ។ បច្ចុប្បន្ន
នោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បច្ចុប្បន្ននោះមាន បច្ចុប្បន្ននោះឯង ឈ្មោះថា
មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។
ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល
យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៤៣) ន វត្តព្វំ អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អតីតំ អនាគតន្តិ ហេវត្ថិ អតីតំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវត្ថិ អនាគតំ អតីតន្តិ ហេវត្ថិ អនាគតំ បច្ចុប្បន្នន្តិ ហេវត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អតីតន្តិ ហេវត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ អនាគតន្តិ ហេវត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ តេន ហិ អតីតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ អនាគតំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថិ បច្ចុប្បន្នំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។

(៤៤៤) រូបំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ នត្ថដ្ឋោ អត្ថដ្ឋោ អត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ នត្ថិភាវោ អត្ថិភាវោ អត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា នត្ថីតិ វា អត្ថីតិ វា ឯសេ សេ ឯកដ្ឋេ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។បេ។

៤៧៤

អភិធម្មបិដក កថាវត្ថុ

(៤៤៣) អ្នកមិនគួរពោលថា អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាអនាគត អតីត មានយ៉ាងនេះ គឺអតីត ជាបច្ចុប្បន្ន អនាគត មានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាអតីត អនាគត មានយ៉ាងនេះ គឺអនាគត ជាបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអតីត បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ គឺបច្ចុប្បន្ន ជាអនាគតឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ បើដូច្នោះ អតីត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ អនាគត មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ បច្ចុប្បន្ន មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។

(៤៤៤) រូប មានឬ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។ រូបនោះ មាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន អត្ថថា មិនមាន ឈ្មោះអត្ថថា មាន ភាពមាន ឈ្មោះថា ភាពមិនមាន ភាពមិនមាន ឈ្មោះថា ភាពមាន ពាក្យថា មានក្តី ថា មិនមានក្តី ឬថា មិនមានក្តី ថា មានក្តី សភាវៈទាំងនេះ មានអត្ថតែមួយ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នា ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។បេ។

វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ អត្ថីតិ ។ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថត្ថោ នត្ថត្ថោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ រូបំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិន្តិ កិន្តិ នត្ថីតិ ។ រូបំ រូបន្តិ ហេវត្ថិ រូបំ វេទនាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សញ្ញាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សង្ខារាតិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ វិញ្ញាណន្តិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថត្ថោ នត្ថត្ថោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។

វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មានឬ ។ វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ រូប មានដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប នៅជារូប រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវេទនា ។ បេ ។ រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសញ្ញា រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសង្ខារ ។ បេ ។ រូប មិនមានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាវិញ្ញាណ ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ រូបនោះមាន រូបនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះអត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើតជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។

វិញ្ញាណំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ កិន្តត្ថិ
កិន្តិ នត្ថីតិ ។ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណន្តិ ហេវត្ថិ វិញ្ញា-
ណំ រូបន្តិ ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ វេទនាតិ
ហេវ នត្ថិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សញ្ញាតិ ហេវ នត្ថិ
។ បេ ។ វិញ្ញាណំ សង្ខារាតិ ហេវ នត្ថីតិ ។ សេ-
វត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ ន ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។
សេវត្ថិ សេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ អត្ថញ្ញោ នត្ថ-
ញ្ញោ ។ បេ ។ សមេ សមភាគេ តជ្ជាតេតិ ។ ន
ហេវំ វត្តព្វេ ។ បេ ។

(៤៤៨) ន វត្តព្វំ រូបំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។
វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារា ។ បេ ។
វិញ្ញាណំ ហេវត្ថិ ហេវ នត្ថីតិ ។ អាមន្តា ។ រូបំ
វេទនាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ សញ្ញាតិ ហេវត្ថិ
។ បេ ។ រូបំ សង្ខារាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។ រូបំ វិញ្ញា-
ណន្តិ ហេវត្ថិ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ
រូបន្តិ ហេវត្ថិ វិញ្ញាណំ វេទនាតិ ហេវត្ថិ ។ បេ ។

វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ វិញ្ញាណ មាន
ដូចម្តេច មិនមានដូចម្តេច ។ វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជា
វិញ្ញាណ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជារូប ។ បេ ។ វិញ្ញាណ
មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាវេទនា ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាង
នេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសញ្ញា ។ បេ ។ វិញ្ញាណ មិនមានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ
ជាសង្ខារ ។ វិញ្ញាណនោះមាន វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមាន
ឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ វិញ្ញាណនោះមាន
វិញ្ញាណនោះឯង ឈ្មោះថា មិនមានឬ ។ អើ ។ អត្ថថា មាន ឈ្មោះ
អត្ថថា មិនមាន ។ បេ ។ ស្មើគ្នា មានចំណែកស្មើគ្នា មានកំណើត
ជាមួយគ្នាឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។

(៤៤៨) អ្នកមិនគួរពោលថា រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមាន
យ៉ាងនេះ ។ វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា ។ បេ ។ សង្ខារទាំងឡាយ ។ បេ ។
វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះឬ ។ អើ ។ រូប មានយ៉ាង
នេះ គឺរូប ជាវេទនា ។ បេ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសញ្ញា ។ បេ ។
រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប ជាសង្ខារ ។ បេ ។ រូប មានយ៉ាងនេះ គឺរូប
ជាវិញ្ញាណ វេទនា មានយ៉ាងនេះ គឺវេទនា ជាសញ្ញា ជាសង្ខារ ជា
វិញ្ញាណ ជារូប វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាវេទនា ។ បេ ។

វិញ្ញាណំ សង្ខារាតិ ហោតីតិ ។ ន ហោតិ វត្តព្វេ ។ បេ ។ តេន ហិ រូបំ ហោតិ ហោតិ នត្ថិ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ ហោតិ ហោតិ នត្ថីតិ ។

ហោតិកថា ។

បឋមោ មហាវគ្គោ ។

តស្ស ឧទ្ទានំ

ឧបលព្ភោ បរិហានិ ព្រហ្ម-
ចរិយកាសោ ឱធិសោ បរិញ្ញា
កាមរាគព្យាបាទំ សព្វត្ថិ
ការោ អាយតនំ អតីតា-
នាគតេសុ កាលោ សព្វេ ធម្មា
សតិប្បដ្ឋានា ហោតិ ហោតិ នត្ថីតិ ។

វិញ្ញាណ មានយ៉ាងនេះ គឺវិញ្ញាណ ជាសង្ខារឬ ។ អ្នកមិនគួរពោល យ៉ាងនេះទេ ។ បេ ។ បើដូច្នោះ រូប មានយ៉ាងនេះ មិនមាន យ៉ាងនេះ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណមាន យ៉ាងនេះ មិនមានយ៉ាងនេះ ។

ចប់ ហោតិកថា

ចប់ មហាវគ្គទី ១

ឧទ្ទានកថានៃមហាវគ្គទី ១

ពោលអំពីបុគ្គល ១ ការសាបសូន្យ ១ ការនៅដោយ ព្រហ្មចរិយៈ ១ ការលះកាមរាគ ដោយការកំណត់ ដឹងដោយចំណែក ១ វត្ថុទាំងអស់មាន ១ អាយតនៈ ជាចំណែកគ្រប់អតីត អនាគត ១ ធម៌ទាំងអស់ ឈ្មោះថា សតិប្បដ្ឋាន ១ សភាវៈ មានយ៉ាងនេះ មិនមាន យ៉ាងនេះ ១ ។

អភិធម្មបិដកេ

កថាវត្ថុស្ស បឋមោ ភាគោ

មាតិកាបត្តានិ

មាតិកា	មហាបណ្ណាសកោ	អង្ក

មហាវគ្គោ

អភិធម្មបិដក

កថាវត្ថុ បឋមភាគ

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា	មហាបណ្ណាសកៈ	ទំព័រ

មហាវគ្គ

វិរុទ្ធាវិរុទ្ធកម្ម

វិរុទ្ធបាលី	អវិរុទ្ធបាលី	អង្គ	វគ្គលេខាយំ
បយំ	មយំ	៦	២
នរោរ	នរោរំ	៧៨	៧
វត្តព្វោតិ ច	វត្តព្វោតិ ។	៨២	១២
ចក្ខន្ទ្រិយំ	ចក្ខុន្ទ្រិយំ	២៩៤	៣
ទុប្បាទិនោ ។	អនុប្បាទិនោ	២៨០	១០

សេចក្ដីប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មិនដឹងបាន	ដឹងបាន	៦	១០
បុគ្គល	បុគ្គលណា	[illegible]	[illegible]
គេដឹងបាន	គេមិនដឹងបាន	៩៤	៤
គេដឹងបាន	គេមិនដឹងបាន	៩៣	២
”	”	៩៤	១១
មានកូនបុគ្គលឬ	មានកូនបុគ្គលឬ ។	៩៩	១០
កូនរកឬ ។	កូនរក គេដឹងបានឬ ។	១០៩	១៣
មិនមានការសួរទៅប្រាកដ ។	មិនមានការសួរទៅប្រាកដ	១៤៤	១៤
បើព្រះអរហន្ត	ព្រះអរហន្ត	១៤១	១១
ជាសមយវិមុត្ត	ជាអសមយវិមុត្ត	១៦៧	១១
យ៉ាងនេះទេ ។ ទេ ។	យ៉ាងនេះទេ ។	”	១២
ជាសមយវិមុត្ត	ជាអសមយវិមុត្ត	១៧២	២
ដែលជាផលុបាទមានគតិ	ដែលជាផលុបាទមិនមានគតិ	១៩០	៩

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មិនឲ្យជាក់ច្បាស់	មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់	២១១	៨
អនាគតនោះឯង គឺ	អនាគតនោះឯង គឺ បច្ចុប្បន្ននោះ		
បច្ចុប្បន្ននោះប្ត ៗ	គឺអតីតនោះប្ត ៗ	២៣៤	១៤
ដ៏គ្រោកគ្រាក	ដ៏គ្រោតគ្រាត	២៥០	៧
មានប្ត	មានប្ត ៗ	២៦៧	៦
ជាសញ្ញា រូប	ជាសញ្ញា ៗ បេ ៗ រូប	២៨៣	១១